

מקרה!?

חיים אברבוך

ירושלים ת"ו - התשע"ד

עריכה: יהודה אדרי ירושלים

כל הזכויות שמורות
לח. אברבוך ירושלים
Averbuch136@gmail.com
טל: 02-6796781
פקס: 02-6789246
אחר: 0528636974

מותר להעתיק ולצלם לצורכי לימוד בבתי ספר ומוסדות בלבד
אך לא לצרכי מסחר, אלא עפ"י אישור בכתב מהמחבר

עיצוב כריכה: בועז קריספין ירושלים

עמוד:
רפי ספר - עימוד ועיצוב
מייל: rina52@etrog.net.il

תוכן העניינים

5.....	דברי פתיחה
13.....	פרק ראשון: המשותף לבני האדם
17.....	פרק שני: התבונן מסביבך
25.....	פרק שלישי: מספר דוגמאות מהטבע / בריאה, עולם החי והדומם
45.....	פרק רביעי: המכונה המופלאה האדם
59.....	פרק חמישי: בריאת האדם
67.....	פרק שישי: על הנשמה
73.....	פרק שביעי: חיים ומוות
79.....	פרק שמיני: השגחה פרטית
85.....	פרק תשיעי: מהישגי הטכנולוגיה
91.....	פרק עשירי: מעשים טובים
95.....	פרק אחד עשר: תקשורת תקינה עם הבורא
101.....	פרק שנים עשר: שליטה על היצרים
105.....	פרק שלושה עשר: דבר עם הבורא
111.....	פרק ארבעה עשר: דברי תודה שמן הראוי לאומרם יום יום
115.....	פרק חמישה עשר: אלביס פרסלי
119.....	פרק שישה עשר: מדוע ברא אלקים את האדם
125.....	פרק שבעה עשר: היסטוריה, הדרדרות במודעות שיש לעולם בורא
129.....	פרק שמונה עשר: זמננו הפנוי
133.....	פרק תשעה עשר: אני מאמין רק למה שאני רואה ומבין
141.....	פרק עשרים: אחרית דבר / אפילוג
147.....	פרק עשרים ואחת: מלים של תודה

דברי פתיחה

קורא יקר, קוראת יקרה, כדי למנוע אי-הבנה, ברצוני להבהיר, מיד עם תחילתו של ספר זה, כי ספר זה אינו 'ספר דתי' במובן המקובל והרגיל של המושג, ובוודאי שאין מטרתו להצביע על הצורך בקיום פולחן דתי כל שהוא, ובהחלט שאין בכוונתי להטיף, או ללמד מוסר, לאדם כל שהוא עלי-אדמות.

בספר זה ברצוני להחיות רעיון ישן ואולי גם ידוע, אך נשכח מרוב בני האדם - הכרת גדלות הבורא ואהבתו, והצורך בהכרת הטוב כלפיו.

בספר זה אני משתדל, עד כמה שידי מגעת, לעצב תמונה מוחשית של בורא העולם, כדי שאנו בני האדם, ניצור מחדש קשר עם אותו בורא ענק, אשר ברא לנו עולם מופלא ויפה, עולם אשר ניתן לחיות בו בשלום ובשלווה מתוך בריאות וללא עוגמת נפש.

קורא יקר - עלינו להבין ולהפנים כי בורא העולם לא עזב את העולם, לאחר שבראו, לידי בני האדם. הוא - כאז כן היום - משגיח על הכל ומאפשר בכל רגע קיום תקין לעולם. אילולי השגחתו בכל רגע נתון - לא היה קיום לעולם!

אמת מוחלטת זו הינה נחלתם של בני אדם מעטים בעולם, דווקא אלה החיים מתוך התבוננות עקבית ולא טרודים במערבולת העולם המודרני. עולם שהחומריות הרבה שבו מכסה על הרוחניות. בעולם זה בני האדם עסוקים כל הזמן בצורכי הקיום הפיזי שלהם. תעשיית החומריות והתקשורת מסמאות את עינינו בכל מיני דמיונות שווא - כדי שנשכח כי קיימת בנו גם מציאות רוחנית, צלם אלהים, שניתן לנו מבורא העולם, שהוא היסוד החשוב ביותר בחיינו. במיליארדי דולרים בכל שנה מצליחות חברות ה'חומר' לגרום לנו להתרכז בטפל ולעזוב את העיקר. הטפל הממלא את חיינו מורכב מצרכנות מיותרת ומתקשורת מעוותת, ההופכת אותנו למכורים לצרכנות ולכלי התקשורת השונים, עד שכמעט ולא ניתן לנו להתנתק ממנה.

ונשוב למגמתו של ספר זה: ברצוני להוכיח מעל לכל ספק, כי בורא העולם חי, קיים ונמצא בינינו. ולא כפי שרבים חושבים ומרגישים שהוא שוכן באיזה שהוא מקום בשמים, וכי הוא מנותק לגמרי מאתנו. האמת היא שהוא קרוב אלינו קרבה שלא ניתן כלל להגדירה, חיבור מהותי ומוחלט שאין כדוגמתו, אלא

שהוא החליט - מסיבות שלו - להיות בלתי נראה, כזה שרק נפש נקייה וטהורה מסוגלת לחוש אותו, לחוות אותו בקרבה.

ברצוני להמחיש לך בספר זה, שניתן - ללא ספק - לראות את טביעת אצבעותיו של הבורא בכל מקום ובכל דבר בבריאה, ולא משנה היכן אתה נמצא - בתוך כדור הארץ או מעליו. פעולות היוצר ניכרות בכל פינה בקוסמוס, ולא קשה לאתרם או לזהותם.

כמובן שהמטרה אינה רק להביט בפעולות הבורא, אלא ובעיקר ליצור קשר איתו, קשר ישיר, שיכול להביא לך ולסובבים אותך תועלת רבה: בעקבות קריאה נכונה של הספר תרגיש שחיך משתנים מאוד מאוד - ללא כל קשר לדת כל שהיא - ותתמלא שמחת חיים, אושר רב, ביטחון בעתיד, ותחייה חיים של משמעות ושל שלווה פנימית.

הקריאה בספר תעזור לך להבין את מטרת בריאתך, את תפקידך בחיים, ואם תרצה תוכל גם לסייע לאחרים במתן תשובות לשאלות יסוד אלו. עיון יותר מעמיק והתבוננות בפרקי הספר ישקטו את רעיונותיך המטרידים על סוגיית 'צדיק ורע לו', 'רשע וטוב לו', החיים והמוות, מי מחליט ומתי.

תובנות אלו תוכל להשיג בכוחות עצמך וללא מתווך. את האמת ניתן לרכוש בכלים אותם נתן לנו הבורא, וללא כל אמצעי נוסף. וזהו אחד המבחנים לאמיתותה של האמת!

תוחלת החיים אמנם עולה, והיום אנשים חיים הרבה יותר שנים מאשר בעבר, אולם - נסכים כולנו - שלרוב חיים ארוכים אלה מלווים בבעיות שונות, דאגות, מחלות, פחדים, ובעיקר החשש מפני הלא נודע... מדוע שלא ננסה דרך אחרת, דרך שאינה עולה לנו אגורה אחת, אך יכולה היא לגרום לנו לחיות חיים באיכות רבה ולחסוך לנו בעיות ודאגות רבות.

בכתיבת ספר זה איני מתיימר לשנות את העולם, אך ברצוני לגרום לך ולעוד רבים ברחבי העולם, לפקוח את העינים והשכל ולחשוב בצורה הגיונית, על העולם ועל בוראו.

יש בי רצון עז לגרום לך ששמו של בורא העולם יתכבד ויתהלל ויתפרסם בכל העולם! שבני האדם יבינו, יראו ויתבוננו בבריאתו הנפלאה, ויהיו מלאי הערכה כלפיו, ויודו לו על כל מעשיו.

ספר זה אמנם אינו מכיל מאות עמודים, אך תוכנו המעט והתמציתי מסוגל לחולל מהפיכה אמיתית בחיך! הוא מסוגל לשמש לך כמורה דרך רוחני ולהוות בסיס מוצק לשינוי שיתחולל לאחר קריאתו פעם ועוד פעם. ספר זה יביא אותך להתבוננות בסובב אותך, דרכו תתבונן באופן אחר בבריאה, תגיע לתובנות חדשות למטרת ביאתך לעולם ואפילו למטרת הבריאה בכלל.

ובבטחון רב אני אומר שיש בספר זה להביא מזור לתחלואים נפשיים וגופניים. שכן החיבור אל בורא העולם - כמוהו כחיבור למקור החיים, למקור הבריאות הנפשית והגופנית. זו היא הדרך הקצרה ביותר לאוֹכְרוֹל לגוף ולנפש.

הקריאה בספר והלימוד בו תראה לך תמונה שונה על העולם ועל האדם ממה שחונכת עד כה, ממה שלמדת או קראת. מעתה הבורא יהווה מרכז חיך - במחשבה, בדיבור ובמעשה.

התועלת מן הספר תצמח רק מקריאתו שוב ושוב, ורק כאשר הרעיונות המובעים בו ישמשו בסיס לחשיבה שלך ולדרך חיך בפועל. בטרדות היום יומיות ובעולם החומרי של ימינו, רעיונות בסיסיים אלה נשכחים מהר, ולכן רק השינון של אותם רעיונות יסוד, יכול לגרום להפנמתם.

אני כותב ספר זה, כי חשוב לנו - בני האדם - שהמחשבה על בורא העולם תחזור למודעות בחיך. כך נוכל לשוב ולהיות בקשר הדוק אתו, קשר יום יומי, שיש בו לעזור לנו לצאת מהרדיפה האינסופית אחרי הבלי החומריות והדמיון של חיינו הריקים מכל תוכן רוחני.

כדאי לנו להיות בקשר מתמיד עם אותו בורא ענק - החפץ מאוד בקשר זה - אשר מאז ומתמיד מנהל את האנושות, ובידו להשפיע רבות על חיינו. הוא זה שברא את העולם באהבה רבה מאוד, ודאג ודואג שלא יחסר לנו דבר לקיום צרכינו החומריים, רוחנו ונשמתנו - אשר הם הסיבה האמיתית לקיומנו בעולם הזה.

הספר הקטן הזה לא נועד כדי להעביר את זמנך הפנוי! ספר זה עוסק בנושא החשוב ביותר לחיך - מהות החיים ומטרתם. הוא נועד לשמש לך מצפן להמשך חיך, וככל שתקרא בו יותר - ישתפר חיך. כל אימת שתקרא בו - יתגלו לך עוד גילויים שלא שמת לבך אליהם בקריאה הקודמת.

בספר זה תמצא תשובות - שלמות וחלקיות - לשאלות יסוד: האם יש אלהים? היכן שוכן האלהים? האם אני הקטן יכול לתקשר אתו והאם הוא מעוניין בקשר

שלי איתו? ובעיקר: מה אני מרויח מכל הקשר הזה? ולשם מה כדאי לי להיות אתו בקשר?

בסופו של מסע הקריאה בספר תבין: כי יש לך כתובת, וכתובת אחת בלבד, שאליו אתה יכול להפנות את כל בקשותיך ובעיותיך. בשעת צער ודאגה, תפנה אליו והוא ישיעך, ובשעת שמחה וצהלה - תוכל להודות לו על הטובה ולבקש על המשכה. הקשר עם בורא העולם אינו מוגבל לזמנים או למקומות. אין גם צורך להזמין תור מראש, אין בקשר אתו מקום לפרוטקציה, כולם מתקבלים תמיד, באהבה ובשמחה. כל שעליך לעשות הוא לתת אמון בבורא העולם הגדול.

בורא העולם! כמה עולמך שבראת מעורר התפעלות!

כמה מעורר כבוד שאתה בראת אותנו, ונתת בנו חלק רוחני ממך, ומאפשר לנו להיות בקשר תמידי אתך, ואף מעניק לנו אפשרות להתבונן בבריאה ולהתפעל מיצירתך המדהימה והמפליאה, הניכרת אפילו מהתבוננות בגרגיר חול, וכמובן מהתבוננות במערכות הכוכבים העצומות.

אמנם אין אנו יכולים לראותך, אך קיים בנו הרצון להודות לך, להשתדל לשמח אותך.

שביל החלב, מיליארדי כוכבים, האם נוצר במקרה?

המשותף לבני האדם

דבר אחד משותף לכל בני האדם עלי אדמות, ואין זה משנה לאיזו דת הוא משתייך (נוצרי, יהודי, מוסלמי, בודהיסטי, או אתאיסט), העובדה שאנו כולנו חיים ונושמים. וזה מה שמבדיל אותנו בין האדם החי, לאדם שמת רק לפני מספר דקות.

המשהו הזה- שאין ביכולתנו להגדירו או למשש אותו, הדבר הזה נותן לנו חיים, והוא המבדיל בין החי והנושם, למת ללא רוח חיים. לשניהם יש את אותם אברים בדיוק, אך זה חי וזה מת! הבדל תהומי! ניגוד מושלם! הנגרם רק על ידי המשהו הזה הנמצא באדם החי והנעדר מן המת!

מהו המשהו הזה? האם נתת פעם דעתך על כך ברצינות? מהיכן הוא מגיע? וכיצד הוא מעניק לנו חיים?

חלק מבני האדם יגידו כי זה מגיע מאלוהים, חלק אחר יגידו כי אינם יודעים, האתאיסט שאין לו אלוהים, לכן תשובתו מאוד לא מובנת, מהטבע, או מהאבולוציה אך מה זה טבע ומה היא האבולוציה?

התשובה שזה בא מאלוהים נכונה מאוד! אולם מי הוא בורא העולם? מי הוא האלוהים?

עליו - נתבונן ונקרא מבין דפי ספר זה!

התבונן מסביבך

- האם ניתן להוכיח שיש לעולם בורא?
- מדוע חשוב לנו כל כך לדעת על קיומו של הבורא?
- ובעיקר - מה נרוויח אם נדע על מציאותו של הבורא?

בסופו של תהליך - קריאת ספר זה והפנמת תוכנו - תוכל לבטוח בבורא העולם; תהיה לך האפשרות והנכונות ליצור אתו קשר אישי, ותכיר מציאות שעד כה לא היית מודע אליה ואף לא תיארת לעצמך שהיא קיימת. ברור שכעת מציאות זו היא דמיונית, אך לאחר קריאתם של מספר פרקים בספר זה תתחיל לחשוב אחרת, יתגלו לך אופקים חדשים שעד כה לא היית מודע אליהם מספיק. הוילון יוסט ואור האמת יאיר את חייך.

התבונן מסביבך, ולא משנה באיזה מקום אתה נמצא: במשרד או בבית, במרכז קניות גדול או בשדה תעופה, ביער, או על ספינת פאר, התבונן והבט ותיווכח לדעת כי המון פריטים סובבים אותך. רק לשם דוגמה: ספרים, עיתונים, בגדים, שעונים, רהיטים ומכשירי חשמל, כלי אוכל ומחשבים, פלאפונים ומטוסים ועוד ועוד. אתה בוודאי מסכים איתי, כי כל המוצרים, המכשירים והכלים הללו - תוכננו ויוצרו על ידי אנשים כמוני וכמוך, לעתים גם על ידי מכונות שנבנו אף הם על ידי בני אדם. כן תסכים איתי שכל מוצר נועד למטרה כל שהיא אותה

הוא אמור לשמש, ובוודאי קשה מאוד - אם בכלל - למצוא מוצר שאין לו שימוש. במילים אחרות: כל מוצר נועד לשמש מטרה מסוימת ומוגדרת, כל שהיא.

לעומת מוצרים אלו שתוכננו ונבנו על ידי בני אדם, הבה נתבונן באותם דברים שלאדם לא היה חלק ביצירתם: נתבונן - לדוגמה - בשמש, בירח, בכוכבים הנראים בלילה, בגלקסית שביל החלב (מקומות מהם ניתן לראות אותה) על גודלה העצום - קוטר 100.000 שנות אור ובה כ 200 מיליארד כוכבים כדוגמת השמש שלנו, וכמוה יש ביקום מיליארדים רבים של גלקסיות במרחקים של מאות ואלפי שנות אור.

וכשנוריד את מבטנו אל דברים הקרובים לנו יותר, נראה שמסביבנו ישנם עוד עשרות אלפי פריטים אחרים: ימים, הרים, נחלים, מגוון עצום של בעלי חיים, אין סוף של סוגי צמחים, מינרלים, החמצן, האויר שאנו נושמים, ועוד פריטים רבים שאנחנו כלל לא רואים, אך חשובים מאוד לקיומנו ועוד ועוד.

ואם נביט במראה, שם תשתקף דמותנו אנו - אחד ממיליארדי בני אדם החיים ביקום.

לאדם, לחי ולצומח יש מכניזם הגורם לריבוי - אך מי יצר את המכניזם הזה? מי הטביע מערכת זו בגופם של בני האדם, בעלי החיים והצומח? והרי אף הכפתור שבחולצתנו מישוהו ותכנן וייצר, ברור אם כן שגם כל אותם דברים שהזכרנו - החל בגלקסיות וכלה בזעיר ובפשוט שבצמחים - מישוהו ותכנן וייצר. ובכן מיהו המתכנן האדיר הזה?

השאלה הזו תישאל ביתר פליאה, ככל שידעונו על אותם דברים שהזכרנו גדולה ומקיפה יותר. או אז נעמוד נדהמים מול המורכבות שבכל פרט בבריאה, ושוב נשאל: 'מי ברא אלה?' (ישעיהו מ, כו).

ברור שהבורא חייב להיות חכם, בעל בינה, אינטלגנטי, ידען, אמן; ובעל יכולת אדירה, כבירה ועצומה - הרבה מעבר ליכולת התפישה וההבנה שלנו את גדולתו. אנו כבני אדם לא מסוגלים ללמוד אפילו את מורכבותו של פרט אחד בבריאה כראוי, ועל אחת כמה וכמה את מורכבותם של אין סוף פרטים המרצדים מול עינינו תמיד.

אחד המשפטים הבנאליים, הנשלפים מידי פעם, קובע ש'הטבע' יצר את כל ממלכת השמים ואת ממלכת החי והצומח. אולם מה הוא 'טבע'? והרי 'טבע'

מקרה?! - התבונן מסביבך | 21

היא מילה שהומצאה על ידי בני אדם ואין לה מהות משלה! ה'טבע' היא מילה מקבילה ל'בריאה' ל'יקום', וברור שהוא נוצר אך לא ייצר. לכל היותר נמצא בו את מערכת הריבוי העצמי (באדם, בבעלי החיים ובעולם הצומח), אך לא נוכל לזהות יצירה של אחד מפרטי הבריאה, שאינה במסגרת הריבוי העצמי. לדוגמה: האם מישו ראה או שמע שהטבע, או פרטים ממנו, יצר פלפון או אפילו כרטיס ביקור פשוט, או מחט קטנה...

המילה 'טבע' היא מכלול הדברים הנראים לעינינו שאינם פרי יצירת האדם. אולם גם ה'טבע עצמו הוא פרי יצירה של גורם שממעל לו, גורם אותו אנו מכנים בכינוי ה'בורא', ואמנם אם נתבונן היטב ב'טבע' ניווכח שהוא אינו יוזמתי, הוא פועל תמיד על פי כללים שהוטבעו בו. אין הוא מקורי או עצמאי. התכונות שגילינו בו היום - הם שהיו אתמול והם שיהיו מחר. ואם כן פשוט שאותו גורם שמעל לטבע, שברא אותו, הוא זה שמנהיג אותו כעת - לפעול לפי הכללים שהוטבעו בו, או לחרוג מהם, לשבר ולהרוס.

לא בכדי המלה הטב"ע מספרה עולה 86, בדיוק כשם שהמלה אלה"ם מספרה עולה 86, ללמדנו שהטבע אינו אלא ידו הארוכה של הבורא. הוא המיישם את רצונו באופן מוחלט, ואין לו עצמיות או בחירה משלו. המדע שהמציא את המילה "הטבע" לא ידע ולא חשב שבעצם הוא אומר בפה מלא כי הטבע זה אלה"ם

נעצים את השאלה: מעבר לדברים הנראים לעינינו, אנו יודעים בוודאות על דברים רבים הקיימים אך אינם נראים לנו: האויר - לדוגמה - מורכב מ: 78% חנקן, 21% חמצן ו- 1% פחמן דו חמצני וגזים אחרים. ממה מורכבים המים? כל מולקולת מים מורכבת משני אטומים של מימן ומאטום אחד של חמצן. מה עם גלי קול - אותם שאוזן האדם אינה מבחינה בהם, אך מכשירים מסויימים (או בעלי חיים אחרים) כן מסוגלים לקולטם. כיצד האדם: חושב, מרגיש, רואה, טועם ועוד ועוד. רשימת הדברים הקיימים אך אינם נראים לנו, היא הרבה יותר גדולה מכל מה שהעין מסוגלת לראות והשכל להכיל.

מרכיבי הטבע - בעלי החיים ועולם הצומח - מצריכים דיוק, אחידות והתאמה בבריאתם. ובמיוחד בולט הדבר ביצירת האדם: כל אדם - ממאות מיליארדים שחיו וחיים בעולם - הוא בריה בפני עצמו. גם בני האדם הדומים זה לזה, עד שקשה להבדיל ביניהם, שונים הם זה מזה באינסוף דברים: בטביעת האצבעות, באופי, בצורת החשיבה, בקבלת החלטות, בצבע וגוון העין והעור ועוד ועוד.

בוודאי תסכים איתי - קורא יקר - כי ייצורו של פריט אחד מתוך אינסוף דברים הנכללים תחת הכותרת 'טבע', הוא הרבה יותר מורכב ומסובך מייצורו של המכשיר היותר משוכלל שברא האדם. וראייה פשוטה לכך: כל מכשיר שברא האדם ניתן לייצר עוד כמוהו, אולם האם שמעתם על ייצורו של בעל חיים אחד, צמח אחד, עלה אחד, או טיפת דם אחת?

אם נסכם את דברינו עד כה נוכל להסכים לקביעה פשוטה והגיגית: בעולם קיימים שני יצרנים: האחד - בורא העולם, והשני - האדם. כל מה שלא נוצר על ידי האדם - נוצר על ידי בורא העולם. כשכמובן, כל חומרי הגלם המצויים בשימוש האדם - הם או מקורם - נוצרו על ידי הבורא.

יהיה אשר יהיה גיל העולם, ברור לנו שעדיין אנו רק בתחילת הדרך להיכרות עמו. אולם כבר עכשיו מתחילים להבין אנשי המדע שכל שנברא - נברא לצורך מסוים לקיומו של העולם. לאט לאט מתחילים לגלות את תועלתם ותפקידם של פרטים רבים ביקום. נמצא - לדוגמה - הקשר בין בעלי חיים וצמחים שונים החיים בצוותא (כגון ציפור התנין הנכנס לפיו של התנין ואוכל את שיירי המזון הנמצאים בפיו - כשהציפור לא נטרפת על ידי התנין. פרחים מספקים צוף לחרקים ולציפורים, ואלה מסייעים בתפוצתם ועוד).

והנה דבר מעניין שיש להתפעל ממנו: הבורא דאג שכל הפסולת בבריאה תתמחזר באופן טבעי ובצורה מופלאה. אולם, כשהאדם החל להתערב ולהפריע לפעולתו הטבעית של העולם, בייצור חומרים שאינם מתכלים, החל העולם להינזק על ידי פסולת רעילה ומסוכנת שאינה ניתנת שוב למיחזור.

אולם כבר ברמת ידיעתנו כיום, שהיא כאמור ראשונית ומוגבלת, קשה לנו להניח שכל הקוסמוס הזה נוצר לבד ומקיים עצמו ללא כל כח עליון המהווה אותו בכל יום ורגע. והרי גם תחנת כוח צריכה לאספקת דלק או פחם, ולאדם שיתפעל אותה, אחרת היא לא תפעל.

מובן שאם אנו מייחסים לעולם הנפלא והמורכב - בורא גדול ואדיר שברא אותו, ביכולתו גם להניח - תיאורטית - שהוא דאג שהכל ימשיך לפעול באופן אוטומטי ללא התערבותו התמידית.

אלא שתולדות האנושות המוכרת לנו במשך אלפי שנים, והמתועדת בספרי ההיסטוריה, וכמו כן תולדות חייו של כל אדם בודד, על כל עליותיהם ומורדותיהם, מצביעים באופן חד משמעי על יחסי גומלין בין הבורא ליצוריו.

כל ההיסטוריה האנושית (הכללית והפרטית) אינה אלא דיאלוג בין הבורא לברואיו. העובדה שחלק מן האנושות אינו מכיר בדיאלוג זה, אין בה כדי לבטלו או להתעלם מקיומו.

מתברר שהקשר הזה עם הבורא הוא בעיקר פרי יוזמתו, מתוך רצון להעניק לנו כלים ודרכים להבין את הקשר הנסתר והגלוי הזה. מחד - הקשר הוא נסתר, אינו חד משמעי וניתן להבינו ולהסבירו בצורות אחרות, אולם מאידך - הוא גלוי, שכן מי שרוחו חופשיה מדעות קדומות ופתוח להבין את שמתרחש סביבו, רואה באופן ברור ביותר את דרכי הדיאלוג בין הבורא ליצוריו.

בהמשך עוד נראה ונבין שכל שנכיר יותר במציאותו ובשליטתו הבלתי מעורערת בעולמנו, ונגיב לדו-שיח עמו, כן ייטיב לנו, נגיע לשלווה נפשית, לביטחון ולחיים של משמעות.

על שליטתו הבלתי מעורערת בעולמנו אנו מתוודעים באופן מיידי וחד משמעי דרך אסונות טבע - במזרח אסיה, בארצות הברית, בפקיסטן ובאירן - אסונות המזכירים לנו שוב ושוב שהוא שולט שליטה מוחלטת בבריאה. הצפייה - דרך התיקשורת או כצופה באזור האסון - מביאה את האדם להרגשת חוסר אונים מוחלט מול כוחות האיתנים של הטבע, שאינם אלא ידו הארוכה של הבורא. האדם מרגיש אז כנמלה קטנה בג'ונגל ענק ועבות, כולו מתגמד מול נוכחות הבורא בעצמו.

כשם שלא יעלה על הדעת שכיסא או שולחן יזוזו ממקומם למקום אחר בחדר, אם לא שאנו נזיז אותם ממקומם, כן צריך להיות פשוט שתנועות איתני הטבע - הרגילות והצפויות וכל שכן כאלה שאינן משוערות - הם תוצאה של גורם על טבעי שקובע את פעולתם, תדירותם ושיעורם.

לאור כל הנזכר לעיל, האם לא נראית לנו תורת האבולוציה - המתארת את התהוות המינים והתפתחותם זה מזה - כהונאה עצמית?

אם האדם, לדוגמה, התפתח מן הקוף - מי ברא את הקוף? וכי לא היה פשוט יותר לברוא את הקוף ולידו את האדם (כפי שאכן כך נעשה), מאשר לברוא את הקוף שממנו יתפתח האדם? מה הוא הרווח אותו אנו מרוויחים (לפי תיאוריה זו) בייחוס האדם אל הקוף? והרי כבר הסברנו לעיל שלטבע אין יכולת יצירה, הוא פועל על פי מנגנונים שהוטבעו בו - מאז בריאתו ועד עתה. הוא לא מסוגל ליצור יצירות חדשות או אפילו לשכלל את אלו שקיימות.

הרווח היחידי מתורת האבולוציה, שעם הופעתה כבשה את עולם המדע בסערה, היה הגיבוי המדעי שנתנה לאתאיזם. קל ונוח להפקיע את העולם מגורם על טבעי המתבונן בנו והדורש הסברים על מעשינו. טוב להניח שההתפתחות של המינים נעשית על ידם באופן עצמאי וללא התערבות שום גורם חיצוני. חיים ללא אמונה.

כידוע התפעל דרווין והיה מלא הערצה מהתבוננות בפלאי העין. הוא עצמו הביע את חששו, כי יבוא יום והעולם יגחך לתיאוריית האבולוציה - ולו מהתבוננות בתחכום המופלא הנמצא בעין. תחכום זה סותר את כל התיאוריה שלו. תחכום זה מצביע באופן ברור על בורא אדיר וחכם - שרק הוא מסוגל ליצור פרט ביולוגי שכזה. בדרך דומה יגיבו בני אדם כשיכירו את יתר המערכות המתוכננות להפליא הפועלות בגוף האדם, החי, הצומח ואפילו בדומם! שלא לדבר ולהזכיר את נשמת האדם - עליה המדענים אינם נותנים את הדעת וחלקם אף מכחישים את קיומה.

ואכן מדענים גדולים, ביניהם גם כאלה המאמינים בדארוויניזם, טוענים: "הביולוגים אינם יודעים עדיין מתי וכיצד התחילו החיים; אין בידם כל הסבר על משמעותם הפנימית ומובנם התכליתי - וכאן טמונה חולשתם", או "אין כיום אף עובדה או השערה אחת, הנותנת הסבר ללידתם של חיים או לאבולוציה טבעית".

וגם אלה הנאלצים לקבל את תורת האבולוציה טוענים "כי האבולוציה מתקבלת על הדעת רק כביטוי של שכל יוצר, המקים במחשבה תחילה ובאמצעות חוקי הפיסיים והביולוגים מנגנון מפואר זה, שהגיע לשיאו באדם, כפי שהוא מוכר לנו כיום, מחונן בשכל, תבונה ומרץ, ומסוגל להוקיר את הערכים הנעלים של החיים וההישגים המוסריים והרוחניים העליונים". במילים אחרות: מאחרי הבריאה עומד שכל אוניברסלי עליון, שתכנן את הבריאה על כל שלביה - הוא (במילים פשוטות) הבורא!

כשניתח המדען הבריטי המפורסם, פרו' פרד הולי, את תורת האבולוציה של דרווין, הוא נעזר במשל הבא: נתאר לעצמנו חצר מלאה גרוטאות ברזל שנצטברו בו במשך שנים רבות, לפתע יבוא איזשהו הוריקן ויערבב את כל המתכון שבחצר, ולאחר שתשקע הסערה... יעמוד לפנינו מטוס בואינג משוכלל, או איזה חללית מודרנית, הייתכן דבר כזה?

**מספר דוגמאות מהטבע /
בריאה, עולם החי והדומם**

בפרק זה ברצוני לספר על עובדות מדהימות המצויות בדברים המוכרים לנו בטבע (אלהי"ם), החל מגרמי השמים, דרך עולם החי, ועד למכונה הנפלאה הנקראת 'אדם'.

מול העובדות הללו נשאר פעורי-פה, ומיד נכיר ונבין מה רב הוא המרחק בין הבורא לנבראיו; עד כמה קטנים אנו, זעירים, מול גדולתו וחכמתו הבלתי נתפשת ומובנת.

השמש

כ-15 מיליון מעלות צלסיוס

הכוכב המוכר לנו ביותר - מחוץ לכדור הארץ - הוא השמש. השמש הנמצאת במרחק 150 מיליון ק"מ מכדור הארץ, היא למעשה מעין תחנת כוח גרעינית. במרכז של השמש מגיעה הטמפרטורה ל 15 מיליון מעלות צלסיוס, ובמעטפת החיצונית ל 6.000 מעלות. השוני העצום בין הטמפרטורה שבמרכז השמש לבין הטמפרטורה שבמעטפת החיצונית, נועד לבלום את הקרינה המסוכנת כל כך לאדם הנפלטת ממרכז השמש. אם חלילה היתה מגיעה לכדור הארץ קרינה ממרכז השמש - היא היתה גורמת למותם של כל בעלי החיים שעל פניו, להתייבשות כל הצומח ולהפיכתו לכוכב שומם, כמוהו מצויים רבים במרחבי הגלקסיה.

מעבר להפרשי הטמפרטורה בין מרכז השמש למעטפת החיצונית שלה, ישנם עוד שני משוכות, מחסומים, בין קרינת השמש לכל החי שעל פני כדור הארץ: הראשונה היא הנקראת חגורת ואן-אלן הנמצאת בגובה של 15-25 אלף ק"מ מכדור הארץ, והשנייה היא האטמוספירה הנמצאת בגובה של 1.000-5000 ק"מ מעלינו.

גם כיום כאשר הקרינה מוקטנת ביחס של 1/25.000 ישנה קרינה המגיעה מן השמש המזיקה לעורו של האדם ועוד. אולם מקרינה זו מסוגלים (מצוים!) אנו להישמר.

השמש, כידוע, מספקת לכדור הארץ לא רק אור וחום, אלא הרבה אנרגיות נוספות החיוניות לחיי האדם, בעלי החיים והצומח. אנרגיות אלה המגיעות אלינו ממרחק של 150 מיליון ק"מ - לא רק שאינם מאבדים מחיוניותם, אלא מספקים לתושבי כדור הארץ את כל הנצרך לנו, כדי שנוכל לחיות וליהנות ממערכת זו.

המרחק בין כדור הארץ לשמש הוא מרחק אידיאלי: אם השמש הייתה יותר רחוקה מאתנו (ואפילו באחוז אחד) - היינו קופאים למוות. ואם היתה קרובה יותר (ואפילו באחוז אחד) - היינו מתים מרוב חום. מרחק זה הוא קבוע ואינו משתנה. עובדה זו המעניקה בטחון לחיים על פני כדור הארץ, מבטאת את דאגתו של הבורא לנבראיו ואת אהבתו ליצוריו.

האם חשבת אי פעם על כך?

האם השמש זורחת מדי בוקר באופן אוטומטי? התשובה היא: לא! לנו אמנם נדמה שהדבר נעשה ללא יד מכוונת, אולם האמת היא שיש מפעיל למערכת, יש מי שמאיר לארץ ולדרים עליה בכל יום בחסדו ובטובו - בדיוק כפי שלא ייתכן שתחנת כח תספק אנרגיה ללא שמישהו ידאג לחומר בעירה להפעלתם של הטורבינות. יש מי שדואג למערכת השמש - ולא רק לה!

החמצן

כולם יודעים שהחמצן אותו אנו נושמים הוא חיוני ביותר לקיום המין האנושי, אולם בכלל הגזים הנמצאים באטמוספירה רק 20% מהם הינו החמצן! 78% מכלל הגזים הוא החנקן, 1% - הוא האורוגון ועוד 1% גזים נוספים.

יתר על כן, אם שיעור החמצן בהרכב האוויר היה מגיע ל 50% - כל ניצוץ, ולו הקטן ביותר, היה גורם לפיצוץ גדול.

כמות החמצן המצויה בטבע - היא זו שמאפשרת לבעלי החיים ולצומח לחיות ולגדול ולהתקיים. כל שיעור אחר של חמצן, היה מפר את האיזון וגורם לחורבן כל היקום.

החמצן מגיע עם נשימת האדם אל הריאות המתמלאות בחמצן, משם עובר החמצן לחדר השמאלי שבלב, ומשם ליתר חלקי הגוף - וכל זאת באמצעות הדם הזורם בכל חלקי גופנו. ואז שוב פולטים אנו את האוויר ששאפנו, אלא שהפעם יש באוויר זה הרבה פחות חמצן ויותר פחמן דו חמצני.

מה שמפליא בכל הבריאה הוא, שהחומרים הנחוצים לקיום האדם והטבע - נמצאים בשפע וללא הגבלה, כגון החמצן והמים, לעומתם היהלומים והזהב - שאין להם כל צורך אנושי, מלבד לקישוט ופינוק, הם נמצאים בעולם בכמות מוגבלת וקשה להשיגם.

הספק העיקרי של החמצן הינם האוקיאנוסים וכן הצמחייה, בתהליך מורכב מאוד.

תופעה זו מלמדת על בורא שברא הכל בחכמה ודעת, במינון מדויק ובהתאם לצרכי הבריאה. תבונתו של הבורא ניכרת מכל תופעה בטבע - כך אנו מגלים גם בהתבוננות מעטה ושטחית.

המים

המים הם אחד מן היסודות החשובים ביותר בטבע. אולם המגע היום יומי אתו והעובדה שהוא מצוי לכל - גורמת לכך שאין אנו מתפעלים ממנו, ואף לא מודעים לפלאי הפלאות המצויים בו. נתבונן בו מעט:

למים, כידוע, אין צבע, אין ריח וגם טעם אין להם, ובכל זאת הם מספקים חיים לכל החי וצומח עלי אדמות, ואפילו על הדומם יש להם השפעה מעצבת. אולם לא רק חיים הם מעניקים לנו, הם המקור למינרלים החיוניים לקיום החיים על כדור הארץ. המים שוטפים סלעים שונים, מחלחלים לנבכי האדמה ואוספים אליהם מינרלים שונים. הם אוגרים אותם בתוכם ומעבירים אותם לכל החי והצומח.

בורא העולם, ברוב חכמתו, תכנן מערכת מורכבת ובמעגל סגור, בה המים זורמים אלפי קילומטרים למקומות הצחיחים ביותר - או באמצעות עננים - ומרווים לכל נצרך - לחי ולצומח - בהתאם לתנאי חייו.

ועתה נתבונן בתופעה אופיינית המיוחדת למינרל זה הנקרא מים: כפי שידוע, מתכונתו של כל מינרל הוא להתפשט ולהתרחב בחום. גם במים מתרחש תהליך זה, אך בטמפרטורה המתקרבת ל - 0 מעלות - נקודת קיפאון - נוצר תהליך

הפוך: המים - במקום להתכווץ - מתרחבים, ומשקלם קל ממשקל המים הנוזלים. זו הסיבה העיקרית שהקרח (הם המים הקפואים) צף על המים, בדיוק כשם שעץ (שמקלו הסגולי קטן ממשקלו הסגולי של המים) צף על פני המים.

מים חיים נותנים חיים לכל חי

ברור לכל, שאם הקרח היה מתכווץ והיה ממילא יותר כבד מן המים הלא קפואים, הוא היה שוקע, וכל דגי הים והחיים בו, היו קופאים למוות ונעלמים מן העולם.

אולם בורא העולם בחכמתו הגדולה, דאג שבנקודת קיפאון המים יתרחבו ומשקלם הסגולי יהיה קטן יותר, כדי ששכבת הקרח תצוף ולא תשקע - האין זה מפליא? האם לא ברור תכנונו המושלם של הבורא מול תופעה מפליאה ונדירה זו בטבע?

האם נתת את דעתך לכך? מן הראוי שנחשוב גם על כך.

נתבונן בעוד תופעה אופיינית למים: כידוע, המים זורמים ממקום גבוה למקום נמוך - תופעה זו מוכרת לכולנו, אולם, אם כן, כיצד מגיעים המים גם לצמרות העצים שגובהם לעתים עולה על עשרות מטרים מעל פני האדמה? כיצד

מגיעים המים לעלים שבראש העץ? גם לזאת דאג הבורא, כשם שדאג לכל פרט ופרט בבריאה: חוק קפילארי מסביר תופעה מפליאה זו: נימיות (בלועזית - קפילריות) היא יכולתו של נוזל לזרום בניגוד לכוח המשיכה, במקום צר, כגון במעלה צינור דקיק. כל זמן שעמוד המים הממלא את צינורות העצה, הוא רציף, המים יעלו בצינורות וימלאו את מקומם של המים שעזבו את הצמח.

אילו תופעה זו היתה פועלת גם בצנרת המים המצויה בבתי המגורים, לא היינו זקוקים למשאבות הדוחפות את המים בכוח עצום כלפי מעלה. אלא שהבורא דאג ודואג למי שאין באפשרותו להתמודד עם העלאת מים לגובה רב, לצמחים, אך לא לאדם, שבתבונה שנתן בו הוא בונה משאבות המספקות לו מים גם בגורדי שחקים.

מים חיים 8

כיום אני מייצר מטהר מים - לדעתי מהטובים בעולם - שמטהר את המים ומשביח אותם ללא צורך בפילטרים או כל דרך סינון אחר. מטהר זה, משנה את מרקם המים, מרכז אותם, משאיר את כל המינרלים שבמים, ומחזיר למים אנרגיה וחמצן מומס, המעשיר את התאים שלנו ומחיה אותם.

המדען וחוקר המים פטר אולפס מאוסטריה, חשב על פתרון של בית מכשיר איכותי ובריא לשיפור איכות המים בעולם. חיפש חיפש ולא מצא פתרון, הוא הגיע למסקנה שאם ידבר עם בורא העולם ויבקש ממנו פתרון, אכן יקבל ממנו פתרון. פטר אולפס לא היה אדם דתי הקשור לדת כל שהיא, אך האמין בכנות שיש לעולם בורא, ולו יש גם פתרון.

הוא נסע להר סיני, שם האמין שיקבל מבורא העולם תשובה, והוא אכן בקש ממנו רעיון לבנות מכשיר כזה.

בפעם הראשונה לא קיבל תשובה, וחזר לאוסטריה. בפעם השניה שוב לא קיבל תשובה. הוא לא התאכזב ונסע לאחר שנתיים שוב בפעם השלישית. הסתובב למרגלות הר סיני, ובמקל שבידו צייר את הספרה 8, מיד הבריק בדעתו שאולי זה הפתרון.

פטר אולפס חזר לאוסטריה ובנה מכשיר, אשר צורת הצנרת בו היתה בצורת 8. הוא נעזר גם בתגלית של מהנדס מים אחר מאוסטריה, שגילה שיש חשיבות גדולה לסחרור המים. והנה בעקבות השימוש במכשיר שבנה קיבלו המים טעם עָרֵב לחיך, רך ונעים לשתייה; לא נוצרה אבנית בקומקום, ולאחר ניסיונות

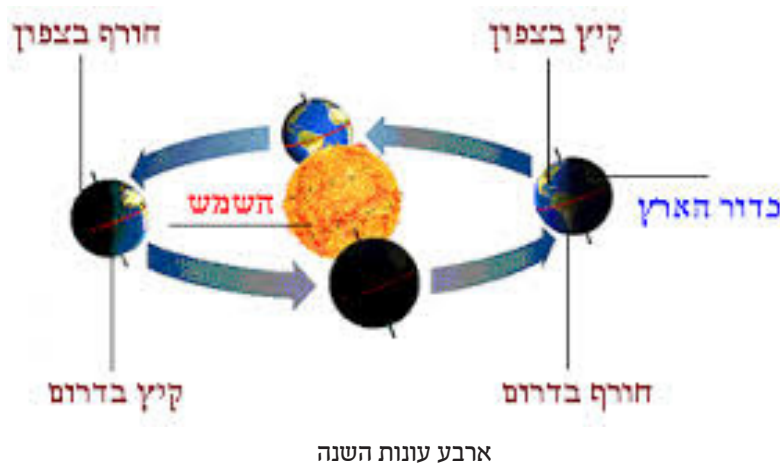
אחרים, כגון רחיצת פצעים במים אלו, התרפאו הפצעים מהר מאוד, ובעיות עור למיניהם נפתרו עקב השימוש במים אלו. לפני כ-15 שנה החל יצור המוני של המכשיר הזה, שעוזר כיום להרבה אנשים לקבל איכות הרבה יותר טובה של המים מכל ברז בבית. גם הצמחיה בגינה שהושקתה במים אלו נהיתה ירוקה יותר ויפה יותר.

ושלא במקרה קיבלתי את מספר הטלפון שלו, ואף התארחתי אצלו 3 ימים. הוא סיפר לי על תופעות מאוד מעניינות וחיוניות המתרחשות במים לאחר שהם עוברים דרך המכשיר.

מזה כ-5 שנים שאני מייצר את המכשיר הזה ומקבל תגובות מאוד חיוביות מהלקוחות.

כאשר מאמינים באמונה שלמה כי לבורא הפתרונים - מקבלים גם תשובות מתאימות.

חום וקור

בעמודים הקודמים כסיפרנו על השמש, ציינו את התופעה המופלאה, שהמרחק בין השמש לכדור הארץ - 150 מיליון ק"מ - הוא מדויק להפליא! אם היה המרחק הזה מתקצר או מתארך אפילו באחוז אחד - לא היה קיום לעולם:

קיצור המרחק היה מביא לשריפת כל החי והצומח שעל פני היקום, והתארכות של המרחק היה מביא להקפאת כל היקום.

כמו כן, כדור הארץ עומד בזוית של 23,5 מעלות לשמש, אלמלא זוית זו היו הקטבים כל הזמן קפואים, ומרכז כדור הארץ היה כולו יבש ומדברי. ברור שהדבר אינו מקרי כלל, יש 'מישהו' שדאג ודאג לזווית זו שתתמיד ותאפשר המשך קיום לעולם. אולם אנו כבר התרגלנו ואפילו לא שמים לב לפלא המופיע לפנינו - לא פעם בשנה, או פעם בחודש - אלא כל רגע ממש! השגרה מעלימה מאתנו את נפלאות הבריאה.

ונגדים זאת בתופעות מפורסמות: כשמתרחש ליקוי ירח, או ליקוי חמה - כל העולם עומד בדריכות ונפעם מן המאורע. אולם אם - חס וחלילה - הליקוי היה נמשך מספר ימים (ולא מספר דקות), והשמש הייתה מכוסה על ידי הירח - היה נגרם אסון גדול לכל המערכות הנחוצים לחיי האדם. האם דיוק זה בזמנים ובזוויות הוא מקרה? או שיש מישהו גדול המתכנן זאת ודואג לכך!

דוגמה נוספת: הגוף שלנו רגיש מאוד להבדלי טמפרטורה - זו עובדה! מה עשה ועושה בורא העולם שלא נרגיש בכך ושהבדלים אלו לא יפגעו בנו? הוא דאג שהמעבר בין החורף לקיץ יעבור דרך האביב, והמעבר בין הקיץ לחורף יעבור דרך הסתיו. האביב והסתיו נועדו לתת לגופנו (וכן לכל בעלי החיים ולצמחים ואולי גם לדומם), תקופת מעבר שתאפשר לגוף להתרגל לשינויים במזג האוויר, בלי שתפגע ביצורים החיים על כדור הארץ. תקופות המעבר - אביב וסתיו - הם תקופות להם תכלית ברורה, בדיוק כשם שלחורף ולקיץ תכלית ברורה. אם העולם זקוק לתקופות של קיץ וחורף, הוא גם זקוק לתקופות מעבר ביניהם.

כוח המשיכה של כדור הארץ

כוח המשיכה הוא אחד מהכוחות הבסיסיים בטבע. הפיזיקאי הגדול אייזק ניוטון גילה והגדיר את הכוח הזה במאה ה-17.

בשל כוח המשיכה של כדור הארץ, אנו מהלכים על הקרקע ולא מרחפים באוויר, והוא זה שגם מחזיק את כוכבי הלכת במסלוליהם סביב השמש.

אילולי כוח המשיכה שהוטבע בכדור הארץ היינו כולנו מרחפים באוויר, כשם שאנשי החלל (אסטרונאוטים) מרחפים-מהלכים על הירח. הבורא דאג שכל העצמים ימשכו לאדמה ולא ירחפו. ואכן, אחד מן האתגרים הגדולים לאנשי

החלל, הוא למצוא את הדרך להישאר על הקרקע של כוכב הלכת אליו הם מגיעים. ויש הבדל בין כוכב לכוכב ברמת כוח המשיכה: בכוכבים היותר רחוקים מכדור הארץ כוח הריחוף הוא גדול יותר, וקשה יהיה להישאר עליו זמן רב.

זו ההזדמנות להביט אל מעבר לחוק עצמו: בורא העולם תכנן שהאדם ישאר על כדור הארץ, פה יהיו חייו ומעשיו, ואל לו לחפש עולמות חדשים. החיפוש אחר עולמות אחרים מוכיח שהאדם טרם הבין לשם מה הוא בא לעולם. אם הבורא היה רוצה לראות את האדם בעולם אחר, מחוץ לכדור הארץ, הוא היה מאפשר לו זאת. ועובדה היא, כי למרות החיפושים הרבים והוצאות הענק של מיליארדי דולרים - לא מצא האדם מאומה מחוץ לכדור עליו הוא מתגורר.

האם כל זאת מקרה, או שהבורא תכנן כל זאת במדויק ובחכמה מופלאה? שהרי נסכים שדברים מופלאים דורשים ומחייבים תכנון מדויק!

גודלו של היקום

הממדים של היקום הם כידוע אינסופיים. לנו כבני אדם קשה לתפוס גדלים אינסופיים, שכן כלי ההערכה והתפיסה שלנו הם סופיים.

ונדגים זאת: עד שנת 1924 סברו האסטרונומים שגלקסיית 'שביל החלב' (הגלקסיה שבה נמצאת מערכת השמש שלנו, ובה כ-200 מיליארד כוכבים כדוגמת השמש) היא היקום כולו. אולם בשנת 1924 גילו כי ערפיליות מסוימות - שנראות בטלסקופ - נמצאות מחוץ לגלקסיה שלנו ומהוות גלקסיות בפני עצמן. המדענים מעריכים שביקום יש 100 מיליארדי גלקסיות, כשרבות מהן כל כך גדולות, שבכל אחת מהן יש מינימום 200 מיליארד כוכבים.

כמות הכוכבים שיש ביקום פשוט בלתי ניתנת לתפיסה. כדי להמחיש זאת נאמר: כדור הארץ הוא כמו גרגר חול אחד מתוך מיליארדי ק"מ של דיונות של חולות.

על הגודל העצום של היקום וכל שנברא בו ניתן להתרשם גם משיטת מדידת המרחקים ביקום - 'שנות אור'. 'שנת אור' היא המרחק שעובר האור במשך שנה אחת: $10^{12} \times 9.461$ ק"מ, ובשנייה אחת מרחק של 299,792,458 ק"מ. ואם המרחק של קרן אור הנעה מצד אחד של הגלקסיה לצדה השנייה לוקח לו 100.000 שנות אור - צא ולמד מה גודלה של הגלקסיה...

ברור שיש סיבות לבריאת כל היקום הזה, אך אנו עדין לא גילינו זאת, כי אנחנו לא יודעים ומבינים הכל, ויתכן מאוד שאחת הסיבות היא, פשוט שנתפעל מיכולותיו הבלתי מוגבלות של הבורא...

ברור שגודלו האינסופי של היקום מעיד בראש ובראשונה על גודלו, חכמתו ועוצמתו הבלתי נתפסת של הבורא שברא עולם אין סופי. אם על גודלו של העולם אין לנו כלי הערכה להבינו ולתופסו, על אחת כמה וכמה על מי שברא אותו...

כמה גדול אתה בורא העולם, וכמה קטנים אנו... ובכל זאת חשוב לבורא הקשר שלנו איתו.

כדאי לעשות פסק זמן - מידי פעם - כדי להתבונן בגדולתו ועוצמתו של הבורא!

המינרלים

אחד מפלאי הטבע המצוי בשימוש יום יומי, ובמיוחד בתחום הרפואה, הוא המינרל (בתזונה). המינרלים הם קבוצה של יסודות, להם נזקקים יצורים חיים לשם פעולתם התקינה. חלק מן המינרלים מופיעים בכל היצורים החיים, ובלעדיהם אין החיים יכולים להתקיים, כדוגמת הזרחן, הסידן, הברזל, האבץ, המגנזיום, המלח ועוד כ-90 סוגים שונים של מינרלים. המינרלים הם בוני עצמות, יוצרי הדם, מפעילי ההורמונים, מתחזקים את העצבים ועוד.

נציין אחדים מהם ותועלתם הפיזיולוגית: תפקיד הנתרן ליצור דחפים עצביים בנוירונים, הסידן נמצא בעצמות, בשיניים ובצפורניים, הפלואור מחזק את העצמות והשיניים, הכרום עוזר לאינסולין לאזן את כמות הגלוקוז בדם, הברזל יוצר את ההמוגלובין בדם ועוד.

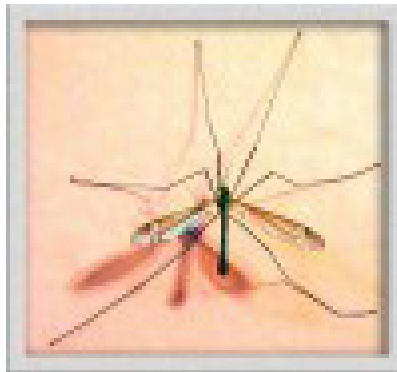
המינרלים אמנם מהווים רק 4% בלבד ממשקל גופנו, אולם מחסור של אחד מהם (או צריכת יתר) עלולים לשבש את פעילות הגוף.

על הכל חשב הבורא ביוצרו את היקום! לכל פרט ופרט העניק את התכונות המאפשרות לו קיום. לכל מינרל יש ספקטרום שונה, המאפשר למדענים לזהותו וללמוד על תכונותיו היחודיות. הייתכן, כי דברים אלו נוצרו רק במקרה, או שיותר סביר להניח שיש מישהו שחשב, תכנן וייצר אותם.

אנו אמנם טרם גילינו וחשפנו טיפה מנפלאות הבריאה, אולם החוקרים ממשיכים בכל רגע לחקור ולחשוף מידי יום פלאי פלאות, תוך שהם מתפעלים מכוח התכנון של בורא העולם.

ושוב נזכיר, כי המדע רק מגלה את מה שכבר יצר הבורא, על כן יש להתפעל מן הגילויים הללו, ובמיוחד מהבורא שברא כל זאת.

היתוש

כולנו מכירים את החרק הנקרא יתוש, אולם האם ידענו שגם ליתוש הקטן ביותר יש לב, קיבה, צינורות דם ושאר איברים. למרות קטנותו הוא עף במהירות של 4 ק"מ לשעה.

כידוע מה שמעניין אותנו ביתוש (או יותר נכון - מטריד אותנו) היא העקיצה שלו. בואו ונשים לב לתופעה מדהימה: כשהיתוש עוקץ את האדם - במטרה למצוץ

מקרה?! - מספר דוגמאות מהטבע | 37

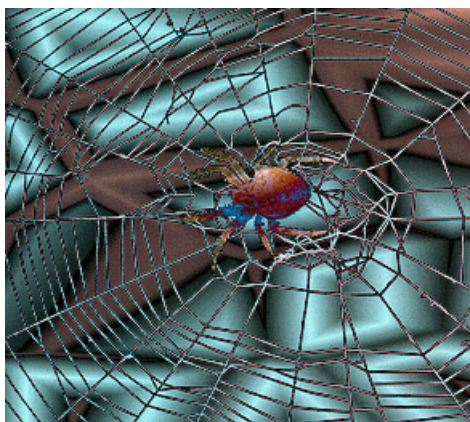
דם - הוא מעביר חומר מונע קרישת דם למקום העקיצה. העקיצה תופחת בדרך כלל לאחר מספר שעות, והיא יכולה לגרד ימים. הגירוד נגרם בעקבות אותו חומר מונע קרישה המגיב עם העור. עקיצות אלו יכולות להעביר גורמי מחלות (כדוגמת המלריה ועוד).

עוד מפלאי היתוש: כשהיתוש עוקץ אותנו הוא מפריש לגופנו חומר הרדמה, אשר גורם לכך שלא נרגיש מידית את העקיצה (וזאת כדי שלא נזהה אותו מיד ונסלק אותו מאיתנו...), ורק לאחר זמן מסויים, משנמוג כוח ההשפעה של סם זה, אנו מרגישים את העקיצה.

ועוד: היתוש אינו עוקץ כל אדם, לסוג מסויים של דם בני אדם הוא אינו מתקרב. ואכן קורה, ששני אנשים ישנים בחדר אחד, אחד קם בבוקר מלא עקיצות, ואילו השני ללא כל עקיצה. מדוע קורה הדבר וכיצד? איננו יודעים עדיין!

ברור שיצור זעיר זה, המצוי בסביבתנו רבות (בעיקר בקיץ), דורש מאתנו לפקוח עיניים ולהתבונן בפלאי הבורא והבריאה ולהתפעל.

העכביש

העכביש הוא: בעל חיים בעל שמונה רגלים וחסר כנפיים. החוקרים מעריכים שישנם למעלה מ 40.000 מינים של עכבישים.

רוב העכבישים צדים חרקים על ידי לכידתם במלכודת - היא הרשת אותה הם

טווים מהקורים שהם מייצרים. הקורים עשויים מחוטי חלבון חזקים במיוחד, ומיוצרים על ידי אבר הממוקם בחלק התחתון של בטן העכביש.

קוטר הקורים הוא מ 12 מיקרון עד 0.02 מיקרון (= יחידת אורך - אלפית מ"מ)! הקור הנראה לעין אנושית כקור יחיד - מורכב למעשה מכמה סיבי אורך דקיקים.

משי העכבישים נחשב לסיב הטבעי החזק ביותר בטבע. חוזקו של הקור גדול פי כמה מחוזקו של חוט פלדה בקוטר דומה. גם גמישותו מופלאה - הוא מסוגל להימתח בלי להיקרע עד פי חמשה מאורכו ההתחלתי.

ועל מבנה הרשת הבנויה באופן גיאמטרי מדויק יתפעם כל מתבונן - יצירת אומנות מיוחדת במינה!

כך משיג העכביש את מזונו, אותו הוא טורף לאחר שגלכד ברשתו.

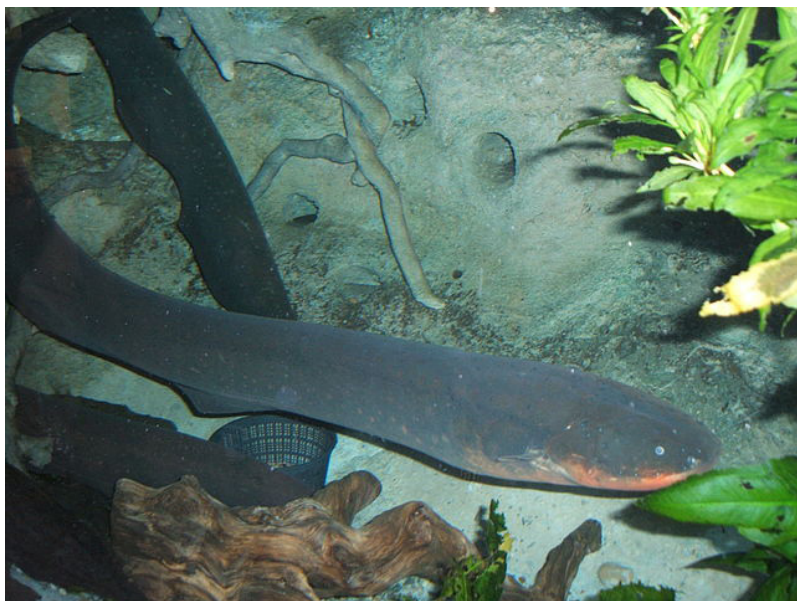
ונהנה דוד המלך - המתבונן הגדול בבריאה, כפי שמשתקף במזמוריו שבספר תהילים - שאל את הבורא הגדול, איתו שוחח ביום ובלילה וסיפר לו על כל לבטיו והתלבטויותיו - לשם מה נוצר העכביש? והרי לנו, בני האדם, לכאורה אינו מועיל?

הבורא שהכיר את דוד המלך כמאמין ששאלותיו לא נועדו לקנטר ולהקניט, כי אם נבעו מתוך כנות אמונית טהורה, השיב לו תשובה הולמת: באחד הימים, כשדוד בורח מפני שאול המלך, הוא הגיע למערה במדבר יהודה. הוא הבחין שאת פתח המערה מכסים קורי עכביש והחליט שכאן המקום הטוב ביותר להסתתר, שכן שאול לא יעלה בדעתו שמאחורי קורי העכביש מסתתר דוד. הוא הסיט מעט מהם ונכנס אל מעמקי המערה. לאחר זמן קצר המשיך העכביש בטוויית הרשת וסגר את הפתח שפתח דוד.

כששאול המלך הגיע בחיפושיו לפתח המערה, הפטיר: 'דוד ודאי לא נמצא פה, הרי קורי העכביש כה שלמים!' והמשיך במסע חיפושיו.

דוד שלבו הלם בפחד שמע את דברי שאול ונרגע, אך בד בבד גם הבין שהיתה זו תשובתו של בורא העולם: לשם מה נוצר העכביש...

דג החשמל

על דגי הים - ובכלל כל מה שנמצא במעמקי הים - ניתן לכתוב ספרים רבים, אולם אני בחרתי להתמקד בדג אחד מעניין, כדי להמחיש מה רב התכנון ביצירה של החיים מתחת למים, לא פחות מהתכנון והיצירה שעל פני האדמה.

ישנו דג אחד - דג החשמל - אשר מייצר אנרגיה חשמלית של 500 וולט, השווה לכ 5000 בטריות. דג זה הוא אחד מתוך כ 200 דגים הידועים כמייצרי חשמל. יש מהם המייצרים את החשמל לצורך ניווט ותקשורת, יש כאלה שמגנים על עצמם בשדה החשמלי אותו הם מייצרים, ויש המשתמשים בחשמל לצורך ציד ושיתוק הטרף.

דג החשמל היה ידוע לאדם עוד מימי קדם; הרומאים - לדוגמה - השתמשו בדגים אלו לצורכי ריפוי. הרופא היווני של הקיסר מרקוס אורליוס, הציע להניח דגי חשמל על ראשו של הסובל מכאבי ראש - ואולי היה זה המרשם הראשון בהיסטוריה לטיפול ב'הלם חשמלי'...

מה רבו פלאי הבורא - כיצד הוא מעניק לכל בעל חי את הכלים המתאימים והבלעדיים לקיומו!

החיפושית המפציצה

בכלל החיפושיות ישנה חיפושית קטנה - 7 עד 10 מ"מ - הנקראת 'החיפושית המפציצה'. חיפושית זו היא בעצם 'מפעל ליצור פצצות': על מנת להגן על עצמה מייצרת חיפושית זו שלושה סוגי כימיקלים: כימיקל אחד הוא הידרו-כינן, השני הוא מי-חמצן - וכאשר נוצר מגע בין שני הכימיקלים הללו נגרם פיצוץ עז. אך למרבה הפלא הכימיקל השלישי מנטרל את הפיצוץ הזה.

בשעה שהחיפושית מותקפת על ידי טורף מסוים, היא - להגנתה - מתיזה מיד את החומרים הללו (אותם היא מייצרת) בפני הטורף האויב ולתוך לועו הפתוח. הפיצוץ גורם לרעש ולסרחון, ולמעשה משתק את הטורף.

החומרים מופרשים מזוג צינורות המצויים בחלקה האחורי של החיפושית, ובעת פעולתו של מנגנון ההגנה הזה, נשמע קוץ נפץ אופייני, ולכן נקראת החיפושית בשם זה - 'החיפושית המפציצה'.

בדיקה של מומחים הראתה כי החיפושית מסוגלת להתיז את החומר בצורה של פיצוצים זעירים, בקצב שיכול להגיע ל 50 פעם בשנייה.

פלאי פלאות: כיצד יודעת חיפושית זו לייצר חומרים הגורמים לפיצוץ? כיצד הפיצוץ מתבצע באופן מדויק ומבוקר? לא חזק מידי - כדי שלא יזיק לה, ולא

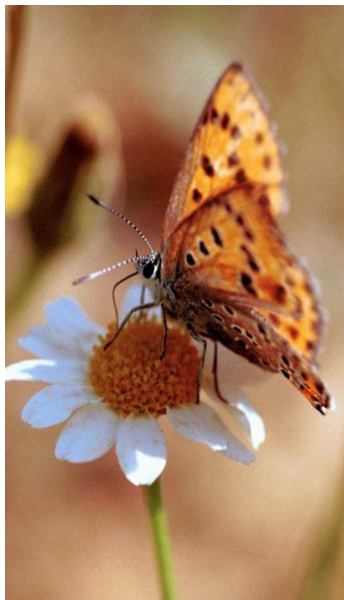
חלש מידי שלא יהיה יעיל... מי הוא זה שעומד אחרי טכניקה פלאית זו?
טביעת אצבעותיו של הבורא ניכרות בכל יצור ויצור!

הפרפר

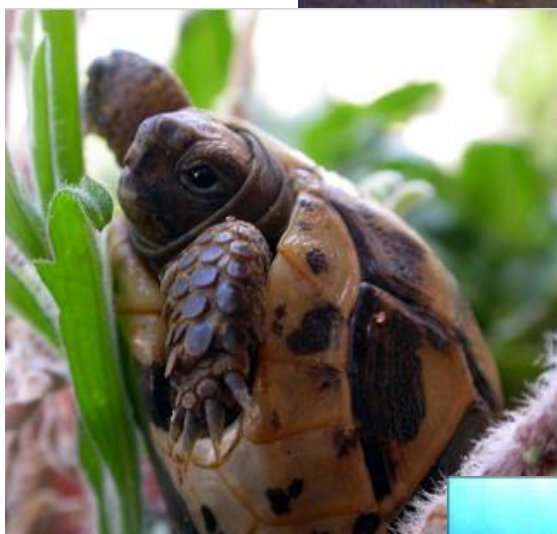
הפרפר המוכר לכולנו בחודשי האביב, הוא מן היצורים היפים והאהובים על בני האדם. בעולם כולו ישנם כ 20.000 מיני פרפרים! מחזור החיים שלו כולל ארבעה שלבים: ביצה, זחל, גולם ובוגר - ושלבי התפתחותו מעוררים התפעלות. צבעיהם המגוונים של הכנפיים מיועדים להסוואה ולאזהרה, ובאמצעותם הוא עף ומגיע לכל אותם הפרחים הנעזרים על ידו לצורך הפרייתם.

כמה שירים יפים נכתבו על חרק מרשים ואהוב זה!

נתמקד באחד מפלאי הפרפר: הפרפר יכול ממרחק של 30 ק"מ לזהות את בן זוגו ואת הפרחים המיוחדים שאליהם הוא שואף להגיע! זוג עינים זעירות של חרק קטן ועדין - אך עם עוצמה בלתי ניתנת לתפישה!

צב הים הברזילאי

לא הרחק מחופי ברזיל חיים להם בשלווה צבי ים, יצורים גדולים וחביבים.

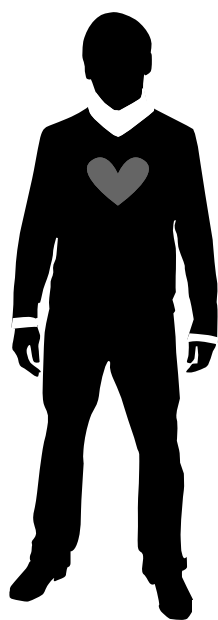
בואו ונתבונן בפלא המאפיין צבי ים אלה: כל שנתיים מרגישים הצבים צורך לצאת לטיול ושיוט למרחק של כ 2500 ק"מ מברזיל, לאיי אסנסיון, איים הנמצאים באמצע הדרך שבין ברזיל לאפריקה, בקרבת פורטוגל, למרבה הפלא - איים אלה כל כך קטנים, עד שאפילו אינם מסומנים במפות הרגילות. באיים אלו הם מטילים את ביציהם בחול הרך, ושוחים חזרה לחופי ברזיל.

מה מניע אותם לעשות זאת? מדוע אינם מטילים את ביציהם באזור שבו הם חיים? איך יודעים הצבים להגיע דווקא לחופי איים אלו? מי מנווט אותם ללא מצפן? ואיך חוזרים הצבים הקטנים שנולדו באי - ומעולם לא היו בחופי ברזיל - לברזיל ומוצאים שם את הוריהם?

האין הדבר מעורר התפעלות?

התשובה היא פשוטה: מי שתכנן וברא את הצבים, הוא זה שגם נתן להם את כושר הניווט המופלא הזה, ואת שאר התופעות המדהימות המאפיינות צבי ים אלה!

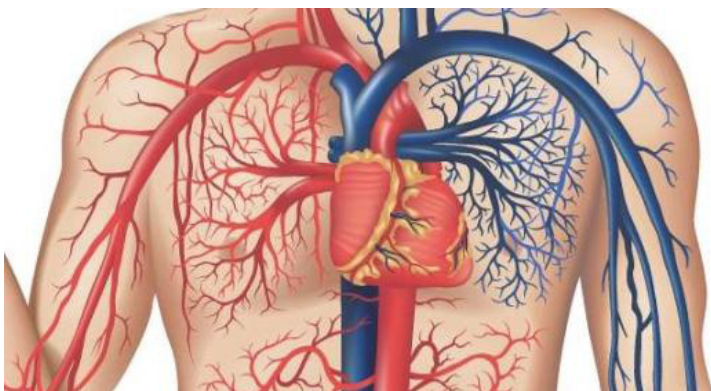
המכונה המופלאה האדם

ועתה ניגש להתבונן בגופנו - גוף האדם! נתבונן במספר איברים מוכרים, שיתברר לנו מהר מאוד שאיננו מכירים אותם כלל!

הדם

מה הוא הדם?

הדם מורכב מחלקים כמעט שווים של נוזל ותאים: הנוזל - פלסמת הדם (45% מהדם), והתאים (55% מהדם). כ 95% מפלסמת הדם הם מים.

מה תפקידו של הדם?

הדם הזורם בגופנו מתפקד כמערכת הובלה, המעבירה חמצן מהריאות, חומרי מזון ממערכת העיכול, הורמונים, אינזימים ועוד - לכל חלקי הגוף לכל איבר ולכל תא. כן מעביר הדם חומרי פסולת שנוצרו מחילוף החומרים, אל אתרי הפרשתם מהגוף.

החלבונים והמינרלים המומסים בדם מסייעים לשמירה על מאזן המים והמינרלים בכל התאים בגוף, והדם גם שומר על טמפרטורה אחידה וקבועה בגוף.

בגופו של אדם מבוגר ישנם כ 5-6 ליטר דם.

בגוף האדם נמצאת רשת הצנרת הגדולה בעולם - כי 100.000 ק"מ של קוים פרושים בשטח כה קטן. האם ידעת את זה ?

במקרה של פציעה מזרים הדם בצורה מופלאה דווקא את כדוריות הדם הלבנות למקום הפיגוע, על מנת לטהר אותו מזיהום. שכן לתאי הדם הלבנים תפקיד מרכזי במערכת החיסון של הגוף: הם מגינים מפני גופים זרים ומעורבים ביצירת נוגדנים.

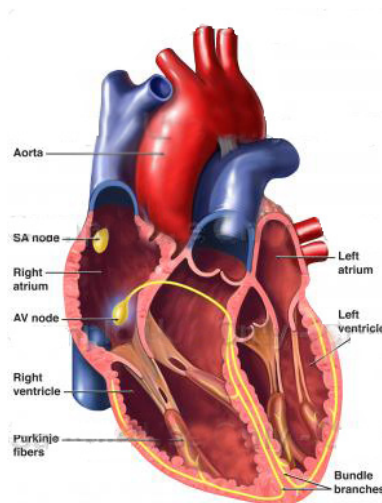
ללא דם - לא יכול האדם להתקיים כלל, ובעתות סכנה מבקשים מהציבור לתרום דם להצלת חיים.

והנה למרות הטכנולוגיה המתפתחת בצורה מהירה ביותר, ולמרות שאנשי המדע והמחקר הגיעו לירח ולמקומות רחוקים בחלל - לא הצליח המדע ליצור אף לא טיפת דם אחת של אדם ולא של חיה כל שהיא!

הדם הוא המקשר בין הגוף החומרי לבין נפש האדם - האם ידעת זאת?

עוד דוגמה מדהימה ליכולתו של הבורא!

הלב

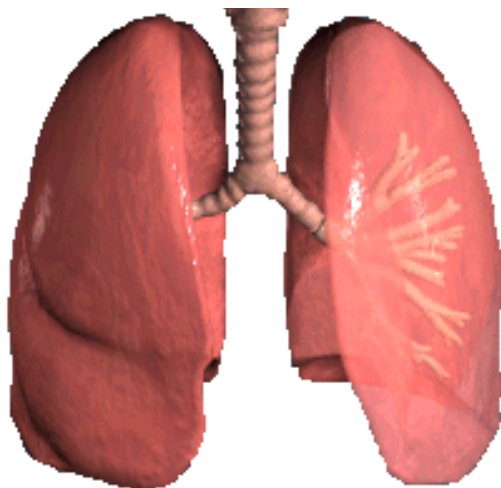
מקרה?! - המכונה המופלאה האדם | 49

הלב הוא איבר שרירי שמזרים דם לכל חלקי הגוף. הלב של אדם בוגר פועם 70 פעמים בדקה במצב של מנוחה. קצב הפעימות משתנה בעת מאמץ גופני, וגם במצבים של מתח או של התרגשות חזקה.

גודלו של הלב הוא כגודל אגרוף של אדם מבוגר. הלב פועם כ 2.5 מיליארד פעמים במשך 75 שנים, וכשהאדם מאריך ימים - מספר הפעימות, כמובן, גדול יותר.

בדקה אחת מספקת משאבה מופלאה זו (הלב) בזמן של רגיעה - כ 5 ליטר דם לכל חלקי הגוף, ובזמן מאמץ עד כ- 40 ליטר של דם. חשבון פשוט יגלה לנו שבמשך כ 75 שנים, מספק הלב כ 195 מיליון ליטר של דם! כמות מדהימה לפי כל קנה מידה! המעניין והמפליא הוא שהלב אינו אלא חתיכת בשר... והוא מסוגל לזה, ואף ליותר...

הכליות

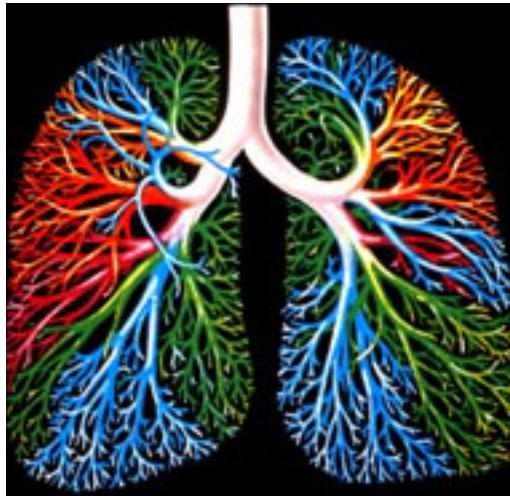
הכיליה היא האיבר הראשי של מערכת ההפרשה. היא דואגת לפינוי הדם מחומרי פסולת חנקניים יחד עם עודפי מים, ואלה יוצאים מגוף האדם בצורת שתן.

לאדם יש שתי כיליות. הכליות מסלקות מהדם גם שיירי תרופות וחומרים רעילים ומזיקים.

כל הדם הנמצא בגוף האדם (כ 5 ליטר) עובר דרך הכליות יותר מ- 30 פעם ביום. הן מסננות כ 1700 ליטר דם בכל יום!

פעולתן של הכליות שומרת על נפח תקין של הדם ועל ריכוז תקין של מלחים בדם.

הריאות

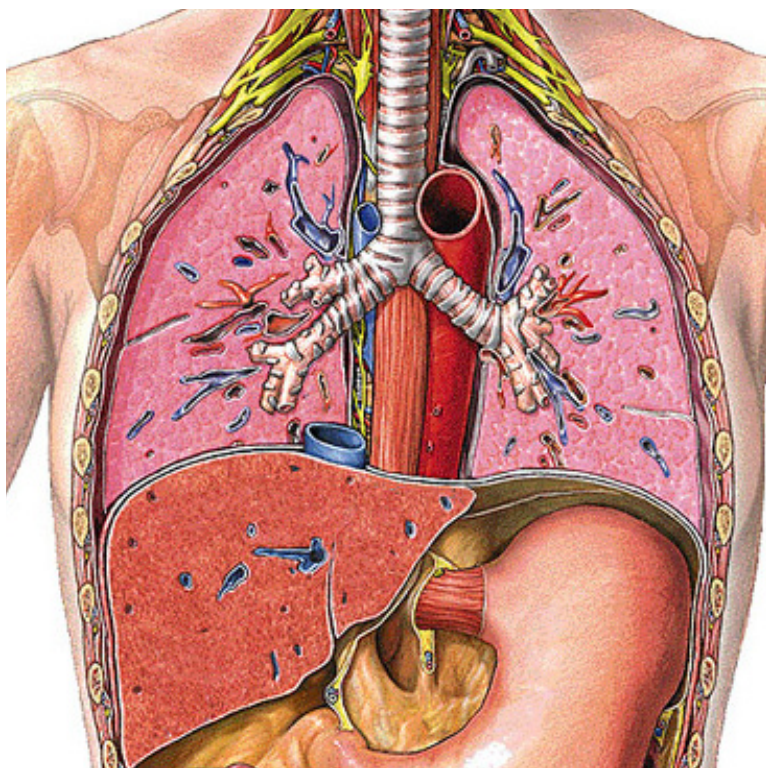
הריאה היא איבר הנשימה של האדם. שתי הריאות נמצאות באדם בחלל החזה, בתוך סל הצלעות, משני צידי הלב. הריאות מחולקות לאונות, והאונות לאוניות. כל אונייה מורכבת ממספר עצום של נאדיות [שקיקים זעירים אליהם מגיע האוויר שנכנס לקנה הנשימה, ודרכם מתרחש חילוף הגזים בין הריאות לדם].

בראות של אדם יש כשלוש מאות מיליון נאדיות, ושטח פניהן הכולל מגיע לשישים מטרים רבועים.

הריאות ממזגות את החמצן שאנו נושמים עם הדם הזורם לחדר השמאלי של הלב, ומשם זורם הדם לכל חלקי הגוף ובמיוחד למוח. איך נעשה המיזוג הזה?

אנו - בני האדם - מודעים לתפקיד הריאות, אך אין לנו מושג איך הדבר נעשה - רק בורא העולם יודע על כך, שהרי הוא זה שברא איבר זה, כמו שברא את כל איברי האדם וכל היקום.

הקיבה

הקיבה היא איבר במערכת העיכול, דמוי שק שמסוגל להתכווץ ולהתרחב. המזון שמגיע מן הוושט עובר בקיבה פירוק לחלקיקים קטנים ופירוק כימי. הפירוק לחלקיקים נעשה על ידי תנועות ערבול איטיות וחזקות של שרירי הקיבה, ואילו הפירוק הכימי נעשה על ידי מיץ הקיבה, המכיל חומצה מלחית ואינזימים מפרקי חלבונים. בפעולת השרירים ומיץ הקיבה נהפך המזון למסה נוזלית למחצה.

ועתה הבא ונתבונן: כמעט כל מה שגדל על פני האדמה וניתן לאכילה, מכניס האדם לפיו, לועס, והעיסה יורדת לקיבה. שם היא עוברת תהליך של עיבוד ומיון - כל החומרים הנחוצים לגוף מועברים דרך כלי הדם לכל האיברים, וכל איבר ואיבר מקבל את כל צרכיו, ואילו כל הפסולת מוצאת את דרכה מחוץ לגוף.

אותו תהליך עוברים גם כל סוגי הבשר שאנו אוכלים.

והנה פלא, הקיבה אינה מעבדת את הבשר של בעליה (את הקיבה עצמה!) ואינה משחיתה את צורתו, אף שהיא מעכלת את הבשר הנאכל על ידי האדם.

האם נתת דעתך על פלא זה?

מיצי העיכול אגרסיביים מאוד - ומדוע אין הם פוגעים בבשרו של האדם עצמו? ועוד: האוכל בקיבה הופך לעיסה אחת, ומניין יודעת הקיבה מהו החלק החשוב לגוף, כגון המינרלים, ומה החלק של העיסה האמור לצאת מגופנו כפסולת?

האם חשבנו על כך פעם? ככל הנראה התשובה היא: לא. ואכן מעטים הם בעולם הנותנים את דעתם לתופעה זו. גם המדענים המתארים במומחיות את תהליך פעולת הקיבה, מתעניינים בה באופן חיצוני, והדבר לא מביאם להתבוננות מעמיקה יותר בסוד הבריאה.

אולם המתוודע לפלאי הבריאה ולפלאי גוף האדם, ומפנים את המסר המרכזי מהם - גדלות הבורא ועוצמתו - נמצא קרוב לבורא! עובדה המשפיעה ישירות גם על תוחלת החיים של האדם! ואכן כך מגלים מחקרים רבים (למעלה מ 1500): אנשים המאמינים ומתפללים לאלוקים, תוחלת החיים שלהם ארוכה יותר. הם חסינים יותר למחלות, ובמיוחד להתקפי לב ושבצי מוח.

רוב המתפללים אינם יודעים זאת... אך כפי שציינתי, עבודות מחקר רבות מכל רחבי העולם הגיעו למסקנה אחידה, שהאמונה והתפילה, השפעתם גדולה על בריאות האדם!

חוש הריח

חוש הריח מאפשר לזהות ריחות באמצעות קולטנים המצויים בחלל האף, הרגישים לחלקיקי חומרים כימיים באוויר. גירוי של קולטנים אלה מביא

להעברת המידע אל המוח, דרך עצב הריח. באף ממוקמים כ-10 מיליון חיישני ריח, אשר עומדים בקשר מתמיד עם המוח. [המוח משמש כמערכת זיכרון ובקרה של כל המערכת].

לחוש הריח מספר תפקידים:

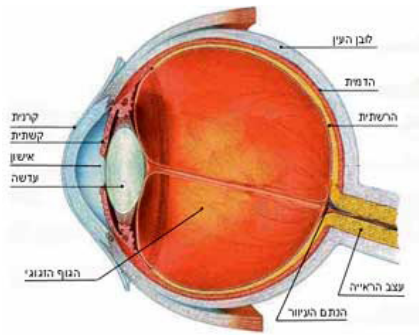
1. הוא קשור לעיכול, שכן הריח מגרה את בלוטות הרוק המסייעים בעיכול המזון.
2. הוא מזהיר מנוכחות גזים רעילים.
3. הוא מעורר תחושות נעימות (פרחים, בשמים וכדו') ולא נעימות, המשפיעים על ההתנהגות.

העין

העין היא איבר בגופנו המעורר התפעלות אין סופית. יש בה מערכת של צילום, מערכת של זיכרון, ומערכת מסננת צבעים ועוד.

בעין ישנם כ-123 מיליון חיישני שחור לבן וכ-7 מיליון חיישני צבע, כ-130 מיליון תאים וכ-1.2 מיליון של חיישני עצבים. העין עובדת ישירות עם המוח, המעבד באופן המהיר ביותר את הנתונים אשר העין מעבירה, רושם אותם בזיכרון, וגם לאחר 50 או יותר שנים מעלה אותה לפנינו כהרף עין. לפעמים אנו פוגשים אדם שלא ראינו אותו עשרות שנים, והנה פוגשים בו ומכירים אותו מיד, ואפילו שהוא השתנה. איך זה עובד - נשגב מבינת אדם.

דרווין היה מהופנט מהעין. הוא חשש שיבוא יום, וכל תאוריית האבולוציה שלו תתברר כטעות אחת גדולה בעקבות המחקרים החושפים לנו את נפלאות העין. אנו איננו צריכים כלל לחשוב כך, כי כל חלק וחלק בגופנו סותר לגמרי את תורתו המוזרה.

שאלה: איך עובד דבר מופלא זה הנקרא עין, ומי יכול היה לתכנן וליצור דבר כזה אם לא בורא העולם המופלא הזה? אכן יכולתו האין סופית של אלוקים באה כאן לידי ביטוי, וזו רק אחת היכולות המופלאות של הבורא.

תאי המוח של האדם

התמונות שאנו רואים בעמודים הבאים מוגדלים במיקרוסקופ אלקטרוני. אם נגדיל את התא הזה פי מיליארד נקבל בית חרושת על שטח של 20 ק"מ מרובעים, שזה לערך גודלה של העיר ניו-יורק. אנו יכולים להבחין איך שהכל מסודר ומאורגן בצורה מיוחדת מאוד כאשר אין צינורית אחת שאין לה כתובת או סיומת, צינוריות אלו מגיעות לכל מקום בגוף ומדווחות למוח על כל פעילות של האיברים ושל התאים, ועל הכאבים התוקפים את האדם ועוד. למשל, אם נדקור בסיכה כל אבר שבגופנו, מיד נרגיש כאב. תחושת הכאב מגיעה למוח, משום שהחיישנים של המוח מחוברים לכל תא ותא בגוף האדם. קשה לתאר את מורכבות המערכת.

בלב התא אנו רואים את מרכז ה-DNA, שבו מרוכז כל המידע התורשתי וההיסטוריה של כל אבר ואבר שבגופנו. מיליארדי תאים כאלו נמצאים במוח, ועדיין לא הצליח המדע לחקור אפילו אחוז אחד מהם.

המעניין הוא, שתאים אלו מייצרים כל הזמן תאים חדשים בעלי אותן התכונות, כך שהם לעולם לא נגמרים. אולם אם מתרחשת תאונה, או שאחד הורידים המספקים אנרגיה למוח נפגע, מתרחש מה שאנו קוראים אירוע מוחי, או-אז אברי גוף שלמים עשויים להיות משותקים, ומערכות חיוניות אחרות עלולות להיפגע.

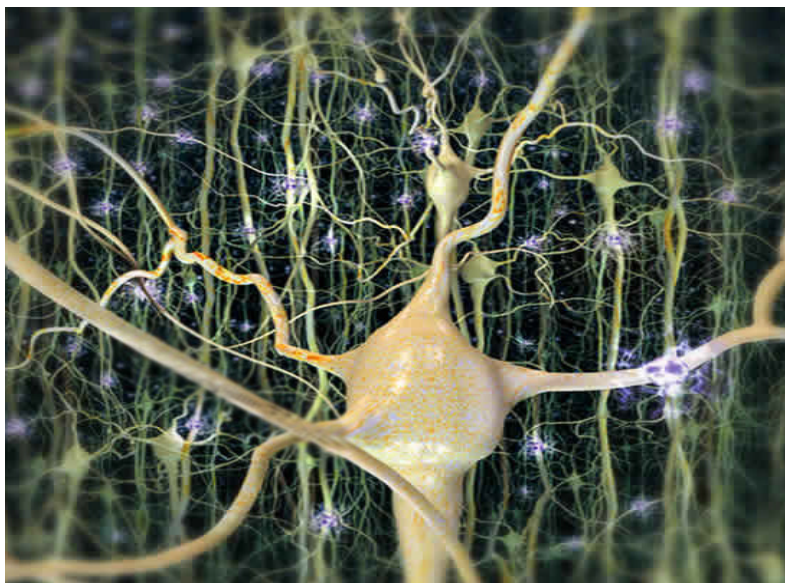

המוח בנוי ממיליארדי תאים השונים אחד מחברו, אך מתפקדים בהרמוניה שלמה.

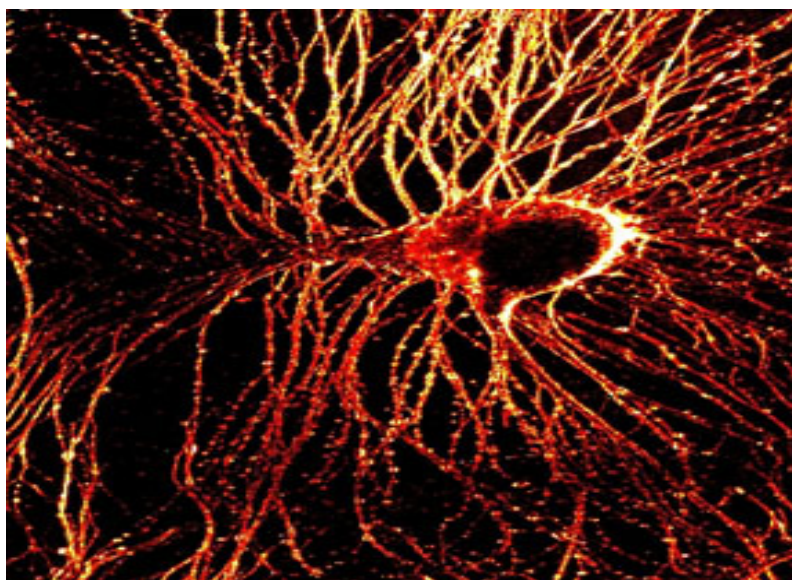
תאי המוח מייצרים כל כמה שעות תאים חדשים, וכך תאי הגוף האחרים. התרבות התאים פועלת תחת מערכת בקרה מושלמת, שלא יוצרו תאים חדשים בעוד האחרים קיימים. קשה מאוד להסביר ולהבהיר נושא זה, אך בעיקרון אנו מבינים מה שקורה במוח.

שאל פעם מדען אחד את עמיתו: איזה עולם עדיין נשאר בגדר תעלומה לחוקרים? והשיב לו העמית: מוח האדם. המוח הוא עולם שעדיין רחוקים אנו מלהבינו.

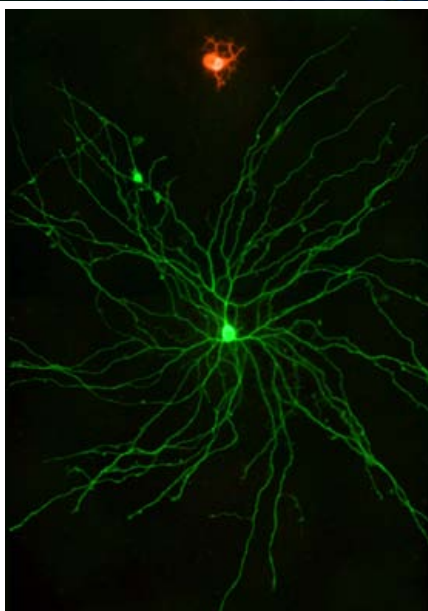
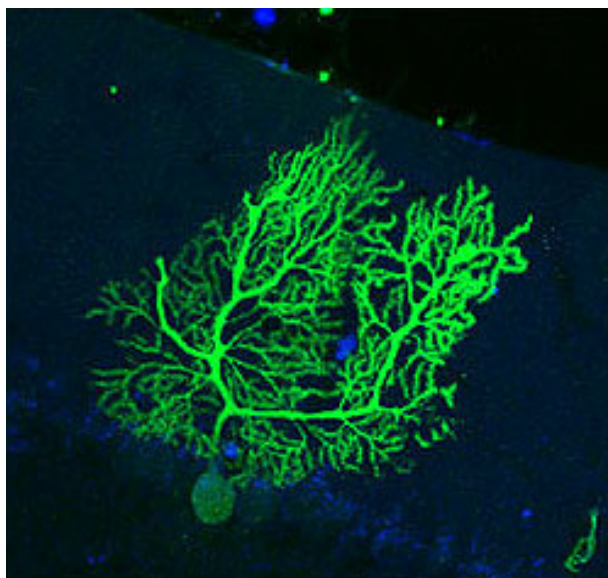
קורא יקר, עליך להבין כי יש משהו כל כך גדול שתכנן ובנה את המוח הזה, ובכל טיפת זרע וביצית מתפתח מוח כזה בתוך גוף מושלם המהווה מעין מכונה מופלאה. זהו הדבר שאמור לגרום לנו להאמין כי אכן יש בורא כל יכול, ולעומתו, כולנו קטנים, ועדיין אנו צריכים ללמוד הרבה מאוד, מאותו בורא עולם גדול.

הסתעפות תא אחד במוח האדם

תא אחד של מערכת העצבים במוח

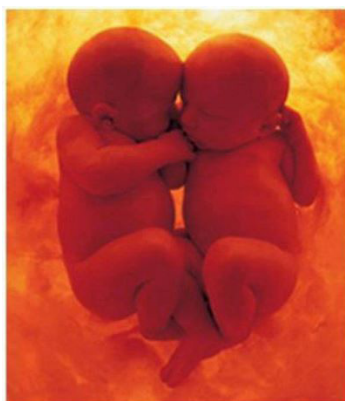

תא אחד במערכת העצבים

בריאת האדם

התפתחות האדם מזרע וביצית לגוף מושלם

ביצירת האדם נוטלים חלק שלושה שותפים: האב, האם ובורא העולם: העצמות, העור, הגידים והבשר, וכן יתר מערכות הגוף החומרי - הם תרומתם של האב והאם, הם שותפים בחיים החומריים, ואולם את התרומה הייחודית, את נשמת האדם, החיים, כוח הדיבור, היכולת לחשוב, סגולת הראייה - מקבל האדם מהשותף השלישי, בורא העולם.

הבורא מעניק לאדם את צלם האלהים שבו, את הכוחות הרוחניים המחיים אותו. על כן, כאשר יוצאת הנשמה מהאדם - חלקו של הבורא - הרי הוא מוטל לפנינו כשק תפוחי אדמה, על כל האיברים שקיבל מההורים, אך כעת (כשבורא העולם לקח ממנו את חלקו הוא) אין באפשרותו לזוז, לראות, לשמוע ולחשוב.

האדם - בחיר היצירה - ניחן בכושר דיבור, בחשיבה ובאפשרות הבחירה בין טוב לרע - בזה הוא נבדל מעולם החי. בעלי החיים השונים יכולים ליצור (עד גבול מסוים) מעין תקשורת ביניהם, אך אין ספק שהציפור אינה מבינה את שפת האריה, והתנין את שפת הנחש, והצבי את שפת הפרה. בעלי החיים חסרים את כושר החשיבה המפותח. הם מוטבעים בתכונות בסיסיות, חושים - ותו לא. אין להם את היכולת לתקשר עם שאינם בני מינם.

רק האדם ניחן בכושר חשיבה מפותח, ויכול להמציא ולפתח שפות וללמוד דברים ואפילו לקנות תכונות שלא היו לו עם היוולדו. יכולת החשיבה של האדם מסוגלת להביאו לפסגות של גילויים בעולם החומרי אך גם בעולם הרוחני. כמו כן, הוא יכול להמריא לרמה רוחנית גבוהה מאוד, יותר ממלאכים, אך מצד שני הוא עלול לאמץ לו התנהגות אכזרית, ולהיות גרוע מבעלי חיים.

המעלה הראשונה במעלה של האדם, היא היכולת והכשרון לבחור בין טוב לרע - זהו למעשה ההבדל המהותי המציין את חשיבות וגדולת האדם.

לאדם יש מרחב תמרון גדול למדי, הוא עשוי להקיע מעלה מעלה ללא הגבלה, אך גם להידרדר אל השאול. ההיסטוריה האנושית מלאה בדוגמאות משני סוגי בחירה אלו, בדמותם של אישים מפורסמים.

זו בדיקת הנקודה שבגללה חשוב מאוד לאדם להיות בקשר עם בורא העולם,

להכיר אותו ואת הבריאה הנפלאה שברא, להעמיק לחקור מה הבורא מצפה ממנו, נתונים שיביאו לו רק תועלת ויאפשרו לו אז את הבחירה הנכונה.

על האדם לדעת שעליו - ורק עליו - מוטלת האחריות למעשיו, וביום מן הימים, לאחר אריכות ימים ושנים - יהיו כל מעשיו מונחים לפניו, והוא יצטרך להסביר ולתת דין וחשבון על כל מה שעשה. הוא עצמו יהיה מופתע כשיראה את התסריט של חייו, שהבמאי שלו לא היה אלא הוא עצמו, ומכאן כובד וגודל האחריות, המוטלת על האדם בעקבות הבחירה החופשית.

ומאידך, אתה יכול להיות בטוח, שאם תבחר בטוב, בורא העולם ידע לתגמל אותך כראוי, שהרי אם ניתן לסמוך על מישהו - הרי זה רק על הבורא הגדול.

עוד תובנה אליה הגעתי בחיפושיי במשך השנים: רק בורא העולם יודע מה בדיוק טוב לי. ולמרות שאיני מקבל תמיד, את מה שאני חושב שנחוץ לי, למדתי במשך השנים 'לסמוך' על שיקול דעתו באשר לצרכי ומשאלותיי. למפרע התברר לי לא פעם, שאילו התמלאו משאלותיי ובקשותיי, הם היו מביאות לי נזק, והבורא - שיודע הכל - שמר עלי שלא אנזק. בקיצור: היוצר, הבורא, בוחר עבורי את המסלול הראוי ביותר בהתאם לנתונים ולצרכים האמיתיים שלי, ומכיון שכך, ואני מאמין בכך, חיי יותר מאושרים כיום, ומשוחררים הרבה יותר מדאגה, שכן הבורא, הכל יכול, הוא המכוון את צעדיי, בכל רגע נתון בחיי.

אני יודע שלא כל כך קל לחיות עם אמונה זו, ובמבט ראשון הכרה זו לא נראית מציאותית כיום, אך אל לנו לשכוח שאני מתייחס בדבריי בעצם אל הבורא, זה שברא את הקוסמוס כולו, שעל אף גודלו ועוצמתו, אזניו פתוחות לבקשותיי ועיניו לצרכי ואף מעוניין בקשר מתמיד אתנו.

בקשות האדם ורצונותיו, נבדקים ללא הרף על ידי הבורא; הוא כמובן יודע עליהם גם אם הם נחשבים לרצונות כמוסים שחבויים עדיין במוחו ובלבו - אין נסתר מנגד עיניו! הוא בוחן היטיב את כוונות האדם, האם הם נקיים מכל דבר רע, או שאין בהם כי אם רצון למילוי התאוות בלבד. ואז הוא מעניק לו מטובו בהתאם לבחינות תדירות אלה.

נזכור שוב שאנו פרי יצירתם של שלושה שותפים: האב, האם והבורא. בורא העולם מספק לנו את החיוני ביותר לו אנו זקוקים - היא הנשמה המבדילה בין החי למת, היא נשמת החיים.

מדהים, הנכד שלי בן שמונה ימים בלבד

התמונה שאתה רואה בדף זה הינה של נכדי כשהיה בן שמונה ימים בלבד. אם תסתכל היטב בתמונה, תראה לפניך אדם מושלם, פרצוף מושלם, עיניים, אף, שפתיים, לחיים, ומתחת לבגדיו גוף מושלם, אומנם קטן במימדיו, אך מושלם מבחינת כל האברים. כמובן שגם כל איבריו הפנימיים קיימים, כגון מוח, לב, ריאות, כבד, כליות, מערכת נשימה, מערכת עצבים, צנרת כלי דם, וכדומה, בקיצור מכונה שלמה ומופלאה.

כדי להבין יותר לעומק את מה שאני רוצה להסביר לך, כדאי אולי שתיקח לידך תמונה דומה של אחד מילדך, או אפילו שלך עצמך.

האדם הקטן הזה היה לפני כ- 9 חודשים בגודלו הרבה פחות מגרגיר חול, משהו שעין בלתי מזוינת כלל אינה יכולה לראות, אלא רק דרך מיקרוסקופ משוכלל, שלא לדבר על המשקל שלו, שתי חלקים קטנים במשקל של 0 נקודה ועוד כמה אפסים לפני הנקודה, כאשר בשתי החלקיקים האלו היו כבר בנויים כל חלקי המערכת המתוחכמת של המכונה הזו. 2 החלקיקים האלו כפי שאתה יכול לראות, גם בתמונה בראשית הפרק, מוגדלים פי 1000. ואולי יותר.

דבר זה גורם לי לעמוד להתרגש ולהתפעל מעוצמת החוכמה של הבורא הגדול הזה, שחשב על כל פרט ופרט, בבניית המכונה המופלאה הזו, ועוד הרבה הרבה יותר במה שקיים במכונה המופלאה הזו, שאני לא רואה אך יודע ומרגיש שקיים, אני מתכוון לחיות (נשמה, רגש, חשיבה, זכרון).

האם אתה באמת יכול להבין כיצד יתכן דבר כזה, האם שכל האדם מסוגל להבין כיצד יוצרים משהו כזה על כל פרטיו, כפי שתקרא בהמשך הספר.

כל מי שמתעסק ברפואה, בביווגיה, עומד ומתפעל! ויש רק תשובה אחת ויחידה הגיונית - יש בורא אחד ויחיד, שאנו קוראים לו אלוהים.

האם יש לדבר כזה בימינו משהו דומה מכל מה שהאדם יצר עלי אדמות?

האם יתכן לעשות דבר כזה בתעשיית המכוניות, השעונים, המצלמות, המחשבים, או כל מוצר אחר שקיים בעולם, שלא לדבר על הענקת חיות עצמית למוצרים אלו, בודאי שלא! אבל זה עדין לא הכל, הטכנולוגיה הזו קיימת בכל בעלי החיים, וגם בכל הצומח, באלפי חיות למיניהם וסוגיהם, בעשרות מיליוני הציפורים למיניהם, לצבעים המופלאים שלהם, בכל מיליוני סוגי הדגים למיניהם והצבעים המרהיבים שלהם - איזה ידע עצום, שמחשבת האדם כלל אינה יכולה לעמוד ואפילו לקלוט.

יכולים רבים מהאנשים בעולם לטעון: זה הטבע (כבר אמרנו שהמילה טבע היא רק מילה אך לא יותר) שיוצר את הטכנולוגיה הזו, וזה קורה כבר אלפי שנים. יפה מאוד! אבל ברור לכולנו שדבר זה, השכפול הזה, היה לו ראשון, זאת אומרת שהיה אחד ראשון שהתחיל את תהליך השכפול הזה בכל בני האדם, החיות והצומח. אם כן מי הוא זה שיצר את הראשון מכל סוג שהוא? שהרי אין ראשון בלי בורא, כפי שאין שעון, או בית, או מחשב, או כל דבר אחר בעולם, שלא יצר אותו מישהו, ואפילו אם תחשוב על רובוטיקה, הלו את הרובוט חייב היה מישהו לייצר.

ואם נשים קצת יותר לב, נבחין כי הכלב אינו מוליד חתול, והחתול אינו מוליד ציפור, והציפור אינה מולידה דג, והאדם אינו מוליד פיל, או כל חיה אחרת, אלא כל אחד בנוי להמשיך את אותו המין שלו, זאת אומרת שלכל אחד יש מערכת יצור אחרת, אך לא פחות משוכללת. ואם אנחנו רואים אחידות ושיטה אחת של מערכת הילודה, באדם, בחי ובצומח, הרי ברור שיש רק אחד ויחיד שעשה את זה (וכפי שידוע בכל אדם יש מספר דברים שהם שונים לגמרי, כגון טביעת האצבעות, הרשתית שבעין - מדהים שלשום אדם אין טביעת אצבעות זהה, או רשתית העין זהה).

אני רוצה קצת לחזור לבריאת האדם, משום שהוא מאוד מיוחד מכל מה שחי ונושם עלי אדמות.

כפי שידוע היום לכולם, הרי שמכל תא ממיליארדי התאים שיש בגוף שלנו, קיימת האפשרות של התפתחות כל המערכת של המכונה המופלאה הזו שנקראת אדם. דהיינו בכל תא כבר בנוי גוף אדם מושלם, ומכל תא ותא בנפרד יכול אדם מושלם להיווצר, אך למרות זאת, מכל תא נוצר חלק מסוים אחר בגוף האדם, מי מכוון ומתכנת את כל זה בדיוק מופלא כזה! כמובן שזה מה שקורה גם בעלי החיים והצומח.

ולכן אני חושב שכל אדם שמתעמק קצת, ומתחיל להתבונן בנושא החשוב הזה, יכול להגיע למסקנה הפשוטה שנמצא משהו מאוד חכם ומתוחכם שתכנן ויצר את הדברים האלו, וזה יכול להיות רק אלוהים!

נתאר לעצמנו שאחד, או כמה מן המערכות המורכבות והמסובכות ביותר בעולם לא מתפקדות כראוי, למשל אם נולד אדם עם עין אחת, או עם 3 אוזניים, או שיש לאדם 2 ידיים בצד אחד, או חורים בלב, או שצנרת הנשימה פגועה, או המנגנון של נשימה/אכילה לא מתפקד כראוי, ובמקום שהמזון יכנס לקיבה הוא נכנס לפעמים לריאות, ועוד אין סוף של תקלות במערכת המורכבת הזו. לכל המקרים הבודדים יחסית יש את הסיבות העמוקות מאוד הקשורות לא רק להורים אשר אחראים מבחינה גנטית, אלה גם להתערבותו הישירה של הבורא הגדול, שהרי הוא הנותן חיים גם לבני האדם הנולדים עם פגמים מסוימים אלו, אבל אצל רוב רובם של הנולדים הכל מתפקד על פי התוכנית המקורית, האם זה במקרה, או שיש מי שברא את הכל בצורה כה מושלמת.

ויותר מזה, הרי שגם המכונה המופלאה הזו לא יכולה לפעול בלי שיהיה בה מה שאנו מכנים אנרגיה (נשמה), שהיא נצחית, ושהיא עוד יותר משוכללת ומפותחת מהיצור שנקרא אדם, היות והיא זו שגורמת לאדם לחשוב, לבנות, לשנות, לתכנן, לרפאות, ולהשתמש בכל הדברים שקיימים בעולמנו זה, שגם הם נוצרו על ידי היצרן הגדול הזה.

ולכן המחשבה עליו ועל היכולות שלו, ועל רצונו להיות איתי כל הזמן בקשר, גורמת לי לתענוג עצום ולביטחון מריבי בכל, בקשר לחיי ולחיי משפחתי, כי אני בטוח שלא לחינם הוא יצר את הדברים האלו, אלא שיש תכלית לכך, רק שעלי כאדם למצוא את התכלית.

ולכן מן הראוי להתפעל מכך יום יום, וגם להגיד לו במילים פשוטות: 'אתה גדול אלוקים!' וכשנראה עוד מסביב לנו עוד הרבה דברים דומים הנותנים לנו חיים, ונבין שאת הכל הוא ברא לתועלת האדם, הרי שמן הראוי שלא נשאר אדישים ונברך אותו ונגיד לו יום יום 'תודה' מכל הלב.

על הנשמה

אני מנסה ורוצה להסביר מהו אותו הדבר אשר נמצא בתוכנו, החלק האלוקי שבנו, הנותן לנו חיים (היא בלשון בני האדם: הנשמה) - אך איני מוצא את המילים להסביר זאת! נראה שאין כלל מילים היכולות להגדיר זאת. אולם אין לי ספק כי הכוח הרוחני המחיה אותי (הנשמה) - מקורה באותו בורא גדול, שאנו קוראים לו האלוקים. גם גדולי המדענים בעולם - אינם מכחישים עובדה זו!

אין כל ספק כי אותו 'משהו' (הנשמה), אכן קיים בכל אחד ואחת מאיתנו, והוא זה הנותן לנו כוח לנוע, לאכול, לשמוח, להיות עצוב, להתרגש, לגמול חסדים, לאהוב ועוד ועוד. עבור אותו 'משהו' אנו עושים הכל כדי שהיא תישאר בקרבנו ולא נאבד אותה חלילה. ברור לנו שבלעדיה אין לנו חיים, ומכאן, מנקודה זו, יוצאת לדרך 'מלחמת הקיום', 'מלחמת החיים'. אלא שהמאמין יודע שרק מי שנותן לאדם את אותו 'משהו', יכול גם לקחת אותו, ובמילים אחרות: רק הנופח באדם נשמת חיים, בידו - לכשירצה - לקחתה.

עניינו של אותו 'משהו', הנשמה, הוא כל כך חשוב (כשם שהחיים הם חשובים!), ועל כן גם לאחר שתסגור ספר זה, ותניח אותו במקום כל שהוא, אל תפסיק להרהר על אותו 'משהו', על הנשמה. הבנת עניין זה כל כך חשוב, שראוי לנצל כל רגע פנוי ורגוע להבנתו באמת.

הנשמה שבקרבנו מחפשת הסברים, שואלת שאלות, היא סקרנית להבין דברים נסתרים, ומה שקורה מעבר לדברים הנראים. ננצל נטייה זו להתבוננות בגודלו של בורא העולם, לעומת קוטנו של האדם. איני מתכוון כמובן לגודלו הפיזי, אלא לגודל העשייה של הבורא, והאפשרויות הבלתי מוגבלות שבידו - לעומת אפסותו ומוגבלותו של האדם.

מעניין: מדוע רק כאשר אנו חולים, או לאחר שנפלו עלינו צרות ואנו מרותקים לבית ולמיטה, מדוע רק אז אנו נזכרים פתאום כי יש מישהו שקוראים לו אלוקים? ואני אומר משפט במלוא האחריות: אם היינו חושבים עליו קודם לכן - לא היינו מגיעים כלל למצב שבו אנו נמצאים.

כשנטיב להתבונן - התבוננות הנשמה! - אולי נפסיק 'להאשים' את בורא העולם בכל דבר לא נעים שקורה בעולם, או בכל אסון, או בכל מחלה ותאונה שבני

אדם מעורבים בה, וזאת משום שאין אנו מסוגלים כלל להבין את דרך פעולתו של הבורא, שהרי גם את מה שקורה איתנו אין אנו מבינים כל כך...

ועוד דבר מעניין: מדוע כאשר קורים לנו דברים משמחים, לא עולה על דעתנו שאולי יש לבורא יד בהצלחה... פתאום אנחנו כל-יכולים! מעניין - מה?

לפני שנתבונן בקוסמוס, במערכות הכוכבים העצומות (גלקסיות), שהמרחקים המצויים ביניהם נמדדים במיליוני שנות-אור, נשאל את עצמנו אם את ה'משהו' המצוי בנו כבר הבנו? מה הוא אותו 'משהו'? ממה עשוי אותו 'משהו'? איך אותו 'משהו' מתפקד? ואם לא נמצא תשובות לשאלות אלו, נגדיל את הערכתנו ליוצר הכל ששם אותנו בעולמו לחיות ולחשוב, נודה לו מקרב לב ונספר שבחו בעולם - 'כל הנשמה תהלל יה הללויה'.

ועוד על אותו 'משהו', על הנשמה:

אתה מקבל מהעירייה עיר נקייה ויפה. העיר מתפקדת יפה לשיעור רצונך - האם תעלה על דעתך לקלקל אותה, להרוס חלק ממנה?

תחשוב לרגע: קבלת מאלוקים גוף יפה ומושלם. בנוסף קיבלת נשמה, אשר היא חלק אלוקים, כלי כל כך יפה ומושלם, שהחוקרים עד עתה לא הצליחו להבין כיצד הוא בנוי ומתפקד, למרות שכבר הגיעו לירח ולכוכבי לכת רחוקים יותר, האם תפגע בגופך ובנשמתך ותזיק להם?

האדם נקרא 'עולם קטן', עולם מורכב וקסום שעד היום טרם הצליחו לפענח את סודותיו, שלא לדבר על הבנת הנשמה וכוחותיה - האם יעלה על דעתך להשחיתם?

כיצד מזיקים לנשמה?

נקדים ונשאל שאלה מרכזית: מדוע ברא הבורא את האדם? האם ייתכן כי הבורא ברא עולם כל כך מורכב ומסובך, והניח בתוכו את האדם שהוא כשלעצמו גם כל כך מורכב ומסובך, אך מתפקד כמכונה כל כך משומנת - כדי שהאדם יחיה 100-70 שנה, ולאחר מכן יונח באדמה וייהפך לעפר?

התשובה היא ברורה ופשוטה וגם הגיונית: לא ייתכן שהאלהים ברא את כל היקום הזה, כולל את כל מערכות הכוכבים, רק כדי לאפשר לאדם לחיות את חייו הקצרים ולמות כמו נמלה או יתוש, זה לא מתאים כלל לבורא העולם האינטליגנטי!

מקרה!? - על הנשמה | 71

בכדי לגרות אותך למצוא מענה לשאלה זו, ברצוני להציג לפניך את התפוז - הפרי הכתום והמוכר:

כפי שמוכר לנו, התפוז מורכב מקליפה ומפרי, ושניהם כאחד חשובים לאורך כל חיי התפוז - עד לשעת אכילתו. אם יהיה חור קטן ביותר בקליפת התפוז - הפרי ירקב ויפסד. אולם, לאחר שהפרי בשל אנו מקלפים את הקליפה, זורקים אותה ואוכלים את הפרי. הקליפה מושלכת לפח האשפה, היא השלימה את תפקידה, היא הגנה על הפרי.

בורא העולם הכניס בנו את הנשמה, שהיא חלק אלוקים ממעל. הגוף אמור לשמור ולהגן על הנשמה, ויתר על כן - לדאוג שרצון הנשמה יתמלא, שכן רק הנשמה יודעת מה תפקידם (של הגוף והנשמה) בעולם הזה. והיות והנשמה היא כל כך עדינה וחשובה, ברא לה הבורא גוף העומד בכל המצבים ועוזר לה לקיים את הנדרש ממנה. הגוף עצמו ללא הנשמה, הוא כאבן שאין לו הופכים, אין לו כל יכולת תנועה. אך עם היכנסה של הנשמה לגוף, מקבל מיד חיות ויכולת לנוע ולפעול.

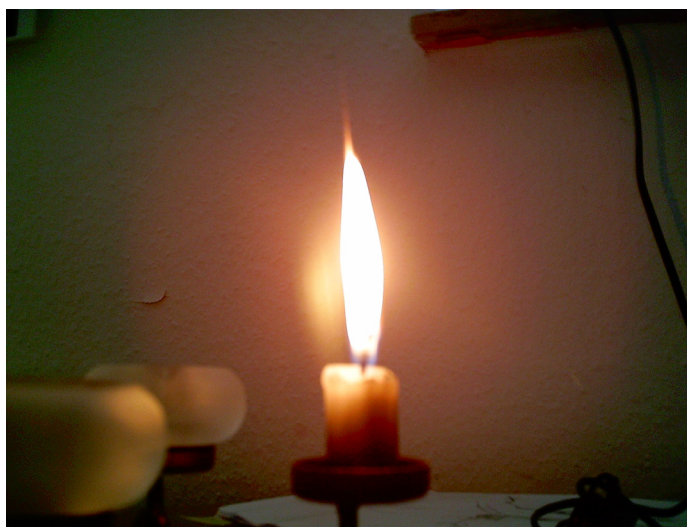
ברם עלינו ללמוד ולדעת מה הוא בעצם רצון הנשמה! לצערנו, לא הרבה אנשים מבינים את רצון הנשמה, וכל חייהם הם עסוקים אחרי צורכי הגוף החומריים, ובעצם הם דואגים לקליפה ולא לפרי. הם שוכחים שהקליפה - בסופו של תהליך - נזרקת לאשפה, לאחר שעשתה או שלא עשתה את שליחותה, מילאה או שלא מילאה את תפקידה. הם רודפים אחר החומר ומתייחסים אל גופם כאילו שהוא יחיה לעולם. אולם לבסוף הם משאירים פה הכל, כאשר נמצא שהנשמה היא המפסידה העיקרית.

בוודאי תשאל: מה הגוף דורש מאתנו - אנו יודעים! אולם מה דורשת הנשמה? בשלב זה אני יכול לענות לך, כי לאחר שתתבונן היטב בכל הכתוב בספר זה, ותקרא בו לעיתים קרובות, תבין גם אתה את מטרת ביאת הנשמה לעולם הזה, אל גופו של האדם. אם תהיה מודע לתובנות המובעות בספר זה - תגיע בכוחות עצמך לתשובה לשאלה עקרונית זו.

חיים מלאים ובעלי משמעות יכולים להיות רק כשיהיה ברור לנו לשם מה באנו לעולם ומה תפקידנו בו. שלב ראשוני זה משמש בסיס לקשר עם בורא העולם, שאליה עלינו לפנות ואת רצונו - שהוא תפקידנו - עלינו למלא.

כי האדם עץ השדה

כי נר ה' נשמת אדם

חיים ומוות

אחת השאלות המטרידות את רוב בני האדם, הינה סיבת המוות, ובמיוחד כאשר אנו רואים אנשים בגיל צעיר הקרובים אלינו רגשית וגם פיזית שלפתע נפטרים, עוזבים את העולם, וזה יכול להיות עקב תאונה, מחלה או כל סיבה אחרת. כאשר אדם נפטר בגיל מבוגר, הרי ברור לכולנו כי הגיע זמנו לעבור מהעולם, אך מדוע שאדם בגיל 30, או 40, נשוי עם 2 ילדים לדוגמה, או גם ילדים הנפטרים בגיל צעיר מאוד, פתאום נפטרים ממחלה, ולפעמים אף קשה, או עקב תאונה שבה לפעמים גם חלק מבני משפחתו נהרגים.

השאלה אכן במקום! אבל כדי להבין את הסיבה האמיתית לעניות דעתי, וכן לדעת חכמים גדולים ממני שהתעמקו בנושא והגיעו למסקנה אחידה, הרי שיש לכך סיבות עמוקות מאוד, וכדי להבין אותן או חלק מהן, הרי שיש להבין ולקבל עובדות מציאותיות בכל הקשור לקיומה של נשמה רוחנית בגוף האדם.

כפי שהתמונה בעמודים הקודמים מראה, הרי שהאדם נוצר מביצית קטנה מאוד של האישה, ומזרע אולי קטן עוד יותר של הגבר, אך כל זה עדיין אינו נותן חיים לעובר המתפתח. על מנת שחיבור זה יצור חיים, הרי שצריך להוסיף את מה שאנו מכנים בשם 'נשמה', וכפי שכתבתי בפרק 'הבורא ובריאת האדם', כאשר למעשה ובפועל יש רק בורא אחד שהכין את התשתית לחלקו הפיזי חומרי של אותו עובר שנהיה אדם חי.

שום אדם אינו יכול להטיל ספק שאין בכוחו של אף נברא ליצור מחומר כה זעיר כביצית וזרע, את כל החלקים הכל כך מורכבים שישנם בגוף האדם.

וכאן אני רוצה להגיע לשלב החשוב ביותר, והוא יצירת החיות באותו חיבור חומרי שנוצר ברחם האישה.

עד היום איש בעולם אינו מסוגל להסביר את מהותו של החלק החשוב הזה שיש באדם, דהיינו הנשמה - ממה היא בנויה, איך היא מתפקדת, איך נשמה זו מחוברת לגוף החומרי הפיזי שלנו, דבר זה ידוע למספר מועט של אנשים, בסברה הפשוטה, דרך הדם, שהרי נאמר: "כי הדם הוא הנפש".

אך אף אחד אינו יכול להכחיש את קיומה, ורק מעטים מבינים גם את יכולותיה ותכונותיה המיוחדות, ובמיוחד כאשר מדובר באדם ולא בבעל חי או צומח.

גם ברור לכולנו כי בלעדיה אין חיים, וכמו כן ברור לכל מי שקצת חושב, שהמסקנה המתבקשת היא שיש לנשמה הזו בורא.

ואם כך, הרי ברור לכולנו שאותו בורא הוא זה שבמילים פשוטות נותן לנו את החיים.

משך החיים ומעשה האדם

חיי האדם הם מאוד מורכבים ומלאי התפתחויות שונות, ביחסים שבין האדם לאנשים הסובבים אותו, ובין האדם החי לבורא (אלוקים) הגדול!

וכפי שבכל מפעל גדול המעסיק אנשים רבים למשך שנים רבות, יש לכל עובד תיק רישום של כל מה שהוא עשה במפעל הזה, במשך שנים רבות, מה שאנו מכנים 'קורות מעשיו במפעל', בדיוק כך, אך מתוחכם יותר, אם תרצה או לא תרצה, יש לבעל המפעל הגדול הזה שנקרא 'העולם הזה', רישום מדויק מצולם ומתועד לפרטי פרטים, לא רק של המעשים בפועל, אלא גם של המחשבות שלך, דהיינו מה שחשבת ומה כוונותיך האמיתיות שהיו בזמן שעשית מה שעשית.

הכל מתועד לפרטי פרטים, וגם הקטנים ביותר, ומגיל הקטן ביותר, דהיינו מרגע שנפקחו עיניך מיד עם צאתך לאוויר העולם.

וכרגע לא משנה אם אתה אדם טוב או רע, האם מעשיך מביאים תועלת או נזק, לך או לעולם הסובב אותך, הכל מתועד! אך אותו יצרן גדול, אלוקים, משכלל את כל מעשיך ובודק אותם לפרטי פרטים. וכאן יש לי הפתעה גדולה בשבילך, השיקול הזה הינו לא רק מה שעשית בחיים מהרגע שנולדת, אלא גם מה שהנשמה שלך עשתה בעבר, בזמן היותך בגוף אחר, כי הנשמה היא נצחית ואינה מתה, שונה לגמרי מהגוף שלך.

ובכן, היות וכמו שבכל מפעל גדול יש מישהו שמחליט עד מתי אתה תעבוד במפעל, כך מחליט גם הבורא הגדול, אלוקים, עד מתי אתה נשאר במפעל הזה, דהיינו בעולם הזה.

אך מאחר ואלוקים לוקח בחשבון את כל מעשיך בעבר כמו בהווה, דהיינו כנשמה בתוך גופים אחרים בעבר, הוא מקציב לך את הזמן הנכון לשהותך בעולם הזה. ולכן יתכן שילד בין 10 מת ממחלה מסוימת, או נהרג בתאונה, או בכל צורה אחרת של היפרדות של הנשמה מהגוף, הכל מחושב על ידי הבורא.

הרגשות שלנו אינם משחקים כל תפקיד בצורה שבו הנשמה נפרדת מהגוף. וגם אם צורת ההפרדות עבורנו מזעזעת מאוד.

ומאחר והבורא הזה הוא כל כך גדול ומתוחכם, הרי שלא נותר לנו אלה לבטוח בו, שמה שהוא עושה הכל במידה ובאופן הנכון.

את כל התיאוריה המעשית הזו הסבירו לנו אנשים שקשורים בקשר הדוק מאוד עם הבורא. גם אתה הקורא יכול להגיע לרמת תקשורת כזו אם תרצה מאוד ותפעל לפי הנחיות הבורא.

אותם אנשים מיוחדים שהשקיעו את כל חייהם בעבודת מחקר חשובה זו, ולא חיפשו את יתרונות החומר בחייהם, אלא חיו בצמצום חומרי רב, ולכן היה להם זמן רב לחקר הנושא. ומאחר והבורא הגדול שמח מאוד כאשר אנשים מחפשים את האמת ואת סוד ומהות החיים, הרי שהוא עזר להם רבות בעבודת מחקר זו; ומעניין שכולם ללא יוצא מן הכלל הגיעו לאותם המסקנות - הרי שמסקנותיהם אמיתיות! עבודות מחקר אלו נעשו במשך מאות ואלפי שנים, ובמקרים רבים ללא שאחד מהם פגש את השני, הרי כבר עובדה זו מוכיחה על אמיתיות ונכונות המסקנות.

אם כן, אנחנו יכולים להבין כי נושא החיים והמוות אינם מקריים כלל, אלא יש משהו גדול מאוד מבחינת היכולות שלו, שמנווט את החיים שלנו, כאשר הוא לוקח בחשבון את התנהגותנו במשך החיים שלנו בעבר ובהווה, אין דבר נעלם ואין דבר נסתר ממנו! ומאחר והוא גם קורא את מחשבותינו, ואי אפשר לשחדו בכל צורה שהיא, הרי שעלינו ללמוד כדי להבין איך עלינו לנהוג כדי להגיע לחיים בעלי תוכן ומשמעות, כפי שהבורא הזה מצפה מאיתנו.

ולכן אנחנו יכולים לסמוך עליו בכל הקשור להתחלת החיים שלנו וגם לסיומם. לפנינו סיפור מהחיים על רצונו של הבורא, שאדם מסוים ישאר בחיים, למרות שהוא עומד שנייה לפני המוות:

בזמן השואה, באחד ממחנות הריכוז, היה נוהג ראש המחנה, רוצח נאצי, להוציא את כל היהודים לרחבה, ודרש שכל האסירים יכרעו על ברכיהם, מי שהתמוטט ונפל, היה הרוצח הזה מוציא אותו לפני כולם ויורה בראש שלו. הבחור, צעיר כבן 16, נפל ולא היה יכול לסבול יותר. הרוצח הנאצי סחב אותו החוצה, הוציא את האקדח ושם אותו על רקתו, לפתע הופיע קצין ס"ס בדרגה

גבוהה, ודרש ממנו שיחזיר את הבחור לשורה ולא ירה בו, אף אחד מימיו לא ראה במחנה את הקצין הזה!

הבחור הזה עלה לישראל, הקים משפחה לתפארת, עם למעלה מ- 80 נכדים ועוד נינים, כאשר את 20 שנותיו האחרונות הקדיש לניהול גמ"ח גדול, שעזר להרבה מאוד אנשים. הוא נפטר בגיל 86 לערך.

דוגמה שנייה המוכרת לנו מאוד: התרסקות המטוסים בבנייני התאומים ב-11 לספטמבר. רבים איחרו לטיסה וניצלו, ואילו אחרים נחרץ גורלם להיות במטוסים האלו. ויש עוד דוגמאות רבות שכל אחד חווה בחייו. אין מקרה בעולם ובמיוחד לא בחיינו!

אני מקווה שמקרים אלו יהיו תשובה לשאלה חשובה זו .

השגחה פרטית

כיום חיינו מלאי תוכן חומרי, וברור שבורא העולם אינו נמצא במקום הראשון בתודעתנו. איננו מקדישים לו זמן - לא להתפעל מהנהגתו את העולם, וגם לא להודות לו. רק בעת צרה ומצוקה, מחלה קשה, או כאשר מתרחשים אסונות, מושיבים אותו על בימת הנאשמים, ומצביעים עליו כעל האשם העיקרי! בשעה זו גם האתאיסטים נזכרים שיש אשם אחד ויחיד.

מליוני אנשים שואלים את עצמם: מה מטרת הבריאה? לשם מה ברא הבורא את העולם? ובמיוחד את המין האנושי? לאן מוביל כל הפיתוח הטכנולוגי? מה תפקידו של האדם בבריאה? האם בכלל אכפת לבורא מבני האדם? ובעיקר: מדוע הכל כל כך מורכב ומסובך?

שאלות אלו מתבקשות וענייניות מאוד.

ועוד: מדוע כל כך הרבה אנשים טובים סובלים? מדוע ילדים מתים? מדוע פוקדים אותנו אסונות טבע, בהם אלפים, ולפעמים עשרות אלפי אנשים מתים? מדוע יש עשירים? ומדוע לעתים דווקא אנשים מושחתים מתעשרים בגלל רוע ליבם?

אם אנו נפגעים אישית, השאלות הרבה יותר נוקבות ומאשימות: למה זה קורה דווקא לי? האם אני כל כך רע? האם לא מגיע לי אושר ועושר? בקיצור: מדוע הצדק האלוקי אינו נראה לעין האדם?

ראשית, ברצוני לציין שכאשר בן אדם שואל שאלות אלו, הוא בעצם מאשר בזה כי הוא מאמין שיש לעולם בורא המנהיג את העולם ומשגיח עליו. שהרי אם אינו מאמין בקיומו של בורא העולם ובהנהגתו, לא היה שואל את עצמו, או את הסובבים אותו, שאלות. שכן: על מקרה אין לכעוס ואין לתמוה.

מסתבר שהבורא נמצא בתת-מודע של רוב בני האדם, אלא שמודעות זו מכוסה בשכבת אבק גדולה מאוד, ורק כאשר מתרחשים אסונות עולה השאלה וחודרת את שכבת האבק הגדולה. ולהיפך: כאשר אירע שחבר או קרוב זכה במשהו משמח, מיד אנו מתמלאים קנאה, ואיננו מייחסים את האושר ושמחה לבורא.

לצער, חשיבה זו בשני המקרים היא אמנם טבעית מאוד, אך לגמרי אינה נכונה. ראשית, אין כל ספק שיד הבורא פועלת בכל ההתרחשויות: גם באסונות

וגם בשמחות! הבורא מפעיל את הגשם ואת השמש בזמן הנכון, ומוציא את ההוריקנים והצונאמים בזמן הנכון. ידו של הבורא סוטר/ מחנכת, אך גם מלטפת.

כדי להבין הכרה נשגבה זו, ברצוני לחזור על מה שכתבתי והמלצתי פעמים מספר בדפים הקודמים:

קורא יקר: אם תקרא ספר זה כמה פעמים, ותפנים את הכתוב בו, תסכים שיש בורא לעולם, וכי הוא ברא את העולם ושולט בכל, ואנו כולנו תלויים אך ברצונו. הבורא - רואה, יודע ורושם את כל מעשינו, ואנו מקושרים ומחוברים אליו בקשר אמיץ.

אנו נותנים בו אמון מלא, כי הוא שופט צדק, ואין עוולה ושוחד מלפני הבורא ובוודאי אינו מעוניין חס וחלילה לפגוע במי שהוא מיצוריו, מברואיו. אדרבה, הוא מעוניין שלכל בני האדם יהיה אך טוב.

הוא גדול מידי כדי 'שנריב' איתו או שנתנגד לו (אף שבשלב זה אולי אתה לא חושב כך!).

קורא יקר: כדאי לחפש את הסיבות לכל הארועים שלא נראים בעינינו כמוצדקים! אלא שעלינו להבין, כשם שתינוק הרגיל לאכול דייסה ולינוק חלב - בוודאי לא יתאים לו סטייק או טוסט, שהרי הוא עלול להיחנק, כן גם מובן שלא מלמדים ילד קטן לנהוג במכונית - ילד שרגליו אינן מגיעות לדוושות, וראשו אינו מסוגל להביט מבעד לחלון. כך גם מי שעדיין רחוק מלהבין את גודלו של הבורא, ומי שגם לא מתקשר איתו, לא מסוגל להבין גם מעט מצורת הנהגת הבורא, שזהו אחד הנעלמים הגדולים בעולמנו. אולם אם תעבור פאזה של הבנה ותובנה בכל הקשור לבורא, ובעקבות זאת אורח חיך ישתנה, ובינך לבין הבורא יוצר קשר, דיאלוג - או אז מובטח לך שתבין הרבה יותר מכעת, את דרכי הנהגת הבורא, ובעיקר תרגיש שהרבה מן השאלות נעלמות לנוכח מציאותו הפעילה של הבורא בעולם. פתאום תרגיש בעצמך שרק הבורא עומד מאחרי כל ההתרחשויות, ואם הוא - הגדול והעצום - הגורם לכל ההתרחשויות, בוודאי שאין כבר מקום לשאלות. השלווה תחזור לחיך ואתה תסמוך עליו - כתינוק בידי אמו.

אני אישית מצאתי הסברים למהלכים נשגבים אלו לפני מספר שנים, אך קדמו לכך שנים רבות של לימוד כדי להבין להסכים ללא עוררין, כי בורא העולם כולו

חסד, אהבה, חמלה, שופט צדק - בכל מעשיו עד לפרטי פרטים. שום פרט לא נעלם ממנו בעשיית הצדק, כפי שלא נעלם ממנו שום פרט, בשעת בריאת העולם המורכב והנפלא.

[כשבורא העולם מביא על אדם נסיון כל שהוא, הוא מביא בחשבון את כל אותם האנשים הקרובים לאותו אדם, העלולים להצטער אף הם מאותו נסיון. וכן להיפך: אם הבורא נותן שכר לאדם כל שהוא - הוא מביא בחשבון את כל אותם אנשים שגם הם יהנו מכך. ההשגחה האלוקית וההנהגה של הבורא היא מושלמת].

כל מי שמקושר עם בורא העולם, יכול לסמוך עליו - אפילו יותר מאשר על עצמו, וראוי לו שיפקיד בידינו את עתידו - כי הוא יודע הרבה יותר טוב מאיתנו מה ראוי לנו, כי מרחבי העבר, ההווה והעתיד - פרושים לפניו!

מכיון שלא היינו עם הבורא בשעת בריאת העולם, ולא היינו שותפים שלו, לא עזרנו לו ביצירת הקוסמוס הנפלא; עלינו להתמלא בענווה אמיתית ולתת לבורא העולם להחליט בעצמו מה הוא הצדק, וכיצד יש לנהוג עם כל אחד מאתנו.

נכופף את הראש בפני הבורא העצום - שכל כוונתו אך להיטיב עמנו.

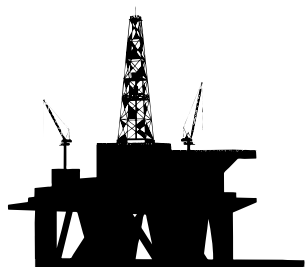
רק מי שמקושר עם בורא העולם, יכול לטעום מפלא הנהגתו את הבריאה ואת הייצורים. רק המצטיינים בענוה מול הבורא - חיים בשמחה ובביטחון, שכן הם זוכים לראות את ידו של הבורא לא רק בבריאה, כי אם גם בהנהגתו את ברואיו.

מי שנותן אמון בבורא, מסוגל גם להבין, שהפרספקטיבה שלנו על העולם, היא מאוד מצומצמת, ואין בנו את היכולת להבין מעבר למה שנראה לעינינו. שכן: האם באמת לרשע כל כך טוב? האם באמת לצדיק כל כך רע? ואולי סיטואציות אלו הנראות לעינינו, מראות לנו רק צד אחד, צר ומוצל! את עצמנו אנו בקושי מכירים (לדוגמה: נשלח את כתב ידינו לגרפולוג - ונגלה עולמות אחרים על עצמנו), איך אם כן נשפוט ונכריע על אחרים?

ברור שלעתים אנו בכל זאת סובלים ואנו עומדים לפני בעיות, אלא שהסבל והבעיות רומזות לנו כנראה, כי בורא העולם רוצה שנחשוב על מעשינו, והוא מדליק לנו מעין נורה אדומה, כדי שנפשפש במעשינו: האם לא פגענו בילדינו או בהורינו, או באנשים העובדים אתנו? עלינו לדעת לדוגמה, כי לפעמים פגיעה מילולית גרועה הרבה יותר מפגיעה פיזית! ולכן לעתים אנו מקבלים את הראוי לנו כדי לעורר אותנו לחשיבה על התנהגותנו.

וכן להיפך: אם נמלא את חיינו במעשים חיוביים, בחסד ובצדקה, ונשים לב למצוקות הזולת, נקבל את הראוי לנו - כדי לעודד אותנו להמשיך בדרך זו, בדרך המחקה את בורא העולם המטיב עם כל ברואיו.

ברור שאין בשורות אלו כדי לתת תשובה מלאה לשאלות יסודיות רבות, אולם כאמור: ככל שנהיה בקשר עם הבורא, נהיה מסוגלים ביתר קלות להבין מעט מהנהגתו והשגחתו על העולם ויצוריו.

מהישגי הטכנולוגיה

לבורא אין צורך בתכנון מחדש

אנו עדים להתפתחות טכנולוגית מדהימה ב-150 שנה האחרונות, כאשר כל שנה נוצרים מוצרים חדשים ובמהירות מדהימה. מוצרים שרק לפני שנה, או אפילו פחות מזה, היו בעינינו שיא הטכנולוגיה - היום הם כבר מיושנים.

האם זה מקרה? האם בני האדם שחיו לפנינו היו פחות חכמים שלא יכלו ליצר דברים אלו? לא ולא! גם הם היו חכמים לא פחות מאתנו, אלא שבורא העולם החליט כי רק עכשיו הגיע הזמן לשכלול החדש והמתקדם, רק עתה הגיעה השעה שמעיינות החכמה יתגלו, והרעיונות המופשטים ירקמו עור וגידים. רק במאה ה-20 וה-21 והלאה יגלה האדם הרבה תגליות שהיו טמונים עד עתה בטבע, ורק במאות האלו ימציא המצאות חדשות וישתמש בהם, ועוד ידם נטויה לגלות דברים נוספים חדשים ומדהימים.

מדוע דוקא עתה? מה בא העיתוי ללמדנו?

שים אל לבך קורא/ה יקר/ה: במאה וחמישים שנה האחרונות, התפשט האתאיזם, האפיקורסות, והחומרנות בעולם. העולם ברובו התרחק מהבורא אל מחוזות כוחי ועוצם ידי. התפתחות הטכנולוגיה (הרכבת, המטוסים, כלי נשק מתקדמים, תקשורת מדהימה ועוד) הביאה את האדם להרגשה שבידו הכל, והוא יותר לא זקוק לשום עזרה משמים (עובדה שהיתה מאפיינת עד אז את כל הדורות הקודמים). מעתה מה יביא את האדם לשוב חזרה אל האמונה? מה ישכנע אותו שכל מה שהוא מגלה אינו אלא טיפה בים המדהים של הבריאה? ובכן: דווקא הטכנולוגיה שהרחיקה את האדם מהבורא, היא זו שתשיב אותו אליו. לדוגמה: המצלמה, מכשיר הקלטה, טלפון ועוד, מעתה יעמוד האדם נדהם מול הגילויים המתגלים לפניו ויוכח לדעת כמה רחוק הוא מהכרת העולם. הרגשה זו תביא אותו לעמוד עם יותר ענווה מול הבורא. עם הכרת עוצמת הבורא מול קטנות האדם. זו הסיבה שדווקא עתה, בעידן זה, אנו מופתעים יום יום מחדש - הפתעה המקרבת אותנו אל הבורא.

לפני מספר שנים השתתפתי בהקמת מפעל 'אינטל'. במפעל זה מייצרים תאי זיכרון לכל סוגי המחשבים והמכשירים האלקטרוניים, שכן כיום כמעט ואין מכשיר אלקטרוני שאין בו תאי זכרון. תאי זכרון אלו הם קטנים מאוד, וייצורם הוא תהליך מורכב מאוד בתנאים סטריליים לגמרי. אם יפול גרגיר אבק זעיר, כזה שאף העין אינה רואה אותו, על אחד התאים - הוא ישבש את כל המנגנון.

כפי שידוע לי, בנתה חברת אינטל כ- 4-5 מפעלים כאלו ברחבי העולם: שניים באירלנד, אחד בישראל, אחד במזרח הרחוק ואחד בטקסס. כולם רווחיים מאוד. בכל מפעל כזה הושקעו בהקמתם כ-2 מיליארד דולר ואף יותר.

תאי זיכרון אלה הם זעירים, אולי בגודל פשפש או אפילו פחות מכך. אלא שגם בגופנו נמצאים כאלו לרוב, כמה מיליארדים, אבל לתאים שבגופינו - בניגוד לתאים הטכנולוגיים - יש יתרון גדול מאוד: התאים בגוף האדם משכפלים את עצמם ללא הרף ומתאימים את עצמם לצורכי הגוף. ברור שתאי הזיכרון של אינטל אינם יודעים לשכפל את עצמם, והם חסרים תכונות רבות אשר מצויות בתאים המצויים באדם. המחקר הביולוגי נמצא רק בראשית הדרך להכרתם של התאים והבנת פעולתם.

מעבודות מחקר רבות מתברר, כי כל תא בגופנו מכיל תכנית כוללת של כל גוף האדם, כלומר - מכל תא כזה ניתן לשכפל אדם! המדענים אף טוענים שיש בכח המדע לכוון את בריאת האדם - על ידי התערבות בתאים אלו - לתכונות

מסויימות. ואם אכן נכון הדבר - הרי שזהו הישג מדהים. (אך תודה לאל, התערבות זו אסורה על פי החוק, שכן היא מסוכנת ומסכנת, ונותנת פתח לגורמים שליליים להשתלט על עיצוב התנהגות האדם... ובמיוחד הדבר מפחיד שכן עלול הוא לצאת משליטתו...).

כאשר תא הזרע של הגבר וביצית האשה מתאחדים, כאשר הם מחוברים, הם מכילים את כל תכנית גוף האדם על כל מרכיביו. התא - בגוף האדם - הוא קטן בהרבה מתא זיכרון של אינטל, וכאמור הוא מאפשר את המשכיות ההולדה של האדם הנולד. הדברים מפליאים - ותא זעיר באדם מעמיד בצל תא טכנולוגי. אלא שלמען האמת תא ביולוגי זה אינו נחלת האדם בלבד, הוא משותף למליוני יצורים חיים אחרים שאף הם מיוסדים על מנגנון זה.

האם כל זה נוצר במקרה?

ונשאל שאלה יותר פשוטה: האם המיקרו-שבבים של אינטל נוצרים במקרה? מה דעתך ידידי הקורא?

התשובה לשתי שאלות אלו היא פשוטה: אין התא הביולוגי של האדם וגם לא התא הטכנולוגי נוצרים לבד. התא הביולוגי הוא אחד מיצירותיו של הבורא. תא זה מתוכנן בדיוק להפליא ומותאם לכל בעל חיים בהתאם לצרכיו. ואף התא הטכנולוגי - כפי שאנו יודעים - הוא פרי מחקר ויצירה ממושכים של האדם, המחקרים את יצירותיו של הבורא.

אלא שמי שברא את תאי האדם - הוא גם זה שברא מינרלים, כוכבים, צמחים, ועוד ועוד, לצורך ברור ולא במקרה.

מעתה ברור שהמבט על הבריאה הוא שונה: כל פרט בבריאה נברא מתוך תכנון מדויק, והוא מכיל מורכבות מדהימה, שהעומד עליה עומד נדהם מול שֹׁגב חוכמת ועוצמת הבורא.

לי ולך לא נותר אלא לעמוד בענווה מול הבורא ולומר לו 'תודה' על כל מה שברא עבורנו. אולם ענווה זו אין כוונתה להרחיקו מאתנו, אין בה כדי ליצור דיסטנס, אלא ההיפך - גדולתו האמיתית היא בקרבתו אל יצוריו, והוא אכן מתייחס אלינו, לתפילתנו, ולבקשותינו, לְשִׁבַּח אותו אנו משבחים, ולתודה שאנו אומרים לו.

מעשים טובים

האמון והביטחון בבורא אינו עומד בסתירה לעובדה שעליך לעבוד, להתפרנס ואפילו להרוויח כסף. עליך להאמין כי בידי הבורא נתונים חיך, ובידו - ורק בידו - לגרום לחיך להיות קלים או קשים חלילה.

רוב האנשים סבורים, שהכסף מקנה לאדם ביטחון והוא הגורם המרכזי לחיים ולבריאות. יתר על כן: בעל הממון מחוסן מכל מרעין בישין! אך האמת היא כי הבריאות והחיים נמצאים רק בידי הבורא ובוודאי לא בידי איזו שהיא חברת ביטוח.

החיים האמיתיים - ולא המדומיינים! - מוכיחים זאת אין ספור פעמים: הצרות והיגונות, הסבל והצער, מתחלקים בשווה בין עשירים לעניים. בתי החולים מקבלים כל יום חולים לא על פי מצבם הכלכלי, וגם לא כאלה שהם בשכבת גיל אחת. עשיר שוכב ליד חסר כל, ומבוגר ליד צעיר.

כמה אנשים משלמים כל חייהם עבור הפנסיה, וכאשר מגיעה עת הזקנה - הקופות ריקות, והפנסיונר מקבל סכומים שקשה לחיות אתם בכבוד. עדים אנו לאנשים אמידים ועשירים, וכשהם נופלים למשכב - גם כספם הרב לא בא לקראתם.

הביטחון והביטוח הטובים הם המעשים הטובים אשר האדם עושה בחייו, והם הסניגורים הטובים ביותר שלנו, המונעים מאתנו כל מיני פגעים ומאפשרים לנו חיים רגועים ושלווה נפש, הנובעת מן הבטחון והאמונה בבורא העולם הכל יכול.

תקשורת תקינה עם הבורא

באחת מנסיעותיי לסין לרגל עסקיי, הגעתי לעיר בשם שונג'ינק (Congqing) שהיא העיר המאוכלסת ביותר בסין - קרוב לשלושים מיליון בני אדם מתגוררים בה.

בדרכי חזרה לגרמניה וישראל היה עלי להחליף 3 מטוסים: לביי-גין (פקין), לפרנקפורט ולישראל.

בדרכי לביי-גין נאלץ המטוס הפנים-ארצי של חברת סין-איירליין לנחות נחיתת חרום במרחק של כ-300 ק"מ מעיר הבירה ביי-גין, וזאת בגלל ערפל כבד שהיה על עיר הבירה, דבר שמזה שנים רבות לא קרה.

לאחר שהיה של כשלוש שעות במטוס, החליט צוות המטוס כי לא נמשך בטיסה, אלא נועבר לבית מלון השוכן כשעה נסיעה משדה התעופה. (בעיר זו ממוקמים מפעלי ייצור כלי הרכב - אאודי ופולקסווגן).

בזמן שהיה במטוס פנה אלי סיני אחד ושאל אותי מהיכן אני (חזויתי הייתה שונה, לא נראיתי סיני והייתי האירופאי היחידי במטוס). התפתחה שיחה ודיברנו על הרבה דברים, ובמיוחד על הימצאותו של בורא העולם - עליו (לתדהמתי) הוא לא ידע מאומה. שוחחנו במשך כ 17 שעות עם הפסקה של 4 שעות שינה.

במהלך שיחה זו הוא למד להכיר ולהתפעל מהבורא הגדול עליו סיפרתי. שאלותיו היו מאוד נבונות - כגון: מדוע צדיק ורע לו, רשע וטוב לו - ולחלקם התייחסתי בספר זה. בשיחתי השתדלתי לענות לו תשובות הגיוניות שיתקבלו גם על ליבו, ואכן הוא היה שבע רצון, ובעקבות זאת אף התפתחה בינינו ידידות רבת שנים.

עקב האיחור בהגעה לביי-גין, הפסדתי את הטיסה לגרמניה, וכן את הטיסה משם לישראל.

לאחר מסע שכנוע של הדיילת בחברת הטיסה הסינית לדבר עם LUFTHANSA הגרמנית, התאפשר לי בכל זאת להמשיך לפרנקפורט, אלא שעוד בהיותי בביי גין נאמר לי כי אין לי מקום בהמשך הטיסה מגרמניה לישראל, מאחר והמטוס מלא, וישנם עוד 24 אנשים לפניי ברשימת ההמתנה. מטוס זה אמור

היה להמריא מפרנקפורט לישראל ביום חמישי בשעה 22.00 לערך, ואני מאוד רציתי להגיע לישראל לפני השבת.

למרות כל זאת, התפללתי וביקשתי מבורא העולם שיעזור לי בכל זאת לקבל מקום בטיסה זו.

הגעתי בזמן לשדה התעופה, מסרתי את מזוודותיי כרגיל, ושוב נאמר לי כי אני נמצא ברשימת ההמתנה.

אני מודה: לא דאגתי במיוחד, כי הייתי בטוח שבורא העולם יעזור לי.

כעשר דקות לפני ההמראה, אני שם לב כי אולם ההמתנה התרוקן לגמרי, וכי אני יושב לבד. נגשתי לדיילת ושאלתי אותה: מה קורה? והאם יש לי מקום בטיסה זו? היא הסבירה לי כי ישנה בעיה, וכי יש מקום אחד בלבד פנוי עדיין, אך ישנה עוד בחורה אחת שגם היא מעוניינת לטוס.

התפללתי שוב לבורא העולם וביקשתי שייתן לה עצה טובה לפתור בעיה זו.

ואכן עם סיום תפילתי, שואלת הדיילת את הבחורה: האם את מוכנה לשבת בזמן הטיסה בתא הטייסים? נדהמתי לשמוע שאלה זו! אך הבחורה ענתה - בחיך כמובן - בחיוב. אם כן - אמרה הדיילת - אתה אדוני תשב ב'מחלקת העסקים' במקום היחיד הפנוי והבחורה תשב בתא הטייס.

הייתי ממש מאושר על הפתרון הלא צפוי, וברור היה לי שתפילתי אל בורא העולם גילגלה את הרעיון המפתיע למוחה של הדיילת, כדי שאני אהיה בעוד מועד, לפני השבת, בארץ ישראל.

לאחר מכן ביררתי בחברות נסיעות, שאלתי דיילים רבים, וגם הרבה ממכריי הטסים לעתים קרובות - האם קרה להם דבר כזה, או האם שמעו פעם על מקרה דומה? לא היה אדם אחד שיכל לספר לי כי הכיר מקרה דומה!

המסקנה היא פשוטה: כאשר הקשר עם בורא העולם, תקין, אמיתי וכנה - אין דבר שלא יכול להתרחש.

אני גם מאמין, ומשתדל להעביר מאמונתי לאחרים, שביכולתו של כל אחד ואחד מאתנו להגיע לתקשורת ולהידברות מצוינת עם הבורא הגדול שממש מחכה שניצור קשר אתו.

הצוללת הגרעינית הראשונה נאוטילוס

אמונה וביטחון

פרופסור רדקובסקי מדען בכיר. תכנן ובנה את הצוללת הגרעינית הראשונה "נאוטילוס", אשר היה ביכולתה לשהות מתחת למים חצי שנה ללא תדלוק.

לאחר מספר שנים הוא שכלל את ביצועי הצוללת הזו, ואיפשר לה שהייה של כ- 15 שנה ללא תדלוק של דלק וחמצן מתחת לפני המים.

פרופסור רדקובסקי נתבקש על ידי חברה אמריקאית לתכנן כור גרעיני חדש הבנוי על מינרל הנקרא טוריום, חומר זה אינו מסוכן מבחינת הקרינה, ואמור להחליף את האורניום המסוכן לאנושות וגורם לסרטן. גם התפוקה המתקבלת מהטוריום היא גבוהה לאין ערוך מאשר מהאורניום. וגם הפסולת מחומר זה אינו מסוכן כפסולת של האורניום.

לקראת סיום עבודת המחקר שלו, נתקל פרופסור רדקובסקי בבעיה מסוימת ולא יכול היה להמשיך בעבודתו, נותרו לו מספר חודשים מועט להשלים את המחקר. מאחר ומר רדקובסקי הוא אדם המאמין בכל מאודו בבורא העולם ונמצא איתו בקשר מתמיד, הוא פנה אליו ישירות. וכך כותב פרופסור רדקובסקי: ביקשתי בכל תפילותיי מבורא העולם שיעזור לי בפתרון הבעיה, נותרו לי רק עוד כשלושה חודשים להגשת הממצאים. לאחר כשבוע מצא הפרופסור את הפתרון לבעיה שהעסיקה אותו! כפי שכתבתי פרופסור רדקובסקי אדם המאמין בתקשורת עם בורא עולם, ומודה, כי רק דרך קשר זה יכול היה למצוא פתרון מתאים ולסיים את עבודת המחקר ולהגישה בזמן.

* * *

בארוחה השמחה שלאחר נישואי בנו העשירי והאחרון, קם המארח וביקש להגיד כמה מילים. היות והוא לא היה רגיל לדבר לפני קהל, הרי ששמחו כולם למוצא פיו. וכך אמר לאורחיו: "ברצוני להודיע לכם שבכל השמחות שהיו לי ולאשתי בנישואי ילדינו, בורא העולם לא עזר לנו כלל". כל האורחים נדהמו למשמע דבריו והיו ממש המומים. לאחר שכל הלחשושים נגמרו והכל נרגע, המשיך המארח ואמר: "הוא לא עזר לנו אלא הוא עשה את הכל, אני חוזר שוב, הוא עשה את הכל למענינו, אולי אולי אנחנו עזרנו לו כגון במשלוח הזמנות ועריכת הארוחות בלבד".

שליטה על היצרים

רק אדם השולט ביצריו האנושיים וביצריו החייתיים, רק האדם המשתמש בשכלו ובוחן לעתים קרובות את התנהגותו, ורק האדם המשתדל לא לתת ליצר לבו להשתלט על רצונותיו - הוא הוא האדם החופשי; ואם הוא נכנע ליצרו - הוא אינו חופשי אלא עבד ליצרו.

אני מודע לכך שדרך חיים שכזו אינה קלה, בין לאיש בין לאשה, אולם ספר זה מבקש לגרום לך לחשוב, ולהתבונן ולהבין, כי יש דרך אחרת אשר מי שהולך בה נהנה מאיכות חיים חיובית והוא מתמלא באנרגיות חיוביות.

התהליך אינו כה ארוך כפי שניתן לחשוב, אך התוצאות גורמות לסיפוק רב. ושוב אני חוזר ומזכיר: הבורא אינו נשאר אדיש כלפי אותו אדם השולט על יצרו ומבקש להתקרב אליו, הוא עוזר לו בתחומים רבים, תחומים שבהם איש לא יוכל לעזור לו. דברים אלו אני קובע בביטחון והם בדוקים ומנוסים במאה אחוז.

מן הראוי שלא להיתפס לדוגמאות שליליות של אחדים מן הרבנים היהודים, או מן הכמרים הנוצרים, או חלק מאנשי דת מוסלמית אשר נכשלים בתפקידם ומחללים אותו עבור הנאות חומריות, כסף וכבוד. אלו אנשים שמעדו ונכשלו, ולא השכילו להתגבר על ייצרם. הם אנשים כמוני וכמוך, שבמקום לשמש דוגמה - נסחפו אחרי מנהגם של רודפי הממון והתענוגות.

אולם כן ראוי להביט על אותם אנשים אשר השכילו להבין את המשמעות האמיתית של החיים, אנשים האוהבים להעניק - בחסד ובעזרה - לאנשים אחרים. הם אינם בהכרח אנשי דת. הם אנשים המצטיינים בטוב ליבם ותורמים מחייהם ומזמנם הפרטי הרבה מאוד לטובת הכלל, בגופם ובממונם. אלה אנשים שהבינו את תכלית החיים.

כבר הספקנו - בפרקים הקודמים - להבין ולדעת שהבורא הוא מהות של חסד, שכל רצונו להיטיב לנו. כל הבריאה על שלל פרטיה מביעה חסד וחמלה. האדם המבין את תכלית חייו הוא בעצם מחקה את הבורא בהעניקו לזולת מאוצרותיו הפיזיים והנפשיים. דבקות בדרכו של הבורא מצביעה על הליכה על מסלול ההגשמה האנושי. כאן נבחן ונבדק האדם.

נתבונן בבריאה ונכיר את פעולותיו של הבורא המתאפיינות בחסד גדול ואדיר, נלמד ממנו ונלך בדרכו. או אז נשלים את ייעודנו בחיים - ייעוד בחיר הנבראים.

ולבעיה מטרידה: אנו חיים בחושך רוחני גדול ועמוק, אך הוא נתפס בעיני האנשים בצורות שונות: יש המרגישים וחווים אותו ומחפשים כל דרך לצאת ממנו ולהכניס לחייהם אור. אולם יש אנשים אשר חושך זה חונק וְעוֹטֵף אותם, עד שאינם מנסים כלל להתמודד מולו ואף לא לצאת ממנו. הוא טבע שני שלהם, והם לא חושבים (או מאמינים) שיש מציאות שונה.

לצערנו, המצב השני הוא הדומיננטי בחיים שלנו. ברם, אף פעם אסור לנו לאבד את התקוה! לכל אחד מאתנו מספיק כח להחליץ מן המיצר ולצאת לאור העוטף את הבריאה. הרבה תלוי באמונה ובהכרה שהעולם מונהג ומושגח בידי בורא הרוצה להיטיב.

האדם ניחן בצלם אלהים, בבחירה חופשית ובאינטליגנציה. וכאשר האדם מנצל יכולות וסגולות אלו כדי לחשוב על בורא העולם, ועל הרצון לשנות את אורח החיים מחיים גשמיים לרוחניים יותר, חיים של משמעות - הבורא מסייע לו לצאת מן החושך אל האור, ובעצם: מן הריחוק ממנו אל קרבתו האוהבת.

צריך לזכור ולשנן: אף פעם לא מאוחר! ומעט מן האור מסלק הרבה מן החושך.

דבר עם הבורא

קורא יקר: דע לך שהבורא ממש ממתין שתדבר אתו. כן, כל כך פשוט!

אתה יכול לספר לו מה עובר עליך, כיצד אתה מרגיש, מה היית רוצה שיהיה לך. תרגיש חופשי להתייעץ אתו, לשפוך לפניו את לבך - זה לא יעלה לך אגורה שחוקה; תוכל לחסוך כסף רב שהיית במקום זאת משלם לרופא או לפסיכולוג.

בפגישה עם ידידים אתה נוהג לספר כמה טוב לך וכמה אתה מאושר, אולם את האמת רק אתה יודע, שאתה בודד. ואין לך אמון באף ידיד לספר לו את שמתרחש באמת אתך. אולם - לבורא אתה יכול לספר הכל! והגם שהוא יודע טוב ממך מה עובר עליך, הוא מאזין, מקשיב ומתייחס לכל שתדבר אליו. ההוכחה הגדולה ביותר שהבורא אכן שומע ומתייחס אל כל דבר, היא העובדה שלאחר שדברת עמו אתה פתאום מרגיש יותר טוב, וכאלו נטל כבד ירד ממך. לאחר שיחה כזו, שיחה שלכאורה היא חד צדדית, פתאום יתבהרו דברים ותקבל תשובות לשאלות ופתרון לספקות.

תאמין לי ידידי הקורא - זו דרך החיים שאני חי, ובאמת חיי מאושרים.

בתחילת דרכי בחיפוש אחר הבורא, לא הבנתי את המסרים ששלח אליי, או שלא קיבלתי את שביקשתי, אולם בהמשך הזמן למדתי הרבה מאוד על טיב היחסים עם הבורא, ולמעשה מיום ליום גדל בי האמון בבורא העולם, עד שכיום איני שואל את הבורא 'למה'?

פעמים רבות אני מתבייש לבקש ממנו דברים להם אני מרגיש זקוק, ראשית משום שבדיעבד מתברר לי שהם באמת לא כל כך נחוצים לי כפי שאני חושב, ושנית למדתי והבנתי כי הוא יודע הרבה יותר טוב ממני מה טוב וחשוב לי. לכן - פעמים רבות - אני נמנע (מתוך בושה) מלספר לו על מאוויי ורצונותיי. אולם הרגשה זו בטעות יסודה! הבורא אינו כבני האדם שחשים אנו כלפיהם בושה כשנזקקים אנו לעזרתם ולסיועם. הבורא מעל הכל ויודע הכל - ואף על פי כן (ואולי משום כך) הוא מצפה שנבטא בשפתיים ובדיבורים ברורים את רחשי ליבנו אליו וכלפיו.

עצם העובדה שאתה מדבר אתו ומספר לו מה שאתה מרגיש - מהווה את מלא האימון והבטחון בו.

ברור לי ואני מבין שאתה לעתים חש שדבריי דמיוניים ולא מציאותיים, אך דע לך כי גם אני הרגשתי כך לפני שהחלטתי לחפש את קרבתו, ואכן רוב העולם נוהג כמון (וכמוני בעבר); אולם כיום עם השינוי המהותי שחל בי - שעיקרם הכרת הבורא והשיחה עמו - אני מרגיש מאושר, בטוח ושלי.

השיקול שלי לחיות עם הבורא הוא שיקול רציונאלי! שכן הוא היחידי היודע עלי הכל, מה יש לי ומה חסר לי, איך אני מתנהג עם בני ביתי ועם הסובבים אותי. הוא הנותן לי חיים ורק הוא יכול גם לקחתם ממני בכל רגע - אם אני מאמין בכל ליבי בכל זאת, ברור שכדאי, ראוי ונוכח לחיות עמו, במחיצתו, תחת חסותו - מאשר בלעדיו.

חשוב לרגע: אם את ההורים שלנו שנתנו לנו את החיים הגשמיים, החומריים, הגוף, אנו חייבים וצריכים לכבד, ודאי שגם אנו אמורים לכבד ולהעריך את מי שנתן לך את החיים הרוחניים, הנשמה. על אחת כמה וכמה שבעצם הבורא נתן לנו לא רק את החיים הרוחניים - אלא אף את הגשמיים! אמנם הוא נקרא שותף שלישי (אחרי האבא והאמא), אולם הוא בעצם נתן ונותן הכל, גם חלקם של האבא והאמא ביצירתך - היא מאתו! שהרי כמה זוגות נשואים אינם זוכים לפרי בטן? ואם ההורים זכו והביאו אותך לעולם - עליהם להודות לו על הזכות שנפלה בחלקם.

עם בורא כזה גדול - כדאי להיות בקשר; עם שותף שנותן הכל - כדאי לשתף פעולה!

הקשר עם בורא העולם הגדול, אשר אוהב אותנו וברא לנו עולם כה מופלא על כל שלל פרטיו הנפלאים שאנו רואים לפנינו יום יום ושעה שעה - הוא הכרחי. אני סבור גם שהגיע הזמן שנחזיר לו מעט מהכרת הטוב כלפיו. בוודאי תשאל: כיצד אני הקטן שבקטנים, מסוגל להכיר לו טובה?

ובכן דבר זה מאוד קל! כל שעליך לעשות הוא להקדיש דקה או שתיים מזמנך - לחשוב עליו, ולהגיד בפיך: "בורא העולם, אני מודה לך על כל מה שעשית ואתה ממשיך לעשות למעני, עבורי. אני מאמין בכנות רבה - כי לך מגיע הכבוד הראוי עבורך".

להתחיל עם משפט כזה בבוקר או אף במשך היום, או כשאתה מתבונן ונתקל במשהו יפה במיוחד בבריאה - זה אמנם נפלא ועצום, אך נסכים גם שאיננו קשה. אולם מילים פשוטות אלו ביכולתם במשך הזמן לשנות את חיינו לטובה.

נהייה מעשיים, נתחיל ב'קטן', נחפש את טביעת אצבעותיו של הבורא בעולם ובחיינו האישיים. אין צורך להקדיש לכך את כל זמננו הפנוי, די אם נעשה זאת מספר פעמים בשבוע, ונודה לו מקרב לבנו על הכל. זהו האופן הטוב ביותר להכיר בהימצאותו בעולם, ולהמליך אותו - בעצם - על עולמו שלו!

**דברי תודה שמן הראוי
לאומרם יום יום**

« אני מלא יראת כבוד מפניך, מודה לך בורא העולם הגדול, מעומק ליבי, בעבור הנשמה - החיים - שנתת לי.

« אני מודה לך, משום שאתה מקור החיים, משום שאתה הוא מנהיג העולם. ואף על פי שאינני מסוגל להבין את עוצמתך וגדולתך, שכן אני - ככל בני האדם - מוגבל ביכולת הראייה וההבנה שלי, אני מבין ויודע שאתה הוא זה שזן אותי, מפרנס אותי, עוזר ומסייע לי, ורק אצלך אני מוצא מחסה ועזרה נפשית ופיזית, רק בקרבתך אני מרגיש מוגן.

« אני חש את אהבתך אליי, אהבה שאני זקוק לה מאוד. ואני מכיר בעובדה שרק עליך אפשר לסמוך בכל עת, בשעת צרה ומצוקה ובעתות כאב ומצוקה.

« ברור לי שרק ברצונך אני חי, ורק ברצונך אשבוק חיים לכל חי.

« היום אשתדל מאוד להיות חביב, אדיב ועוזר לכל בני האדם אשר במחיצתי, ובכך לגרום לך נחת רוח ושמחה.

קורא יקר: טקסט זה בוודאי שאינו מחייב ואינו בלעדי, אדרבה: חבר אתה לעצמך טקסט המתאים ליכולתך ולמצב רוחך, כפי הנראה לך - ובלבד שיבטא את הכרת התודה למי שממנו הכל.

אלביס פרסלי

אני מהרהר בדמותו של הזמר המפורסם והאהוד ביותר בזמננו - אלביס פרסלי.

הוא הביא שמחה והנאה למיליוני אנשים, והיה אחד האנשים העשירים ביותר בעולם. אולם מאחר ולא ניצל את הצד הרוחני שבו, הוא נתקף בשיעמום ובדיכאון, נזקק לסמים וזלל הרבה, עד שמת בצורה מאוד לא מכובדת.

גם אני נהניתי משיריו ומההופעות שלו, אך לא הייתי ממש מעריץ שלו. ראיתי שהכסף והתהילה - לא ממש גורמים לו לאושר.

ישנם אנשים רבים מאוד אשר מצליחים במקום עבודתם, כשהם מוקפים בחברת אנשים אחרים, אך לאחר העבודה, כאשר הם לבד עם עצמם, הם שוקעים בדפרסיה, ובמחלות נפש אחרות, על אף שלא חסר להם דבר. הסיבה העיקרית לכך - היא העובדה שהם מרעיבים את החלק האלוהי שבהם, את הנשמה, ואינם מתעסקים בנושאים רוחניים. כל כולם חומריות, ולכן הנשמה שלהם חולה ורעבה למשהו רוחני, אך אין הם מודעים לכך, ואותם המודעים לכך אינם יודעים היכן לחפש, למצוא רוחניות.

כמובן שלא ניתן להאשים את הרעבים ל'רוח', את הזקוקים לאובייקטים שאינם גשמיים, כאלה שאינם מוצאים את מקור הרוחניות - שהרי לא לימדו אותם שיש לאדם שותף רוחני - חלק בלתי נפרד מהם - שזקוק למזון רוחני וממתין לו. המחנכים שלנו, שלימדו אותנו לשאוף להישגיות בלימודים, ולהיות הטובים ביותר במקצועות החברתיים והמדעיים, הזניחו את הכרת הנפש ואת הצרכים הרוחניים שלה. הם לא הסבירו לנו שיש בנו חלק אלוקי רוחני, כי גם הם לא יודעים זאת!

בספר זה הצבענו על כך שישנה דרך חיים אחרת לגמרי, אשר לא רק שהאדם לעולם אינו משועמם בה, אלא גם מקבל בתמורה - שלוה נפשית פנימית וביטחון במשהו אמיתי. הוא אינו להוט אחרי דברים שוליים וחומרניים, אשר הנם - כידוע - כבועת סבון... בעובדה זו כבר יש רווח גדול! ואולם כאשר הוא רוכש אמון וביטחון בבורא הגדול, הוא נעשה חולה פחות, חושש פחות להתקפי לב, ואף מאריך ימים. על עובדות אלו מצביעים מחקרים רבים של אנשי רפואה בכירים.

כל זאת נמצא בהישג יד וללא כל הוצאה כספית; אדרבה, אתה יכול לחסוך הרבה כסף בצורת חיים זו. סוד ההצלחה הוא קשר אמיץ וממושך עם בורא העולם.

אני מודע לכך, כי מה שאני כותב נראה זר ולא מציאותי, וכי רוב בני האדם סומכים רק על כספם המונח בבנק, או מושקע במניות או בנכסים אחרים. לעתים קרובות אני אף שומע את המשפט הבא: 'אם לא אדאג לעצמי - מי ידאג לי?' גישה זו הגיונית רק לגבי בני אדם שאינם מודעים כלל לעובדה כי יש בורא לעולם. המאמין - לעומת זאת - משתף את בורא העולם בדאגותיו ואף מטיל עליו את הדאגה לעתיד. ההגיון של המאמין הוא פשוט: אם הבורא יכול לתת לך חיים (ואף עושה זאת) - הוא גם יכול לכלכל את זקנתך בבריאות ובכבוד. המאמין מאמין שיהיה לו מה שנחוץ לו.

רק טובה תצמח לנו, אם נחשוב תמיד, שעצם העובדה שאנו בכלל חיים ונמצאים בעולם הזה, זה הודות לנשמת החיים שאנו מקבלים מהבורא. וגם אם אנו צריכים לעבוד ולהרוויח את לחמנו, וגם אם אנו צריכים להקדיש לכך חלק חשוב מחיינו, כדי לאפשר לגופנו לתפקד ויוכל לשמש כלבוש לנשמה שבתוכנו - אל לנו להקדיש עבור זאת את כל זמננו, אלא רק מה שנחוץ ביותר, את המינימום.

אני יודע שההכרה בחלוקה הזו לצרכים חומריים ולצרכים רוחניים, נוגדת את תפישתנו הפשטנית. כמו כן אני יודע שמאחר שכל הספר עוסק בנושא זה בצורה מרוכזת מאוד, מתקבל הרושם שקשה מאוד לחיות חיים רוחניים, אך - למען האמת - הדברים אינם אמורים להיעשות תוך יום אחד, וגם לא תוך שבוע. זהו תהליך - שאמנם כדאי להתחיל אותו מיד - אך אין לו לוח זמנים משעבד. עם הזמן מתרגל האדם לתת את דעתו לענייני רוח, לומד לחשוב יותר על מה שהוא עושה, מידי פעם אף מבטא במילים את שהוא חושב על עניינים רוחניים, עד שהרוחניות הופכת להיות אצלו לטבע שני. למרות הקשיים, ניתן להרגיש את התוצאות תוך פרק זמן קצר. זמן קצר לכל הדעות.

מדוע ברא אלקים את האדם

מדוע ברא האלוהים את העולם, ובמיוחד מדוע ברא את פאר הבריאה - את האדם?

התשובה לשאלה מהותית זו היא פשוטה להפליא: הטוב רוצה להיטיב, וודאי שהבורא - שהוא תכלית הטוב - מבקש להיטיב עם ברואיו. למעשה, בורא העולם אינו חייב לנו כלום, ואף על פי כן, עוד לפני בריאת האדם, הוא ברא עבורו תשתית מדהימה לקיומו, גם בלי שהאדם ביקש זאת. כי האלהים הטוב - על כל המשתמע מכך - רצה להיטיב לכל היצורים ובמיוחד לאדם. יתר על כן: החיות, העופות, הצומח, הדומם וכל הנברא - נועדו לשרת את האדם בדרך היעילה ביותר, אך כל זאת בתנאי פשוט. שהאדם יחיה כאדם ולא יקלקל את הבריאה. שכן, כל פגיעה וקלקול בבריאה פוגעת במישרין באדם ומזיקה לו, ואל נתפלא שהעולם מוצף כיום בבעיות שונות ומשונות - פרי התכחשות האדם לייעודו האמיתי.

כבר בקטנותנו שמענו מההורים, מהגנות ומן המורים את הביטוי 'האלהים הטוב', 'האלהים האוהב', וכך נוצר בתוכנו הרושם כי האלהים הוא איזה סבא זקן שכולו טוב ואוהב, היושב על כסאו בשמים, ועושה טוב לבריותיו.

למעשה גרמו לנו ההורים והמחנכים לחשוב שהאלהים הוא דמות אגדית ודמיונית, אשר באמת אין לו קשר עם בני האדם. ברם, התפיסה הזו לא רק שאינה נכונה, אלא גם מעוותת ומעוותת את המציאות, וגורמת לתמונה מסולפת של בורא העולם, ובעיקר - פוגעת קשות בקשר בין האדם לבורא.

זו הסיבה שכאשר הילדים גדלים, ודמויות אגדיות כבר לא משמעותיות בחייהם, הם מנתקים כל קשר - הגם שהיה דמיוני - עם הבורא. הוא כבר לא משמעותי לחייהם, ההופכים להיות יותר ויותר חומריים. חיים בהם הכסף, הכוח והכבוד הם המובילים המרכזיים.

עיוות זה בדמותו של הבורא מתלווה אלינו מילדות, ובגיל ההתבגרות נסתם הגולל על הדמות החשובה ביותר בחיינו - הבורא המשפיע הנותן לנו קיום בכל רגע.

כדי לצאת מסבך החינוך שעיוות לנו את דמותו של הבורא - הגם שהיה בלא

כוונה ובתום לב - עלינו לפעול באופן אקטיבי - כדי להחזיר את דמותו לחיינו באופן מלא ופעיל. זאת נעשה בדרכים שונות, לדוגמה: כל אימת שאנו מקבלים משהו ממیشهו, אנו אומרים לו 'תודה רבה', מתוך נימוס וגם מתוך הכרת הטוב. אנו מודים גם על דברים קטנים, ואין ספק שזהו מנהג יפה מאוד. וכעת נתבונן: מה עם הכרת הטוב לבורא הכל? האם לו לא מגיע 'תודה רבה' על כל מה שהוא העניק לנו ומעניק לנו מדי יום ושעה ולעולם הנפלא?

התבונן ידידי היקר!
למודעות בצורך להכיר 'תודה' ולהודות לבורא העולם,
יכול כל אדם להגיע בקלות! עליו רק להסתכל בבריאה
ולראות שהכל נברא בשלמות ובצורה מדהימה ביופייה.
כל שעל האדם לעשות הוא להתבונן, לחשוב ולהגיע
למסקנה הנכונה, שנכון וראוי להודות!

האדם - בשונה מכל הבריאה - נברא בצלם אלהים, דהיינו שיש בו חלק מהבורא: האל הגדול נתן בו חלק ממנו, היא נשמת האדם. זאת הסיבה שלמרות הפער העצום שבין הבורא לאדם, יש בו את היכולת להיות בקשר עם מי שעצם כל קיומו בא ממנו.

יתר על כן, הבורא מבקש מן האדם 'לשמור על קשר' ואף שמח על כך!
הוא מעוניין שהאדם יחשוב עליו ושיחוש באחריות הרובצת עליו בגלל טיב היחסים בינו לבין הבורא. שהרי האדם הוא חלק ממנו. הוא - הבורא - רואה (וידאו), שומע (אודיו), כותב (טייפ) וגם קורא מחשבות (עדיין לא המציאו מכשיר כזה) ויודע כל מה שעובר עלינו.

טיב היחסים המורכבים בין האדם לבורא, מצד אחד - מעלה את ערכו של האדם, אולם מאידך מעמיס עליו אחריות גדולה.

הבעיה כפולה ומוכפלת בגלל אפשרות הבחירה של האדם: האדם מסוגל לעשות ככל העולה על רוחו, וגם כאשר הוא פועל בניגוד לרצון הבורא, הבורא אינו מפריע לו מלעשות זאת! הבורא סבלני ונותן אפשרות לאדם לשוב ולתקן

מקרה?! - מדוע ברא אלקים את האדם | 123

את המעשים שאינם ראויים. הוא מקווה שהאדם ישים לב לסטייתו מן הדרך הטובה ויתחרט ויתקן את מעשיו. כשעובר זמן וזה לא קורה, הבורא מדליק לו נורה אדומה המאותתת לו ומביאה לתשומת לבו לתקן את שעיוות. וכשגם נורה זו אינה מעוררת את האדם - אל יתפלא אם יפגע, כדוגמת הכדור הנזרק אל הקיר בעוצמה רבה וחוזר ופוגע במשליך אותו.

יחסים אלו בין הבורא לאדם, הם בעצם תקשורת שאמורה להיות בונה, תקשורת שכל כולה חסד, נתינה, ורחמים, כדי לחנך את האדם וליישר אורחותיו.

מערכת יחסים זו, הגלויה למי שמתבונן בה, אמורה לעורר בנו מחשבות על הקשר הישיר מאוד עם הבורא. דמותו כבר אינה דמיונית ואגדית, הוא מאחורי כל פעילותינו - ורק עיוור וקהה חושים אינו שם לב אליה.

**הסטוריה, הדרדרות במודעות
שיש לעולם בורא**

לפני מספר אלפי שנים, לא הרבה לאחר בריאת אדם וחווה, הפסיקו בני האדם להאמין בבורא העולם. הסיבה היתה פשוטה: הבורא לא נראה ולא התגלה לאף אדם. אולם מאחר והאדם חיפש לו איזו שהיא דמות שאליה הוא יכול לשטוח את תפילותיו ובקשותיו - החלו בני האדם לסגוד לשמש, לירח, ואולי גם להרים הגבוהים שנראו להם אימתניים.

כעבור זמן נוסף, החליט האדם כי גם אלה רחוקים ממנו, ולכן הוא החל לבנות לו כל מיני פסלים ודמויות מעץ ואבן, זהב ומיני מתכות שונים. פסלים, שאליהם היה סוגד ומביא קרבנות.

פעמים רבות הקריב האדם לפסלו ולאלוהיו בני אדם כמוהו, ופעמים רבות הסתתרו מאחורי הפולחנים האלו רמאויות של כהני דת, שניצלו את תמימותם של בני האדם לצרכיהם השפלים.

אחת הסיבות הידועות לחיפוש הקרבה לעבודה זרה - לפסלים ולגרמי השמים - הם האסונות שפקדו את האדם. עם האסונות קשה היה לו לאדם להתמודד. זה היה הרבה מעבר ליכולת הנפשית והשכלית לקלוט את משמעותם. הפסל, או גרמי השמים, שימשו כגורם אליו אפשר לפנות, להתפלל ולבקש על עצמם. האדם הקדמון הסיט את מבטו אל מעשי ידיו - במקום אל השמים. הדמיון המודרך כיוון אותו לעצמים שיכול הוא להתקשר אליהם, אף אם היו - למרבה הפרדוקס - יצירות ידיו. אולם האמת היא פשוטה יותר: אילו היה האדם מפנה את מבטו ליוצר-כל השולט בטבע ובכל פרט ופרט בבריאה, היה זוכה מיד להתקשרות טבעית ובריאה עם הבורא 'ששלח' לו שוב ושוב אסונות שיעירו אותו מתרדמתו הפרימיטיבית והאלילית.

ביקורת זו מופנה - למרבה הבושה - גם לבני האדם בדורנו. גם כיום עובדים בני האדם עבודה זרה, בדמותם של הכסף, הזהב, התקשורת, הפוליטיקה, הספורט, המוסיקה ועוד. גם כיום בני האדם מביטים רק אל מה שהם רואים, ולא מרימים את מבטם כלפי שמיים. גם כיום החומריות שולטת על כיווני המחשבה ומסיטים את האדם מהתבוננות מחשבתית רוחנית. המצב כיום גרוע יותר: וזאת משום שלימדו אותנו להאמין ולהתייחס רק אל מה שאנו רואים, ורק למה שביכולתנו

להסביר. שכחנו - או יותר נכון נשכח מאתנו - שיש לעולם בורא ומנהיג, שקיים ועומד מעל לזמן והמקום.

חיים ללא אלהים, חיים ללא מקור לחיים, הם חיים ריקניים ואומללים. כמו להיוולד לעולם ללא הורים, ללא יד ולב אוהב.

אדם החי בעולמנו שלא הגדיר לעצמו את תכליתו - צריך לתת הסברים לעובדת היותו בעל נשמה כה גבוהה ועדינה; בעל גוף ואיברים מיוחדים ומתוחכמים - גוף המשמש מעין נרתיק לנשמה שנפח בו הבורא. כאותו היחס - לדוגמה - בין התפוז לקליפתו, כך הוא היחס בין הגוף לנשמה. אין ספק שאף קליפת התפוז חשובה היא, בלעדיה היה הפרי נרקב ונפסד, ולכן היא עשויה במרקם מיוחד השומר על החלק הפנימי, אך ברור שאין בינה לבין הפרי דמיון של חשיבות. כך היא הנשמה - חלק אלוה ממעל. והגוף, על אף מורכביותו, נועד רק לשמש כלי ומסגרת לקיומה של הנשמה.

האנושות התעלמה מן הנשמה, וקידשה את הגוף וצרכיו החומריים. עובדה חמורה זו היא הסיבה המרכזית לכל האסונות הרוחניים והגשמיים שבאו לעולם בכל תולדותיו - חוסר מוסריות, חוסר חינוך, חוסר אנושיות, אי התחשבות בזולת ובסובב. מרכזיותו של הגוף - הסיטה את המחשבה והמעשה ממטרתו העליונה, מתכלית בריאתו של האדם, אל ערכים חומריים, שהורידו את האנושות לתרבות וצרכנות גשמית שבמרכזיותה ההווה, העכשיו, המהנה והמענג.

עלינו לפקוח את העינים ולהביט במבט רחב ונטול נגיעות. מבט ללא השפעת הגוף ויצריו. רק אז נוכל לעלות על דרך האמת בהגיענו אל מטרת בריאתנו. רק אז תהיה לחיינו משמעות ותוכן. דבר זה אינו קשה, הוא אפשרי, והתועלת - לא ניתן לאמוד אותה.

זמננו הפנוי

כיום יש לרוב בני האדם הרבה זמן פנוי. סיבות רבות לכך! אולם החשובה שבהם היא העובדה שכדי להתפרנס ולחיות באופן סביר, לא צריך לעבוד סביב השעון, ומספיקות כ-8 שעות ביממה. שאר שעות היום פנויות למנוחה ולבילוי.

התקשורת מנסה למלא לנו את הזמן הפנוי בבילויים חסרי כל תועלת, ובהצעות לקניות חפצים שאין לנו כלל צורך בהם. חברות הפרסום מתמקדים בפיתוי ההמונים ובמכירת דמיונות, ומנצלות ניצול ציני את כספך וזמנך. ולא פחות חמור - הם מסנוורות את עיניך, שחלילה לא תתמסר לפעילויות רוחניות ומועילות. ואכן התקשורת - שהיא חלק מהתעשייה הגדולה - מצליחה להטות את הרצונות, המחשבות, ובעיקר את הכסף, לאפיקים שבכל מקרה אינם תורמים לנו מאומה ומזיקים לנו.

אולם, באמת, נפש האדם צמאה לרוחניות, כי זהו המזון הטבעי שלה - אך אין מי שיספק לה זאת. הטכנולוגיה והקדמה, אשר לכאורה מחכימות את האדם, מושכות אותו יותר ויותר לכיוון החומריות, אולם הנשמה מחפשת משהו רוחני. היא מחפשת את מי שברא אותה, ומשתוקקת לקשר עם יוצרה, בוראה. הנפש של האדם המודרני שבעה מכל החומריות והדמיונות, אין לתקשורת ולתעשיית הפרסום והצרכנות כבר מה באמת להציע. וכאן, בשלב המפתח הזה, שואלים הרבה בני אדם את עצמם: היכן האלהים? היכן הבורא? האם ניתן להתקשר עמו, אתו? מדוע באתי לעולם? מה תפקידי ביקום? מה עלי לעשות? היכן אני יכול למצוא תשובות לשאלות אלו?

בוודאי גם אתה הרהרת לא פעם באחת מן השאלות הנ"ל, ואף אני הייתי משואלי שאלות אלה. גם אני עברתי את תהליך החיפוש: התחלתי לחשוב באופן עצמאי, התפנתי לקרוא ספרים רבים העוסקים בשאלות מפתח אלה - ספרים שונתבו על ידי אנשים שהתבוננו במשך שנים רבות בבריאה וחיפשו תשובות אמיתיות. ואמנם הלימוד בספרים אלו פקח לי את העיניים וקירב אותי לדרך האמת, קירב אותי לבורא והתחלתי לדבר אליו, לומר לו 'תודה' על כל מה שברא בשבילי ובשבילך ובשביל כל העולם. כך הגעתי לתובנות רבות, ונכספתי לחלוק אותם עם עוד בני אדם, ולסייע גם לאחרים להאיר את חייהם. ולשם כך כתבתי ספר זה.

קורא יקר - כדי לצאת ממעגל הקסמים של העולם הזה ופיתוייו, יש להתבונן בתובנות המובאות בספר זה באובייקטיביות, ולחזור עליהם מספר פעמים. גם אני חזרתי בכתיבתי על מספר רעיונות המצויים בספר במספר מקומות, כדי לחזק את הרעיונות ולסייע בקליטתם.

ועתה לצד המעשי - שלבים בסיסיים:

- הצעד הראשון הוא להכיר את בורא העולם על ידי ראייה מפוכחת ולמצוא את טביעת אצבעותיו בבריאה.

- הצעד הבא הוא להכיר כי הוא לבדו נותן חיים לכל חי, וכמובן לי וגם לך.

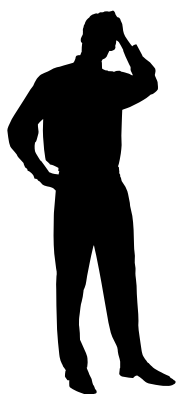
- השלב הבא הוא לדעת, כי הבורא רוצה מאוד שנהיה בקשר תמידי איתו, שלא נשכח אותו, שנודה לו כל הזמן על מה שנתן ונותן לנו, שנבקש ממנו את צרכינו - אף הבסיסיים ביותר. העובדה שאיננו רואים את הבורא, לא צריכה להפריע לנו, כי הוא קרוב אלינו מכל קרוב אחר (הוא נמצא בקרבנו).

וכאשר תרגיש, תכיר ותדע תשובות ותובנות על כל השלבים הללו, או אז תהיה מסוגל לצאת ממעגל החומריות ותוכל להשיג איכות חיים גבוהה ומלאת סיפוק.

קח לך פסק זמן וצא לחיק הטבע, תשב לבד או בחברת ידיד קרוב, ונתק עצמך מטרדות היום יום. תתחיל להתבונן בהתפעלות ממראה עיניך, חשוב על הבורא שברא את הכל, וממשיך בטובו ובחסדו לתת קיום לעולם. הוא הנותן חיים לבעלי החיים, לצמחיה, מבטיח איזון בהרכב האוויר, ומונע מקרני השמש להזיק, ממשיך להזרים מים למקומות צחיחים, מרפא חולים וזן ומפרנס מיליארדי בני אדם ועוד ועוד.

תתחבר אליו, אל מקור הטוב והחסד. תאמר לו 'תודה' ותכיר לו טובה. תבין שכל שיש לך זה ממנו. הוא המקור לכל וממנו בא הכל.

פסק זמן זה יזרים אנרגיה חדשה לגופך ולנשמתך, ודף חדש יפתח בחיך.

**אני מאמין רק למה
שאני רואה ומבין**

ישנם במציאות הרבה דברים שאינם נראים בעיניים רגילות, האם פירוש הדבר שהם אינם קיימים?

ישנם בעולם תופעות רבות שאינן מובנות לנו, האם פירוש הדבר שהן אינן קיימות, או שאין בהן צורך משום שאין אני מבין אותן?

זו עובדה שקשה לדבר ולהסביר על דברים שאינם נראים, וזאת משום שאנו חיים בעולם חומרי, ולכן נדבר על הבורא שמתגלה לנו מתוך הבריאה, מתוך הדברים החומריים: בא ונתבונן ביצירתו של הבורא, בעולם הסובב אותנו. נתייחס רק לדברים שבהם אנו יכולים לנגוע, למשש אותם, ותשאל את עצמך בכנות: מי ברא את כל אלו. כל אחד מדברים אלה מיוחד ביופיו, תכונותיו וצורתו.

האם כל זה נוצר לבד? האם לא משהו תכנן אותם וקבע את יופיים, תכונותם וצורתם? והרי העיסה מעידה על הנחתום שייצר אותה, והבנין מעיד על הארכיטקט והבנאי שבנה אותו, והחולצה שאתה לובש מעידה על המעצב שעיצב אותה ועל המתפרה שתפרה אותה וכן הלאה; ואם כן מדוע שנטיל ספק שיש לעולם בורא שתכנן וייצר את כל שאנו רואים?

קורא יקר -

איני יכול להראות לך את נשמתך, או לתאר לך את רגשותיך - אולם האם הם אינם קיימים משום כך?

ברור אם כן, שכל דבר בעולם נברא על ידי בורא חכם וגדול! יתר על כן, כל הנבראים זקוקים להמשך קיום בכל רגע נתון, שהרי עוד לא נבראה המכונה הפועלת באופן נצחי (פרפטואום-מובילה)! ואם כן לא נותר לנו אלא להודות במציאות עליונה ואדירה שהיא אחראית לבריאת העולם ואחראית גם ברגעים אלו להעניק לו המשך קיום.

ומעתה המסקנה פשוטה: אף שהמציאות העליונה הזו אינה נראית, הרי שהדברים הנראים מעידים עליה בוודאות!

נמחיש זאת בשימוש ברגשות: האדם יכול לדבר על הרבה דברים ולתאר הרבה מראות שהוא ראה, אבל קשה לו מאוד לדבר על הרגשות שלו - מדוע? כי את

הרגשות לא ניתן לראות וקשה לתאר אותן. אולם האם נסיק מכאן שאין לאדם רגשות, והרי רואים זאת על פניו בכל רגע: כשהוא שמח, כשהוא עצוב, כשהוא מהורהר, כשהוא מודאג וכדומה. האם ביטויי הרגשות על פניו של האדם אינן מעידות בוודאות על שמתרחש בתוך ליבו? האם הבעות פניו של האדם אינן מוכיחות על העובר ברגעים אלו במוחו של האדם? בוודאי שכן! נמצינו למדים: לא כל הלא נראה אינו קיים!

השילוב בין האמונה לחיים החומריים הוא שילוב נכון וראוי: אפשר שאמונה תזכה לכינוי ש'אינה רציונלית', אך בכוחה להוביל אותנו לחיים מאוד רציונלים ומלאי משמעות. נכון שהרוחניות אינה 'נדבכת' לחומריות, ולעתים קרובות האחד בא על חשבון חברו, אך ייתכנו חיים שבהם אני משתמש בחומריות כמסייע לחיים הרוחניים: אני חייב לאכול, לעבוד כדי לפרנס את עצמי ומשפחתי, כדי שיהיה לי די כוח ואנרגיה לקנות ידע וחכמה על בורא העולם.

ואמנם זהו תפקידו של האדם בעולם: להשתמש בחומר כדי להתעלות. וההוכחה פשוטה לכך: האדם - פאר הנבראים: בריאה כל כך מתוחכמת עם נשמה עליונה, האם כל ייעודו יצטמצם בלחיות 70 או 100 שנים, ולאחר מכן ישמש מזון לתולעים? לא יתכן שבריאה כך כך אינטליגנטית (שנבראה על ידי בורא חכם וגדול) תתחיל ותסיים את חייה כאחת הבהמות, כאחד מבעלי החיים! פשוט אם כן שלא כן הדבר! ואם כן: מה הוא התחליף לחיים שטחיים ובנאליים?

התשובה היא ברורה: על האדם להשליט את הרוחניות על החומריות. רק באופן הזה ימצא האדם את ייעודו עלי אדמות. רק באמצעות הנוסחה הזו יתעלה האדם מעל לבעלי החיים ויחיה חיים של משמעות להם הוא נברא, ולהם הוא נועד.

ואכן מעטים הם בני האדם השולטים על החומר שלהם באמצעות הרוחניות שלהם. האדם אינו משתמש בכל הפוטנציאל הטמון בו, ואינו מנצל אותו כראוי. רק אנשים מעטים עושים שימוש בכוחותיהם הרוחניים ומרקיעים לשחקים.

פילוסוף מסויים קבע כי ההגיון והאמונה הם שני דברים המנוגדים זה לזה. אך כפי שכבר ראינו אין לקביעה זו כל אחיזה במציאות. מי שאמר זאת ככל הנראה היה מוגבל בהבנתו, וכנראה סבר כי רק מה שאני מבין ורואה - קיים, ומאחר שאיני רואה את ה'אמונה' ואת כל מה שהיא מלמדת, את עיקריה - היא אינה קיימת.

אולם כאמור, האמת היא בדיוק ההפך מדעה זו. ההיגיון דווקא עשוי להביא אותי לאמונה גדולה מאוד בבורא העולם, וכל מה שעלי לעשות הוא להתבונן ולחבר אחד לאחד. עלי להבין כי אכן יש מישהו, שאמנם איני יכול לראות אותו, אך ללא ספק הוא יצר פה דברים מדהימים. ומי שמוגבל בעצם, זה אני, שאיני מסוגל לראות בעיני הבשר שלי, המוגבלות מעצם טבעם.

דברים ברוח זו השמיע המדען המפורסם אלברט אינשטיין ועוד הוגים ומדענים רבים אחרים, שבמחקרם ניצבו מלאי התפעלות מהבריאה, מהחכמה הטמונה בה, מהדיוק, מהשיטתיות שבכל נברא ונוצר.

גם אנו, האנשים הפשוטים, יש באפשרותנו לשפר את הראייה שלנו, אם נלמד להתבונן בדברים רבים שמסביבנו שלא האדם יצר, ולהשתמש בשכל שנתן לו האלהים, הבורא - בדיוק לשם כך!

מספרים בבדיחות הדעת על מורה אחת בבית הספר שלימדה את תלמידיה כי תורת האבולוציה היא התורה הנכונה, וכי אין אלוהים - כי לא רואים אותה. תלמידה אחת - תמימה או חכמה - לחשה לחברתה: כנראה שלמורה אין שכל, שהרי לא רואים אותו...

מצער לציין שרוב בני האדם אינם יודעים בעצם מה מטרת בואם לעולם ומדוע נברא העולם. חלקם יודעים על קיומו של בורא העולם, או שמעו בעבר על קיומו, אך אינם מייחסים כל ערך לנתון, למידע זה; שטף החיים החומריים ומרוצתם אינם מותירים להם כלל זמן לחשוב בכיוון הזה; ומאחר וכך הם למדו לשכנע את עצמם ואף להאמין, כי רק מה שהם רואים או מבינים אכן קיים בעולם, ומה שלא ברור להם, וכזה שאינו נראה לעיניים כלל, אינו נוגע להם, וגם לא יקדישו לו מזמנם.

חייהם של אנשי אלו - שרק מה שנראה לעיניים וניתן למישוש שווה התייחסות - הינם על פי רוב חד גוניים מאוד, יום רודף יום, יום דומה לחבירו, וכך הם למעשה מעבירים את חייהם בעשייה שטחית, וכזו שרובה משותפת לבעלי החיים, ובמילה אחת וקצרה - ב'כלום'.

הכניעה לשטף החיים והשאיפה למלא את כל רצונותיהם החומריים, דחקו הצידה את הרעיון המרכזי - "כי יש לעולם בורא, ויש תכלית וסיבה לבריאת העולם, ולאדם תפקיד חשוב ומרכזי בעולם". רעיון מרכזי זה נמחק מסדר יומם! האדם נולד בתחום רב כדי לאפשר לו להשתמש בסגולות הרוחניות שבו,

להתעלות ולמלא את תוכן חייו בערכים. אולם - כאמור - רוב בני האדם לא עושים כל שימוש ביכולת זו, בכוחותיהם הרוחניים. הם אינם מודעים כלל לעובדה הבסיסית שהגוף משמש רק מעין מעטפת גשמית לתוכן, המהותי - הרוחניות! כדוגמה תפוז שקליפתו מגינה על הפרי שבתוכו, אך אין לה ערך עצמי בעל חשיבות, תזונתית או כלכלית; וכי יעלה על הדעת שהאדם יקדיש את כל חייו למה שנקרא 'קליפה', ולא ישתמש כלל בתוכן שהיא הנשמה?

אולם היות ורוב בני האדם אכן מבלים את חייהם בעיסוק בקליפה ולא בתוכן הרוחני, וגם אני לצערי הרב בזבזתי שנים רבות מחיי באותו אופן, החלטתי - לאחר שהגעתי אל האמת - לכתוב ספר זה, ולהשתדל ולפקח את עיניהם של עוד ועוד אנשים מבזבזי חייהם לריק ומאי מילוי ייעודם העיקרי בחיים.

אני אישית הגעתי למסקנה כי אני מוכן לחיות חיים ריקים מכל תוכן, ועלי למלא אותם בתוכן רוחני שיצדיק את קיומי כבן אדם. ולכן חייב הייתי ליצור קשר עם הבורא שהעניק לי את החיים, כדי לברר דרכו מה עלי לעשות, ומה הוא מצפה ממני, ולמה הוא נתן לי את נשמתי וברא עבורה את גופי שבנוי בצורה כל כך מתוחכמת.

חקירה עקבית ומתמדת, תוך כדי קריאה בספרי חכמים גדולים ונבונים, הביאה אותי למסקנות הנכונות וההגיוניות שלעולם יש בורא המצפה לקשר עם ברואי. מתברר שבורא זה אוהב אותנו ומעניק לנו רק טוב. ברגע שהבנתי זאת - חיי השתנו לבלי הכר. פתאום נמצא הגיון בדברים רבים שעד כה היו סתומים בעיניי, לפתע התברר לי שהעולם אינו מקום הפקר, שיש משגיח המתגמל ולעתים גם מדליק פנס אדום - כדי לחנך. מה טוב שיש 'אבא' לעולם אליו אנו קשורים, ובעת מצוקה וצרה אליו פונים. ואף בעת שמחה מודים, ומודעים לעובדה שהוא זה שגורם לשמח אותנו, מסיבות רבות שאפשר יהיה להבינם רק כאשר נכיר אותו יותר מקרוב.

וזאת עלינו לדעת: אין להתחמק מלהגיע לאמת; שום תירוץ לא יהיה חסין מביקורת על בזבזי חייו!

מסופר על אדם שאמר לאחד מחכמי אומות העולם שהיה מקושר היטב עם בורא העולם: אם תראה לי את הבורא, אהיה מוכן להאמין שאכן הוא קיים ואשמור על כל מצוותיו. אותו חכם ענה לו מיד: בוא ואראך אותו. הם יצאו בשעת הצהריים החוצה, והחכם ביקש ממנו להביט בשמש. לאחר מספר שניות

השפיל האדם את עיניו המסנוורות ואמר לו: איני מסוגל להביט בשמש, זה בלתי אפשרי! חיך אותו חכם ואמר לו: השמש אינה אלא אחד מברואי הבורא היותר קטנטנים, ואם אותה בריאה - השמש - מסנוורת ואינך יכול להביט בה, על אחת כמה וכמה שלא ניתן להביט בבורא שאורו מסנוור אלפי ומיליוני מונים מאשר השמש. והסנוור של הבורא אינו סנוור פיזיולוגי אלא הרבה מעבר לזה. לא ניתן להכיל את אורו הרוחני המחייב ומקיים את העולם. והעלמותו בתוך העולם, היא לטובתנו. האור הוא עצום מידי מכדי להביט בו או אפילו להציץ בו. פעם השתתפתי בטיול באירופה ועברנו בתוך חורש טבעי. לאורך הכביש ניצבו עצים גבוהים ועבותים משני צדדיו. המראה היה מרשים, כולנו התפעלנו מיופי הבריאה ומהנוף המרהיב.

להפתעתנו נגלה לפנינו מגרש מלא מכוניות חדשות. פרצתי בצחוק, ולפשר צחוקי הסברתי לידידי שישב לידי: "ממש מדהים לראות כיצד הטבע מייצר מכוניות מופלאות אלו, ועוד בצבעים ובגדלים שונים". ידידי הביט בי במבט מופתע ושאל אם אני מרגיש טוב, כי הרי כל בר דעת יודע שמכוניות אלו יוצרו במפעל מכוניות, וכי הטבע בוודאי לא ברא אותם...

שאלתי את ידיד: "האם היית במפעל בו ייצרו מכוניות אלו? האם ראית את פסי הייצור? האם עיינת בתוכניות המהנדסים שתכננו את המכוניות הללו?

ואם התשובה היא שלילית, מדוע שלא תחשוב שהטבע הוא היוצר של מכוניות אלו? אלא, שההיגיון מחייב שיד אנוש פעלה כל זאת! שכן לא מצאנו ולו דוגמה אחת של תוצר שנוצר על ידי הטבע!"

ואז הגעתי לשורה האחרונה של ההוכחה הפשוטה וההגיונית: "גם העולם, המתוחכם אלפי מונים ממכוניות, לא נוצר לבד, יש לו בורא חכם וגדול שברא אותו ואף מקיים אותו בכל רגע". העובדה שאין אנו רואים את הבורא הגדול הזה, אינה סיבה לחשוב שהטבע יצר את כל מה שלא יצר האדם.

אחרית דבר / אפילוג

קורא יקר!

אתה מתאר לעצמך שלא מיציתי את כל שיש לי לומר ולכתוב על הקשר שלנו - בני האדם - עם הבורא. ואתה גם מבין שאלפי דפים לא ימצו נושא גדול זה, ויבהירו לנו - מעל לכל ספק - כי רק אחד ויחיד מסוגל לברוא עולם מרשים ומופלא זה.

אולם אני מקווה, כי הטקסטים המופיעים בדפי ספר זה והתמונות הנלוות אליהם, יגרמו לך ששאלות שהציקו לך - התבהרו, ובידך כעת לראות את העולם מזווית שונה לחלוטין שעד כה לא הכרת. כעת יותר מובן לך מדוע נברא העולם ומדוע אתה נמצא פה.

קרוב לודאי שבילדותך שמעת הרבה סיפורים, סיפורי ילדים, על אודות הבורא; סיפורים שמן הסתם לא השאירו עליך כל רושם, עד כדי כך שבמשך הזמן נמחקו מתודעתך.

למען האמת, סיפורים אלו לא היו אמורים לתת לך תמונה אמיתית של בורא העולם, כי היו אלה אך סיפורי ילדים; וייתכן גם שאף מי שסיפר לך סיפורים אלו אינו יודע כלל עד היום (אם חי הוא!) באמת מיהו בורא העולם.

לכן מובן מדוע הדחקת מדעתך את קיומו של הבורא, עד שכאשר התבגרת נעלמה כמעט לחלוטין הזיקה שלך אליו.

ברור אם כן שלא קיים כל קשר רציני בינך לבין הבורא, וגם אם אתה מעוניין בקשר זה - אינך יודע היכן למצוא אותו ומה היא הדרך אליו.

בדיוק בנקודה בה אתה נמצא כעת אף אני הייתי, ואז עלה בדעתי לכתוב ספר זה שיעסוק - באופן מרוכז - בבורא. כי גם כיום, כאשר אתה בוגר, לא תמצא כמעט אנשים שייספרו לך בצורה כל כך מפורטת, משכנעת ומרוכזת, מה באמת חשוב בחיים ומיהו הבורא אשר אנו קשורים אליו קשר בל יינתק - אם אנו רוצים בכך וגם אם איננו רוצים בכך.

הקריאה בספר זה, בצירוף הרצון הפנימי להיות בקשר עם הבורא, יגרום לך לחוש בשינוי שיעטוף אותך, ויפתח לך צוהר חדש ואופקים חדשים שעד כה

לא היית מודע להם. פתאום תהיה מודע לדינמיקה של קשר עם הבורא שעד כה רק שמעת עליו. תתחיל לזהות תקשורת חיובית ומלאת אהבה מהבורא. בקיצור - חיים של משמעות!

הספר הזה, שאתה קורא בו כרגע, הנו מהפכני ושונה מכל הספרים שקראת עד כה. ספר זה אמור לשמש לך כמורה דרך להמשך חיך ולהוות בסיס מוצק לשינוי רוחני בחיך, הקריאה בספר תתרום לך הרבה מאוד, תכיר את העולם, את הבריאה, ואת הסיבה שעבורה באת לעולם - בצורה הרבה יותר ברורה וחיובית, בקריאה נוספת תבין הרבה מהבריאה מסביבך ובמשך הזמן גם תוכל לרפא הרבה בעיות נפשיות ובמישרין גם בעיות גופניות ייפתרו מאליהן. ככל שתשנן ותלמד ותבין את תוכן הספר הזה, תבין שהוא עוסק באירועים קיומיים באופן שונה לחלוטין ממה שחונכת או למדת או קראת עד כה, ואותו בורא גדול ישמש מקור חיים לך ולכל הסובב אותך.

אפשר שישנם אנשים היודעים את כל שכתוב בספר זה ויותר, אך הם אינם מוצאים את הדרך לדבר או לכתוב על כך. לעת עתה לא מצאתי ספר שבמרכזו עומד בורא העולם - ספר שאינו קשור לדת או לפת כל שהיא. כפי שהתרשמת מקריאת ספר זה, שאתה נמצא כעת בעמודים האחרונים שבו, אני איני מטיף לשום דת, אלא לאהבת הבורא האוניברסלי, ולהודות לו על כל הטובה שהוא מעניק לנו.

התעוררתי לכתוב על בורא העולם ועל טובותיו לכל העולם, משום שאני מרגיש חובה מוסרית, אישית, לפרסם את מי שמעניק לנו בטובו הכל - אך אנו שוכחים אפילו לומר לו 'תודה'.

כתיבת ספר זה היא בעצם אמירת 'תודה' - בדרכי שלי.

אני מאוד מקווה, כי נהנית מהקריאה, וכי תצליח ליישם את כל הכתוב בספר. אשמח מאוד, אם לאחר קריאתך, תעביר את הספר גם לאנשים אחרים - זכויותי לא יפגעו! אדרבה, אם העולם יקבל (בעקבות קריאת ספר זה) פנים חדשות, פנים של הבנה, סבלנות ואהבה, התחשבות רבה יותר בצרכיהם של אחרים - והיה זה שכרי.

הצלחה במשימה זו, וחיבורם של רבים לרעיונות המובעים בספר, גם אם הדבר ימשך שנים רבות, ישמח מאוד את הבורא, שממתין שהרעיונות היסודיים

הכתובים בספר זה - המלוקטים ממקורות רבים שאני גם התחברתי אליהם - יחללו בליבות בני האדם, ואז תגיע האנושות לתכליתה האמיתית.

נזכור שוב: סבלנות, סובלנות, אהבת אדם, אמונה וביטחון בבורא - הם המפתח לכל ההצלחות.

מלים של תודה

ברצוני להביע תודה והערכה לכל אותם אנשים גדולים וחכמים, שזה מאות ואלפי שנים, עסקו בעיון ובהתבוננות מעמיקה בנושא החשוב של בורא העולם, ואשר עשו לילות כימים בנסיונות - לאין מספר - להביא למודעות העולם, את גודלו ואהבתו של הבורא ליצירי כפיו.

הספרים שאותם הנחילו לנו אנשים נפלאים אלו, הם בעלי משמעות רבה לדורם ולדורות הבאים. העובדה המדהימה שעד היום אנו לומדים ומעיינים בטקסטים שנכתבו לפני אלפי שנים - מוכיחה ומעידה על נצחיות הנושא והרלוונטיות שלו גם כיום. אנשים אלו שנשאו את דגל אהבת הבורא בפיהם ובמעשיהם, חיים איתנו כיום וימשיכו לחיות אתנו לנצח. אהבת הבורא היא ערך נצחי - וכל המחובר לערך נצחי, אף הוא נצחי.

גם אני הלכתי בדרכם והתבוננתי באותם תכנים; חלק ממה שהגיתי - נמצא בספר זה, אך ברובו הוא מפירותיהם של אלה שקדמו לי. אני מחפש - כמובן - תהילה, שכן התהילה אינה אלא לחי העולמים! לבורא הגדול!

ברצוני להודות גם לכל אלו שעזרו לי ועוזרים לי בהוצאת הספר הזה והפצתו בעולם כולו - ללא עזרתם היה לי קשה מאוד להגיע לעוד ועוד בני אדם יקרים בקצוות תבל.

ולבסוף, ספר זה הוא מתנתי ותודתי הצנועה לך בורא העולם, על כל שקיבלתי ואני מקבל ממך, ובמיוחד על ההשראה בעתות כתיבת הספר ועל היכולת להביע את מחשבותיי במילים. לך אני מקדיש ספר זה באהבה רבה! לך בורא העולם!

אין "מקרה" אלה הקב"ה (מגילה יא.)

דף הערות:

פסוקים המורים על הצורך בפרסום שמו ומעשיו של בורא העולם ליהודים ואף לשאינם יהודים:

ישעיהו מ"ג:

"עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו"

קורבנות:

"אתה הוא אלוקינו בשמים ובארץ"

"יכירו וידעו כל באי עולם, כי אתה הוא האלוקים לבדך"

פסוקי דזמרה שחרית:

"הודו לד' קראו שמו הודיעו בעמים עלילותיו"

"שיחו בכל נפלאותיו"

"ספרו בגויים את כבודו בכל העמים נפלאותיו"

"יודוך עמים אלוקים יודוך עמים כולם"

"ויראו אותו כל אפסי ארץ"

"ויאמרו בגויים ד' מלך ד' מלך ד' ימלוך לעולם ועד"

"יודו ד' כל מעשיך"

"להודיע לבני האדם גבורותיך"

"ויברך כל בשר שם קודשו לעולם ועד"

"מלכי ארץ וכל לאומים יהללו את שם ד'"

"כל הנשמה תהלל קה הללו-קה"

"וכל החיים יודוך סלה"

"כל גויים אשר עשית יבואו וישתחוו לפניך ויכבדו לשמך"

"למען דעת כל הארץ כי ד' הוא האלוקים אין עוד"

"וכל בני בשר יקראו בשמך"

"יכירו ידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון"

"ועל הכל אנחנו מודים לך יתברך שמך בפי כל חי"

"נשמת כל חי תברך את שמך ד' אלוקינו"

הלל:

"הללו את ד' כל גויים שבחוהו כל האומים"

רמב"ם מצווה ג' בספר המצוות:

לפרסם שמו יתברך כאברהם אבינו

המצווה השלישית:

היא שצונו לאהבו יתעלה וזה שנתבונן ונשכיל מצותיו ופעולותיו עד שנשיגהו ונתענג בהשגתו תכלית התענוג וזאת היא האהבה המחוייבת. ולשון סיפרי (פ' שמע) לפי שנאמר "ואהבת את ה' אלהיך" (דברים ו,ה) איני יודע כיצד אוהב את המקום תלמוד לומר: "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך" שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם. הנה כבר בארו לך כי בהשתכלות תתאמת לך ההשגה ויגיע התענוג ותבא האהבה בהכרח. וכבר אמרו שמצוה זו כוללת גם כן שנדרוש ונקרא האנשים כולם לעבודתו יתעלה ולהאמין בו. וזה כי כשתאהב אדם תשים לבך עליו ותשבחהו ותבקש האנשים לאהוב אותו. וזה על צד המשל כן כשתאהב האל באמת כמה שהגיעה לך מהשגת אמיתתו הנה אתה בלא ספק תדרוש ותקרא הכופרים והסכלים לידיעת האמת אשר ידעת אותה. ולשון סיפרי (שם) ואהבת את י"י וכו' אהבהו על הבריות כאברהם אביך שנאמר ואת הנפש אשר עשו בחרן. ר"ל כמו שאברהם בעבור שהיה אוהב השם כמו שהעיד הכתוב (ישעי' מא) אברהם אוהבי שהיה גם כן לגודל השגתו דרש האנשים אל האמונה מחוזק אהבתו כן אתה אוהב אותו עד שתדרוש האנשים אליו.